

Giới thiệu Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử

Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử nói về một khi xuyênqua thành nữ hái thuốc họ Hứa, cả người bị một con bạch xà quấn quanh, này chẳng lẽ là tình tiết của ' Bạch xà truyện '? Sao, ta nữ nhân còn lý giải được vì sao hẳn lại là nam nhân. Điều quan trọng nhất chính là hẳn không phải tới để báo ân, mà là tới để trả thù. Pháp Hải đại sư, mau tới thu yêu nghiệt này! ! Đây không chỉ là một tựa truyện ngôn tình hay mà còn dẫn dắt bạn đọc đến với thế giới huyền huyền độc đáo và thú vị. Cùng đọc truyện và theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hái Tiên Thảo Gặp Bạch Xà

Núi Thanh Thành cao vút vạm vỡ, tựa như lưỡi búa đột ngột từ mặt đất mọc lên, tầng lớp dày đặc, ngang dọc chẳng chịt, nguy nga hùng tráng chống lên tận những đám mây trên trời.

Trong khe hở rườm rà của nham thạch, xuất hiện một bóng dáng nhỏ gầy đang lồm ngồm bò, bám vào vách đá khó khăn leo lên, nàng ngửa đầu ngưng mắt nhìn mây khói lượn lờ phía xa xăm, thở dài một hơi, đầy lòng tự nhủ bao giờ mới có thể đến được ngọn núi cao nhất.

Cho dù leo lên ngọn núi cao nhất thì sao, có thật sẽ tìm được cỏ tiên như trong truyền thuyết?

Hứa Ngự Tiên không dám phán đoán suy luận lung tung, vì một trăm lạng vàng, cùng chức quan của ca ca, nàng mới nguyện ý dấn thân vào hiểm cảnh, leo lên đỉnh núi Thanh Thành hái thuốc.

Kỳ thực cổ thân thể này vốn quen với việc leo núi hái thuốc, còn nàng chỉ là linh hồn mới nhập vào thân xác này, không sai, nàng là người vừa được chuyển kiếp, khi tỉnh lại không có bối cảnh hiểm hách, hay dung nhan tuyệt thế cùng đàn mỹ nam bao vây, chỉ có duy nhất một ngôi nhà tranh rách nát, cùng vài thứ thảo dược để duy trì cuộc sống.

Cũng may trời không tuyệt đường con người, ở thời điểm cô suýt chết vì đói, một chiếc xe ngựa sang trọng đến đón nàng đưa về Hàng Châu, chờ đợi cô là một nam tử tuấn mỹ. Nguyên lai thân nhân của Hứa Ngự Tiên này còn một người ca ca ruột gọi là Hứa Thiệu Nhung, vào lúc Hứa Ngự Tiên mười ba tuổi, ca ca bỏ nhà ra ngoài lập nghiệp, không nghĩ tới cuối cùng trở thành một quan võ tiếng tăm lẫy lừng ở Hàng Châu.

Có ca ca để dựa vào, Hứa Ngự Tiên cảm thấy cuộc sống trôi qua thật tốt, đáng tiếc một chuyện không mong muốn xảy ra, Đông Lâm Vương người lãnh đạo trực tiếp của anh trai mắc bệnh kỳ quái, phải trèo lên đỉnh núi Thanh Thành hái tiên thảo làm thuốc dẫn, mới có thể đem căn bệnh trị tận gốc, đây vốn là việc đơn giản có thể sai bất kỳ thị vệ nào đó tìm kiếm là được, nhưng đáng tiếc đại phu nói phải là nữ tử thân thể thuần khiết hái tiên thảo mới bảo tồn được tiên khí vốn có của nó.

Nhưng thời đại này nữ nhân đa số được nuôi dưỡng ở khuê phòng, ai có thể leo lên được núi cao, sau đó người trong vương phủ biết tin Hứa Thiệu Nhung có một muội muội biết hái thuốc, liền phân phó Hứa Ngự Tiên lập tức đi núi Thanh Thành.

Kế tiếp, Hứa Ngự Tiên bị đưa lên xe ngựa, lộc cộc chạy thẳng tới đây, sau cùng vút lại dưới chân núi. Nàng bây giờ tuy không nhớ những kỷ xảo lúc hái thuốc, nhìn thân thể này vốn xinh xắn thanh lợi, kỳ thực hết sức rắn chắc khỏe mạnh, nên nàng leo núi phi thường thuận lợi.

Một mối vất vả và sau một ngày trời, Hứa Ngự Tiên rốt cục leo lên được đỉnh cao nhất, lúc này xung quanh tối đen sương mù dày đặc, chỉ có ánh trăng cùng bày đom đóm phát ra ánh sáng mờ ảo, soi rọi con đường phía trước.

Hứa Ngự Tiên hít hơi một cái, hít mát nhìn phương hướng trước mặt, cách đó không xa có một hang động, bên trong phát ra vài tia sáng trắng, Hứa Ngự Tiên thận trọng bước tới, núp vào khe đá thò đầu nhìn vào bên trong, nhất thời hai chân mềm nhũn.

Chỉ thấy trên trụ đá, một con bạch xà to lớn đang quấn quanh, ước chừng hai tay nàng đều ôm không xuể vòng eo của nó, lớp da mỏng phát ra ánh sáng trắng như bạch ngọc, cát đá lồm chồm mọc đầy xung quanh, thân thể con bạch xà tựa như dòng nước, hoàn mỹ uốn lượn né tránh, chỉ là đầu nó vùi vào trong thân thể cuộn cuộn, chắc là đang ngủ.

Nhìn dưới chân cột đá, một đồng hoa cỏ phát sáng, thật là kỳ diệu, đây có phải là tiên thảo mà đại phu nói đến? Hứa Ngự Tiên sờ xuống trái tim đang đập bộp bộp, suy nghĩ cô nên thừa dịp lúc bạch xà đang ngủ, hái vài cây tiên thảo trở về phục mệnh.

Nhưng nếu nàng bước vào, bạch xà bất chợt tỉnh lại, thì phải làm sao...

Lời của tác giả: Xà có hai cây gậy thịt, nguyên văn nam chủ có ba loại hình thái, hình người, hình người đuôi rắn, hình rắn.

Hình người có một cự vật, nửa người nửa xà cùng hình rắn có hai côn thịt.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Người Và Xà Triền Miên ...p1

Bởi vì sợ bước đi gây ra tiếng động quá lớn, Hứa Ngự Tiên đem đôi giày dính đầy bùn đất cởi ra, rón ra rón rén đi tới, vừa tiếp xúc gần với cột đá, một luồng hơi lạnh chạy thẳng vào trong tủy sống khiến thân thể nàng run rẩy.

Hứa Ngự Tiên nín thở nắm lấy vài cây tiên thảo, xuất hết sức lực từ khi lọt lòng bức mạnh ra. Cũng không biết có phải do ảo giác của nàng hay không, Hứa Ngự Tiên cảm thấy bạch xà hình như giật mình một chút, cái trán vì lo sợ mồ hôi lạnh tuôn không ngừng.

Thấy bạch xà không có động tĩnh, Hứa Ngự Tiên yên lặng nhón chân đi ra, cúi người tìm kiếm giày, lục lọi một lúc lâu vẫn không nhìn thấy, nàng nhớ rõ ràng để ở đây, thế nào lại thoáng cái liền biến mất, chẳng lẽ bị con nào đó tha đi.

Hứa Ngự Tiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, quên đi, đành leo xuống núi bằng chân trần vậy. Nàng nhẹ nhàng bước rời đi, lúc này một vật roi trúng đầu của nàng, Hứa Ngự Tiên cúi đầu nhìn lại, đập vào nàng cư nhiên là đôi giày kia.

Hứa Ngự Tiên chợt ngừng đầu, thấy con bạch xà đang ở đối diện nàng, con người tối tăm khoá chặt thân thể nhỏ nhắn của nàng, phần đuôi to dài cong lên hướng về phía trước, miệng nhè ra hai cái răng nanh dài sắc bén. Hứa Ngự Tiên sợ đến mức toàn thân chết đứng, con bạch xà kia vừa rồi còn ở trên trụ đá, thế nào qua mấy giây liền xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng trở mặt nhìn một hồi liền nhanh chân bỏ chạy, còn chưa đi được vài bước, chân đã vướng một khối đá ngã ập mặt xuống đất. Khiến cho bắp chân của Hứa Ngự Tiên bị xước chảy máu, nàng đang muốn bò dậy, lại bị một vật lạnh như băng quấn lấy chân mình.

Hứa Ngự Tiên nằm im trên mặt đất không dám nhúc nhích, nguyên lai là đuôi rắn quấn lấy người nàng. Bạch xà này khổng lồ như vậy, ước chừng một ngum là có thể nuốt nàng vào bụng, Hứa Ngự Tiên không khỏi suy đoán, con rắn này có phải đang thủ hộ tiên thảo hay chẳng, nếu đem tiên thảo trả lại nó có thể bỏ qua cho nàng. Nàng từ trong vạt áo móc tiên thảo ra, thanh âm khê run nói

" Tiên thảo đều trả lại, đại tiên hạ thủ lưu tình, tha cho tiểu nhân một mạng "

Nhưng lời của nàng chẳng mang lại tác dụng gì, đuôi rắn ngược lại quấn nàng càng chặt, Hứa Ngự Tiên cảm thấy ngực bị chèn ép, thở không ra hơi. Đầu bạch xà đột nhiên cúi thấp xuống, lưỡi liếm ở vết thương trên chân nàng.

" A..." Cảm giác lạnh băng đụng vào vết thương liếm láp, Hứa Ngự Tiên nhin không được rên nhẹ một tiếng, hai chân lơ đãng kẹp chặt.

Cái lưỡi đỏ thẫm sau khi liếm khô vết máu, liền tiếp tục dọc theo bắp chân trượt lên trên. Bởi vì nguyên nhân phải leo núi, nên nàng cố ý mặc chiếc váy hơi ngắn, do vậy lưỡi rắn dễ dàng chui vào trong. Răng nanh của bạch xà cắn lên váy nàng, đem váy cùng tiết khổ kéo xuống, hạ thể Hứa Ngự Tiên nhất thời trần truồng.

Bạch xà này muốn làm cái gì, lẽ nào thịt phía dưới càng dễ ăn một chút, còn cởi sạch quần áo để tiêu hoá tốt hơn?

Lân phiến bóng loáng áp lên da thịt trắng nõn của nàng, đuôi rắn thô to nhẹ nhàng tách ra hai chân dài nhỏ, chạm vào vùng đất thần bí chưa ai khai phá, hơi lạnh chạy vào tận xương tủy. Bạch xà đưa đầu đến trước mặt Hứa Ngự Tiên, lưỡi rắn cuốn lấy tiên thảo trong tay nàng, nhét thẳng vào miệng đang hé mở của nàng, lưỡi rắn ở trong khoang miệng nàng không ngừng khuấy đảo, thúc tiên thảo rơi vào cổ họng, đến khi nàng nuốt vào bụng mới thôi.

Hai chân bị ép tách ra kẹp lấy đuôi rắn, hạ thể bị vật nào đó đụng vào, một cỗ khô nóng xen lẫn khao khát từ trong cơ thể dâng trào. Bên trong hoa huyết tràn trề, mật dịch chảy ra ướt đầm.

Trời ạ, nàng tự nhiên đối với con bạch xà phát tình ...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tượng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Người Và Xà Triền Miênp2

Đuôi rắn ở giữa bắp đùi Hứa Ngự Tiên luật động, hai chân nàng loạng choạng kẹp chặt phần đuôi lại, nhìn giống như động tác khi giao hợp, lớp da bạch ngọc mát lạnh của con rắn không ngừng ma sát lên hoa huyết non mềm của nàng, mật dịch trong suốt theo đó chảy ra ướt đầm. Cả người Hứa Ngự Tiên hết sức khô nóng, hạ thể vừa tê vừa ngứa, như bị đàn kiến bò qua bò lại.

Sau khi nuốt mấy cây tiên thảo, cũng không biết nguyên nhân do đâu, lý trí của nàng như bay đi mất, chỉ còn lại nồng đậm ham muốn sắc dục, trong vô thức nàng đưa tay cời nút buộc trên y phục, đem áo ngoài tháo, lộ ra một cái yếm đỏ thêu cá vàng. Hứa Ngự Tiên xoa nắn bộ ngực sữa đầy đà, cả người phối hợp với động tác đóng đưa qua lại của đuôi rắn, đôi môi duyên dáng nhếch miệng rên rỉ.

Đôi mắt tối đen bạch xà chăm chú vào khuôn mặt động tình của nàng, nó há mồm phun ra âm thanh "Tê tê" mang theo ý muốn xâm chiếm, lưỡi dài đỏ tươi liếm lên chiếc cổ nhỏ dài của nàng, chậm rãi trượt đi trên phần da thịt mềm mại, bạch xà nhe ra răng nanh khe khẽ kéo nhẹ, sợi dây buông ra, hai đỉnh phần hồng bại lộ ở trong không khí. Bộ ngực của Hứa Ngự Tiên, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, hình dáng tròn trịa khả ái như hai quả đào. Đặc biệt hai đỉnh phần hồng, màu sắc kiều diễm chọc người chà đạp. Lưỡi rắn liếm láp hai luồng nhu phong, tham lam nhắm nháp hai viên thù du, bộ ngực sữa bị liếm bật lên tung xuống không ngừng.

Một cô tê đại nóng rực chạy đi mọi góc ngách trong cơ thể nàng, hạ thể mật dịch chảy ra ngày càng nhiều, động tác của đuôi rắn cũng ngày càng nhanh. Một cây cự vật thô to chọt chổng lên miệng huyết ướt nhets của nàng, liên tục ma sát lên khe thịt tuyết trắng, tựa hồ đang chuẩn bị tùy thời nhét vào bên trong động nhỏ chật hẹp.

Cự vật của bạch xà to gấp hai lần nhân loại, mà thân thể Hứa Ngự Tiên thấp phần nhỏ nhắn xinh xắn, nếu mạnh mẽ thúc vào chẳng biết xảy ra hậu quả gì. Hứa Ngự Tiên đang chìm trong bể tình dục, hoàn toàn không để ý đến vấn đề này, trong đầu chỉ có duy nhất một ham muốn, đem cự vật hung hãn đâm vào, nàng liền cầm ngay cự vật thô to, ở tại khe nhỏ ẩm ướt chà sát một chút, rồi nhét thẳng vào trong.

"A a a...đau quá..."

Thống khổ do cơ thể bị xé rách kéo về chút lý trí của nàng, Hứa Ngự Tiên cúi đầu nhìn, thấy một cây côn thịt màu da to lớn bất thường đã cắm phần nữa vào trong khe huyết, tơ máu theo đó chảy ra ngoài.

Hứa Ngự Tiên đau tới nước mắt tuôn rơi, hoảng sợ né tránh bạch xà, đuôi rắn lại đem nửa người trên của nàng quấn lại, lưỡi rắn lè ra liếm khô nước mắt trên mặt nàng, cự vật đang ở trong hạ thể nàng nhẹ nhàng di chuyển, động tác thông thả, rất nhanh lại đem cơ thể nàng đốt lên ngọn lửa tình dục mãnh liệt. Hứa Ngự Tiên bị đụng phải lên xuống liên hồi, không khỏi ôm lấy thân bạch xà, da thịt bóng loáng áp lên da rắn lạnh băng.

Cự vật trong quá trình đâm rút nhẹ bắt tri bắt giác đã nhét toàn bộ vào trong hoa huyết non nớt, hạ thể căng cứng, bụng phồng to như nữ nhân hoài thai ba tháng.

Một người một xà giao hoan tận hai canh giờ, cự vật thô to chôn trong hạ thể nàng, phun tung toé lượng lớn tinh dịch vào trong miệng tử cung, tưới đến nàng thờ đốc liên tục. Ở thời điểm nàng cho là mọi thứ đã kết thúc, cự vật mềm nhũn rồi khỏi khe huyết, thì ...một cây côn thịt cứng rắn khác lại lần nữa chen vào.

"A..." Cảm giác lần thứ hai hạ thể bị xuyên qua ập đến, hai chân Hứa Ngự Tiên bị thân rắn cuốn lấy, cơ thể bị ép phải đón nhận, đầu óc nàng dần tỉnh táo. Nguyên lai xà có hai cái dương vật không ngừng đua奔走, nhưng Hứa Ngự Tiên suốt đêm rên rỉ thừa nhận...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tượng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiêu Tan Thành Mây Khói. . .

Quán quanh đuôi rắn bạch ngọc là một thiếu nữ thân thể nằm ngang, hai chân hơi mở, giữa hai chân lộ tơ máu hoà lẫn cùng với tinh dịch trắng đục. Thiếu nữ nặng nề nâng mí mắt lên, hai mắt nhập nhèm nhìn chung quanh, đột nhiên giật bản mình giống như bị kim đâm.

Nàng... Nàng cư nhiên cùng với một con rắn làm chuyện đó, đây là người cùng thú ân ái a. Linh hồn của Hứa Ngự Tiên là người hiện đại, cũng không cần để ý tới trinh tiết cùng danh tiếng, nhưng trinh tiết lại bị một con rắn cướp đi, như thế nào cũng sẽ lưu lại ám ảnh trong lòng.

Đặc biệt cảm thấy hạ thể có chút khó chịu, hai cánh hoa bị làm tới không khép lại được...Hứa Ngự Tiên cẩn thận chui ra khỏi vòng quấn của đuôi rắn, nhặt lấy xiêm y mặc lên người, rón rén rời đi. Nàng có chút sợ hãi quay đầu lại, bạch xà vẫn nằm đó không nhúc nhích, phảng phất những động tĩnh bên ngoài đều không thể khuấy nhiễu tới nó.

Hứa Ngự Tiên tập trung nhìn, chỉ thấy lớp vảy sạch sẽ của con bạch xà bám một lớp dịch trắng trong suốt, lấy kinh nghiệm của Hứa Ngự Tiên xem ra, bạch xà này hẳn là đang lột xác, trách không được lại ngủ say như vậy.

Hứa Ngự Tiên thờ phào một hơi, bước đi như bay hướng phía dưới chân núi đi xuống, thân thủ nhẹ như chim yến ngay cả chính nàng cũng vô cùng kinh ngạc. Lần đầu tiên của nữ nhân ngay cả bước đi cũng đều rất khó khăn, hơn nữa đối tượng còn là dương vật thô to của bạch xà, Hứa Ngự Tiên hiện tại cư nhiên chạy trốn so với trước kia còn nhanh hơn.

Phía dưới chân núi sớm đã có một chiếc xe ngựa đứng chờ nàng ở đó, phu xe vừa thấy Hứa Ngự Tiên bình an vô sự, liền hỏi nàng có hái được tiên thảo hay không. Khuôn mặt của Hứa Ngự Tiên bắt gặp trắng bệch nhìn hẩn gật đầu, sau khi lên xe ngựa từ vạt áo móc ra một cây tiên thảo, đây là nàng cố ý lưu lại một cây duy nhất, cũng không biết phân lượng có đủ cho Đông Lâm Vương sử dụng hay không.

Sau khi bị bạch xà nhét tiên thảo vào trong miệng, nàng trở thành một bộ dạng phát xuân, khuôn mặt Hứa Ngự Tiên trở nên đỏ bừng. Đồng Lâm Vương tới cùng mắc phải quái bệnh gì, lại muốn dùng thứ sẽ khiến cho người khác động dục, thật là lòng người khó xác định.

Xe ngựa chạy ba ngày, rốt cục cũng trở về tới Hàng Châu, Hứa Ngự Tiên mới vừa bước vào cửa chính của Hứa phủ, một cái đại thẩm vận xiêm y hồng phấn liền lao ra khỏi cửa, đụng mạnh vào nàng một cái. Đại thẩm bụng lấy cái mũi bị thương, liếc mắt nhìn Hứa Ngự Tiên nói.

"Phi, tên nha hoàn nào lại dám lỗ mãng như vậy?"

Hứa Ngự Tiên nhất thời không nói lên lời, rõ ràng là bà ta đụng vào nàng trước, thấy trên gương mặt đại thẩm có một nốt ruồi to, đầu đội một bó hồng hoa, tay cầm khăn gấm đỏ, nhất thời hiểu rõ đại thẩm tới đây để làm gì.

Từ khi ca ca làm quan võ liền trở về đón nàng tới đây, hàng ngày có rất nhiều bà mối thường xuyên lui tới dường như có thể san bằng cả đại môn. May mắn ca ca của nàng lại giác ngộ từ rất sớm, dẫn đến khi Hứa Ngự Tiên mười tám tuổi vẫn chưa gả cho ai, ở cô đại mười lăm mười sáu tuổi liền được gả cho người ta.

Một gã sai vặt ở bên tai bà mối thì thầm một hồi, khuôn mặt bà mối đầy kinh dị quan sát Hứa Ngự Tiên: "Đó là muội muội của Hứa đại nhân, may mắn hẳn cự tuyệt cầu thân..."

Hứa Ngự Tiên đề nén tức giận không cho phát giác, bà mối này cư nhiên ghét bỏ nàng làm hại mắt người nhìn, thiếu chút nữa nàng muốn nhào qua liễu mạng cùng bà ta.

Kỳ thực Hứa Ngự Tiên cũng được coi là giai nhân thanh tú, nhưng đáng tiếc bình thường lại hay mặc trang phục đơn giản, cộng thêm một thời gian bốn ba vất vả, khiến cho khuôn mặt thanh lệ trở lên xám tro, cũng không cảm thấy kỳ quái khi bị người khác cho rằng đó là nha hoàn quét rác.

Hứa Ngự Tiên buồn bực giậm chân một cái, lười cùng nữ nhân này chấp nhặt, vồ vồ xiêm y hướng thư phòng đi đến. Hứa Ngự Tiên đẩy cửa thư phòng ra, liền nhìn thấy một bóng dáng màu xanh dựa người trên ghế mộc đàn, một tay nâng một quyển sách bìa trắng, nhân nhả lật từng trang, khuôn mặt tuấn tú ôn trọng thần nhiên.

Hứa Ngự Tiên thì thầm nói "Ca, muội đã trở về..."

Lời còn chưa nói xong, thanh y nam tử liền giật mình tỉnh giấc nhìn về phía Hứa Ngự Tiên, ngồi dậy hướng nàng chạy vội tới. Hắn gạt đi sự bình tĩnh vốn có, nước mắt lưng tròng cầm tay nàng

"Tiểu Tiên, muội rốt cục cũng đã trở về, ca ca hàng ngày quên ăn mất ngủ, khổ sở chờ đợi muội mạnh khỏe trở về."

Người đó là Hứa Thiệu Nhung, ca ca của Hứa Ngự Tiên, cũng là người kiểm soát muội muội rất chặt chẽ.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tuồng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bạch Xà Biến Đổi Thành Mỹ Nam

Bạch xà biến đổi thành mỹ nam

Edit: TrangQA830810

Hứa Ngự Tiên nắm tay Hứa Thiệu Nhung, dịu dàng an ủi "Ca ca, ta không có việc gì, tiên thảo cũng đã tìm được, tuy rằng chỉ có một cây ..."

Hứa Ngự Tiên xấu hổ đem tiên thảo lấy ra, đưa vào tay Hứa Thiệu Nhung "Xin ca ca thay muội giao cho Đồng Lâm vương, vì tiền đồ sau này của người "

Hứa Thiệu Nhung cảm động hít hít mũi, từ ống tay áo móc ra khăn trắng lau khoé mắt "Muội muội tốt của ta, nếu muốn cái gì đừng ngại cứ nói, dù cho là trăng trên trời, ta cũng tìm về cho muội "

Thân thể Hứa Ngự Tiên khẽ run "Muội muốn tắm rửa, cũng không cần gì khác..."

Đối với người ngoài Hứa Thiệu Nhung luôn giữ vẻ uy nghiêm cứng ngắc, nhưng ở trước mặt muội muội lại giống như một nàng dâu nhỏ, nước mắt nước mũi tèm lem, nắm lấy tay muội muội không muốn rời, kỳ thực việc này cũng có nguyên do, khi muội muội còn nhỏ Hứa Thiệu Nhung liền rời nhà trốn đi, lần duy nhất sau bao năm trở về lại hay tin phụ mẫu đều mất, còn muội muội bơ vơ không chỗ nương tựa bị đói chỉ còn da bọc xương, mỗi lần nhìn thấy nàng lòng Hứa Thiệu Nhung cực kỳ hồ thẹn.

Hứa Thiệu Nhung gọi người hầu chuẩn bị phòng tắm xong, liền lưu luyến buông tay nàng bước đi.

Hứa Ngự Tiên đem y phục thoát ra, phảng phất còn ngửi được mùi tinh dịch của bạch xà, gương mặt thoáng cái đỏ ửng. Nàng đã không còn tấm thân xử nữ, làm sao có thể gả ra ngoài? Bất quá như vậy cũng tốt, nàng cũng không muốn gả cho một nam nhân xa lạ, nghĩ đến việc giúp chồng dạy con nàng liền hết sức đau đầu, cả đời bên cạnh phụng bồi ca ca có thể xem là lựa chọn tốt nhất.

Hứa Ngự Tiên bước vào ao nước, hạ thể chìm trong dòng nước ấm áp, lại sinh ra chút cảm xúc ngứa ngáy, nhớ tới cự vật thô to của bạch xà, nàng không tự chủ đem hai chân kẹp chặt.

Nàng thế nào lại trở nên lẳng lơ như vậy, nhất định là do tiên thảo gây ra, không biết bao giờ nó mới hết tác dụng ...

Mà ở cách đó ngàn dặm, trên đỉnh núi Thanh Thành cao chót vót, mây mù lượn lờ xung quanh, một đoàn hắc vụ (khói đen) bay vọt vào nơi Hứa Ngự Tiên đã ở đêm qua, hắc vụ phút chốc ngưng tụ, biến thành một nam tử cao to mặc y phục màu đen.

Khuôn mặt của nam tử áo đen tràn đầy lệ khí, một đôi mày kiếm sắc bén, môi mỏng hơi mím, liếc nhìn một đoàn da trắng nhô lên, giọng nói có phần ngang ngược

"A, đêm qua đến tột cùng xảy ra chuyện gì, ngươi tuy nhiên phi thăng thất bại?"

Lớp da trắng bên trong bắt chợt nhấc lên, lộ ra một cánh tay tựa như được chạm khắc từ bạch ngọc, tiếp theo là thân thể cao lớn không chút tỳ vết, làn da trắng nõn nà, tóc đen như thác nước rủ xuống che đi khuôn mặt huyền ảo.

Nam tử lười biếng dựa vào thạch bích, thổi một làn khí vào lớp da trắng, da trắng bỗng biến hoá thành một bộ bạch y, bọc lên thân thể trơn bóng đang trần trụi của hắn.

Nam tử áo đen nhìn chằm chằm đan điền của hắn, cả kinh nói "Ngươi đã đánh mất nguyên dương? Là ai gây ra chuyện tốt này?"

"Là một cái nữ tử từ người phạm" Nam tử mặc áo trắng lạnh nhạt nói, âm sắc vang lên như tiếng ngọc chạm vào nhau, tinh tế du dương.

Nam tử áo đen xì một tiếng, cười ngả nghiêng "Một nghìn năm nguyên dương của ngươi, cư nhiên tại lúc phi thăng độ kiếp, bị một phạm nhân phá, ha ha ha..."

Nam tử áo trắng trừng đôi mắt lạnh, cong ngón tay hướng nam tử áo đen khê bắn tới, nam tử áo đen chợt ôm bụng, cũng không còn cười nổi tiếng nào.

"Phi thăng độ kiếp vốn rất dễ nhập ma, ta một đời thanh tịnh chẳng biết ham muốn, ngay lúc lý trí hoàn toàn mơ hồ, bị bản tính dâm xà mê hoặc, nên mới dùng thân rắn cùng nữ nhân kia triển miên một đêm, nguyên dương bị nàng đoạt đi"

Nam tử áo đen che miệng cười trộm "Vậy ngươi có tính toán gì không?"

Nam tử áo trắng đưa mắt nhìn về phía nam, sâu xa nói "Tất nhiên là đi tìm nàng, thu hồi nguyên dương"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tượng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bức Tranh Tây Hồ, Trên Thuyền Gặp Trích Tiên

Hứa Thiệu Nhung công vụ bận rộn, ở trong phủ được mấy ngày, liền phân phó gia đình chiếu cố tốt cho muội muội, cùng Hứa Ngự Tiên roi nước mắt chia tay.

Hứa Ngự Tiên nhìn xe ngựa rời đi, nặng nề thở dài một hơi. Sự quản giáo của ca ca thật là có chút quá nghiêm khắc, thường xuyên giáo dục nữ tử không được bước chân ra khỏi nhà, người đi rồi nàng cũng tự do hơn nhiều.

Hứa Ngự Tiên thật vất vả lắm mới có thể ra khỏi cửa, một lòng một dạ đem cánh đẹp ở Hàng Châu xem một lần, kỳ thực nàng tới Hàng Châu đã hơn một năm, có nghe tới Tây Hồ nhưng chưa từng đi tới nơi đó. Lần này có được cơ hội ra khỏi cửa, mục tiêu thứ nhất tự nhiên chính là cảnh đẹp ven Tây Hồ. Tây Hồ cách Hứa phủ có mười mấy dặm lộ đường, Hứa Ngự Tiên ngồi trên chiếc xe ngựa đi tới, nửa ngày liền đến nơi.

Tây Hồ rất rộng lớn không thể chỉ trong vòng một ngày có thể du ngoạn hết, Hứa Ngự Tiên ở lữ điếm sắp xếp cẩn thận phòng ở, sau đó đi dạo ở một con phố sầm uất phụ cận Tây Hồ. Bị những vật phẩm trang sức hấp dẫn, Hứa Ngự Tiên cúi người chọn từng món, phần eo đột nhiên bị đụng trúng, sau đó liền nhìn thấy một nam hài rất nhanh chạy trốn.

Nàng cúi thấp đầu vừa nhìn, phát hiện ngọc bội đeo trên người không thấy đâu. Ngọc bội kia tính chất không tinh khiết, không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng đối với Hứa Ngự Tiên mà nói, nó thật phần quan trọng. Bởi vì đây là di vật mà cha mẹ Hứa để lại cho nàng, nếu Hứa Thiệu Nhung biết ngọc bội bị mất, không thương tâm chết mới lạ.

"Bất kể trộm a..."

Hứa Ngự Tiên ở trong đám người hỗn loạn lẩn tới lẩn lui, bóng dáng nam hài sau một hồi liền biến mất, một hồi lại nhô ra. Đuổi theo qua vài con phố, Hứa Ngự Tiên cũng đuổi tới một con đê, tiểu nam hài nhảy xuống chiếc thuyền sơn màu đỏ có khắc đại bàng vàng, biến mất không thấy tăm hơi, nàng cũng liền theo hần nhảy xuống thuyền, vén tay áo lên cả giận nói

"Thuyền chỉ lớn tới từng này, ta xem ngươi cái thằng nhóc con này có thể chạy đằng nào."

Trên thuyền có hai tầng lầu, mỗi tầng đều có một khoang nhỏ, tìm người cũng không phải khó khăn. Hứa Ngự Tiên lật tung cả lầu một lên, đều không tìm được tiểu nam hài, chờ nàng hoàn hồn phát hiện thì thuyền đã cách xa bờ. Chung quanh bọn sai vật dùng ánh mắt khác thường quan sát Hứa Ngự Tiên, một tên trong đó khách sáo nói

"Cô nương, ngươi thế nào lại chạy đến trên thuyền của chủ tử nhà ta?"

Chiếc thuyền này hình như thuộc về một quý nhân làm quan to, nếu đắc tội sẽ không tốt. Hứa Ngự Tiên áp ứng trả lời

"Một đứa bé trộm ngọc bội của ta chạy lên trên thuyền, ta vì đuổi theo nó mới lên thuyền, thực sự vô cùng xin lỗi, xin hỏi thuyền này giờ mới có thể cập bờ?"

Gã sai vật liếc xéo nhìn Hứa Ngự Tiên "Trừ ngươi ra, ta chưa từng thấy qua có kẻ trộm tiến vào, bao giờ cập bờ là do chủ nhân ta quyết định, cô nương chỉ cần ngồi yên một chỗ chờ chủ nhân phân phó là được."

Hứa Ngự Tiên cứng ngắt đồng ý, khỏe mắt thoáng nhìn thấy một bóng người nhỏ bé trên cầu thang, đối với gã sai vật lớn tiếng nói: "Thấy không, đứa bé đó chính là kẻ trộm, nó đang lên lầu hai."

Gã sai vật còn chưa kịp ngăn cản, Hứa Ngự Tiên đã chạy vội lên lầu, ở khúc quang của cầu thang, đụng phải một lồng ngực rắn chắc. Hứa Ngự Tiên bụng kín lấy cái mũi đau đớn, nhưng vẫn hét lên: "Bắt kẻ trộm a, có tên trộm lên lầu."

"Đúng, có tên trộm!" Một cánh tay vươn ra phía sau bắt lấy hai tay nàng, không cho Hứa Ngự Tiên động đậy.

Hứa Ngự Tiên cả kinh nói: "Chờ đã, ta không phải kẻ trộm, ngươi bắt lầm người!"

Phía trên đỉnh đầu thuyền đến tiếng hừ khàn khàn: "Ta chỉ nhìn thấy một mình ngươi chạy lên lầu, không phải là ngươi thì là người nào."

Hứa Ngự Tiên kinh sợ ngẩng đầu nhìn về phía người nọ, thấy hần mặc một bộ hắc y bó sát người, tư thế nguy nga凛冽, mày kiếm giờ lên lệ khí lan tràn, con ngươi như hàn tinh kiêu ngạo không kiềm chế được. Người này đáng đáp tuần mỹ, cùng ca ca của nàng không kém cạnh, nhưng đáng tiếc cả người lại tràn ngập sát khí khiến cho người khác không rét mà run.

Hứa Ngự Tiên cả giận nói: "Ta thật sự không phải kẻ trộm, chờ sau khi thuyền cập bờ ta sẽ rời đi."

Hắc y nhân cười ha hả: "Ai quản ngươi có phải kẻ trộm hay không, lên thuyền tất có mục đích không thể cho người khác biết."

Hắc y nhân chế trụ cánh tay Hứa Ngự Tiên, không chút thương hương tiếc ngọc kéo nàng tới chỗ bức tranh.

"Ca, xem ta bắt tới thứ gì."

"Ồ? Một con chuột nhỏ, như thế nào lại chạy lên thuyền?"

Đầu của Hứa Ngự Tiên bị nhấn thấp, không thấy rõ tướng mạo của người nói chuyện cùng với hắc y nhân. Thanh âm của đối phương réo rắt thanh thúy như tiếng sáo, cho dù bị hần chửi thành chuột con, không hiểu sao cũng khiến cho người ta sinh ra vài tia hảo cảm. Hứa Ngự Tiên hàm chứa thanh âm khóc nức nở nói

"Ta không phải chuột con, cũng không phải kẻ trộm, buông ta ra. . ."

Người có thanh âm dễ nghe kia trầm giọng nói: "Tiêu Huyền, thả nàng ra đi."

Hắc y nhân tên gọi Tiêu Huyền nhẹ hừ một tiếng, buông lỏng Hứa Ngự Tiên ra. Hứa Ngự Tiên ủy khuất xoa xoa cánh tay, ngẩng đầu nhìn về phía phát ra thanh âm vừa rồi, ánh mắt phảng phất như đóng đinh tại đó, một lúc lâu đều không có cách nào rời đi. Thấy Hứa Ngự Tiên cùng Tiêu Huyền đều đã là cực phẩm mỹ nam, Hứa Ngự Tiên cho rằng không bao giờ có thể tìm được người siêu việt hơn thế nữa, nhưng sau khi nhìn thấy hình ảnh này, nàng mới biết vô quýt dầy có móng tay nhọn, người đẹp còn có người đẹp hơn, nhìn nam tử trước mặt đẹp đến không từ nào có thể lột tả.

Người nọ mặc một bộ thanh y mộc mạc, tóc đen chỉ dùng bạch ngọc quan đơn giản thắt lại, tân trang không quá nặng nề. Hần lăng lạng ngời dựa vào thành lan can, chỉ như thế thôi cũng tạo thành một bức tranh tuyệt trần. Con ngươi đen không hề mang theo bận tâm, không màng danh lợi ngưng mắt nhìn về phía ngọn núi xanh thẳm phía xa. Gió mát thổi bay một phần tay áo, phảng phất giống như tiên nhân lạc vào trần thế, phiêu lãng bay trở về chín tầng mây. Bạch y nhân nghiêng đầu, đôi môi khẽ mím, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hướng về phía Hứa Ngự Tiên còn đang ngây ngốc.

Một khắc kia, Hứa Ngự Tiên phảng phất nghe được tiếng trái tim mình vỡ toang, nàng không biết tim đập nhanh là do tâm động hay là sợ hãi...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Mưa Phùn Kéo Dài Chiếc Dù Ý Vị

Tiểu Huyền tràn đầy ghét bỏ khi nhìn thấy bộ dạng si ngốc ngờ ngác của Hứa Ngự Tiên, họ nhẹ một tiếng nói "Nếp sống của người Hàng Châu từ bao giờ trở nên trơ trên như vậy, một nữ nhân có thể chăm chú mãnh liệt nhìn một người nam nhân "

Hứa Ngự Tiên bị nói trúng tâm tư, lúng túng biện giải "Kia...nào có, ta không có nhìn chăm chăm."

"Còn nói không có, mắt nhìn tới muốn rớt ra "

Tuần mỹ bạch y nghe xong đoạn đối thoại của hai người, chân mày khẽ nhướng lên, ánh mắt tối đen rung động như nước, khoé miệng nhếch lên một độ cong mỉa mai, đủ làm điên đảo chúng sinh. Hứa Ngự Tiên trong lòng lộp bộp một tiếng, quay đầu qua chỗ khác không dám tiếp tục nhìn, ôn nhu nói

"Hai vị công tử có thể cho thuyền cập bờ được không, có một tên nam nhân trộm ngọc bội của ta rồi chạy vào đây, ta đuổi theo hắn mới nhảy lên thuyền, có nhiều quấy rầy mong hai vị lượng thứ "

Tiểu Huyền xì một tiếng "Thuyền đang ở giữa hồ, muốn rời thuyền cứ việc nhảy xuống nước, còn phiền người khác làm gì"

Hứa Ngự Tiên bị lời này chặn họng, nàng không biết bản thân có đắc tội hắn bao giờ chưa, thế nào cứ chia mũi nhọn vào nàng, nếu nàng biết bơi, nàng cũng không ngại bơi lên bờ, miễn cho ở đây bị người chằm chọc.

"Mà thôi, Tiểu Huyền, gọi người chèo thuyền lái cập bờ đi "Tuần mỹ bạch y vung lên tay áo, đối với Tiểu Huyền nói

"Ca, thế nhưng...A, ta mặc kệ ..." Tiểu Huyền giận dùm dùm phát tay áo lui ra, trước khi đi trừng mắt liếc Hứa Ngự Tiên .

Chờ Tiểu Huyền đi khỏi, Hứa Ngự Tiên cảm kích tận đáy lòng nói "Cảm tạ Tiêu công tử "

Bạch y cười nói "Ta không phải họ Tiêu "

Mỹ nhân này cùng Tiêu Huyền không phải là huynh đệ sao, thế nào lại không cùng họ. Hứa Ngự Tiên nhẹ nhàng nói "Xin hỏi danh tính của công tử? "

"Tại hạ họ Bạch, tên Tổ Ly. Còn cô nương xưng hô thế nào? "

"Hứa Ngự Tiên..."

Bạch Tổ Ly, quả nhiên người cũng như tên.

Cùng Bạch Tổ Ly đối mặt nói chuyện một hồi, Hứa Ngự Tiên cảm giác thân thể trở nên khẩn trương, nàng sống gần nửa đời người, vững tin bản thân không ham mê sắc đẹp, lại không nghĩ ra nguyên nhân do đâu, chẳng lẽ đây là ngượng ngùng vốn có của nữ nhân, hoặc là do lo lắng sợ hãi mà có.

"Hứa Ngự Tiên, tên không tệ "Bạch Tổ Ly nâng lên ly trà trên bàn, đặt bên môi nhẹ nhàng thổi, ngược mắt nhìn khuôn mặt cứng ngắt của Hứa Ngự Tiên nói.

"Hứa cô nương cứ đứng vậy không mỏi sao, đợi thuyền cập bờ còn mất chút thời gian, ngồi xuống nghỉ ngơi đi "

"Tốt, cảm tạ Bạch công tử "Hứa Ngự Tiên cố ý chọn chỗ ngồi cách hắn càng xa càng tốt .

Bạch Tổ Ly nhấp một ngụm trà, hỏi "Hứa cô nương có muốn dùng trà? "

Hứa Ngự Tiên vội vàng lắc đầu "Không cần, ta không khát "

Về mặt Bạch Tổ Ly có phần không vui nói "Trà này dùng hoa trên đỉnh núi tuyết Thiên Sơn làm ra, còn nước là cam lộ được hứng vào sớm mai khi tia nắng đầu tiên xuất hiện, Hứa công nương xác định không muốn nếm thử mùi vị sao? "

Lời nói này nghe như ngụ ý, nếu không uống chính là không nể mặt. Hứa Ngự Tiên chỉ đành đi tới bàn trà, cách Bạch Tổ Ly chỉ vài bước chân, mơ hồ còn nghĩ được hương vị thoang thoảng trên người hắn.

Bạch Tổ Ly ưu nhã giờ bình trà, rót cho cô cùng hắn mỗi người một chén đầy "Hứa cô nương là người Hàng Châu à? "

"Ta lớn lên trong núi, mới theo ca ca tới Hàng Châu "

"Trùng hợp, ta cũng lớn lên ở núi sâu "

Hứa Ngự Tiên vẻ mặt không thể tin nói " Thật? Nhìn không ra a "

" Hứa cô nương sao lại nói vậy? "

" Bạch công tử khí chất phi phàm, có chỗ nào giống như ta quê mùa, lớn lên trong ở thâm sơn cùng cốc "

Bạch Tổ Ly hé miệng cười " Hứa cô nương coi như lớn lên trong núi, cũng là một đoá chi hoa cao lãnh, nếu đặt ở phàm trần thế tục, rất dễ chăm nuôi "

Bạch Tổ Ly nói chữ 'nuôi' sau cùng có hơi nhấn mạnh, chẳng biết tại sao Hứa Ngự Tiên nghe xong, cảm thấy vô cùng ái muội. Nàng mắt tự nhiên đưa mắt liếc về phía lan can bên ngoài, mừng rỡ phát hiện thuyền đã tới bờ.

" Thuyền tới bờ, ta cần phải trở về, cảm tạ Bạch công tử chiều đãi " Hứa Ngự Tiên phút chốc đứng lên, lại nghĩ tới tách trà chưa uống xong, bèn bung lên uống một ngụm .

" Chén trà Hứa cô nương uống là của ta "

" Á...xin lỗi, xin lỗi " Hứa Ngự Tiên cuống quýt đem ly trà đưa cho Bạch Tổ Ly, lại cảm thấy rất không thích hợp, vừa muốn lùi về thì bị một bàn tay thon dài nắm lấy

Bàn tay kia lạnh lẽo như băng, đụng vào ngón tay Hứa Ngự Tiên, phảng phất có một dòng điện theo đó chui vào trong cơ thể nàng. Bạch Tổ Ly đem cốc trà cầm lấy, còn đưa mắt nhìn về phía miệng chén, nơi môi của nàng từng chạm qua, Hứa Ngự Tiên mắt tự nhiên nuốt nước miếng một cái, nét mặt đã là một mảnh đỏ rực.

Hứa Ngự Tiên quay đầu rồi đi " Ta đi ..."

Ngón tay như ngọc của hắn nhúng nhẹ vào nước trà, rồi hướng về phía bầu trời bắn ra, giọt nước biết hoá vào khoảng trời mênh mông, trong khoảnh khắc ấy, mưa lớn ào ào rút xuống Tây hồ. Hứa Ngự Tiên kinh ngạc quay đầu nhìn phía mặt hồ, tại sao trời bỗng dưng đổ mưa, nàng không có mang theo dù ...

Bạch Tổ Ly lạnh nhạt nói " Nếu không chờ mưa tạnh rồi hắn đi "

" Không được, ta còn có việc trong nhà, hơn nữa không thể ở lại thuyền của công tử, vẫn lên bờ thôi "

Bạch Tổ Ly lấy ra một cây dù trắng, đưa tới trước mặt Hứa Ngự Tiên " Vậy Hứa cô nương cầm lấy che trở về nhà "

" Cảm tạ ..."

Hứa Ngự Tiên bước xuống lầu, hai tay vuốt khuôn mặt đang nóng bừng, thăm mắng bản thân không có tiền đồ, nhìn thấy mỹ nam nửa điểm hình tượng cũng đi đầu mất. Hứa Ngự Tiên đang muốn bước ra đầu thuyền, thì thấy Tiên Huyền tựa ở cột thuyền, trong tay đang đưa một vật xanh biếc, đó chẳng phải là ngọc bội của nàng sao?

Hứa Ngự Tiên bước vội tới trước mặt Tiên Huyền nói " Đó là ngọc bội của ta, thế nào lại ở trong tay ngươi? "

Tiên Huyền nắm lấy ngọc bội, chế nhạo nói " Ngọc bội này ta nhặt được trên mặt đất, có viết tên của ngươi sao, còn cây dù ngươi đang cầm chính là của ta, nhanh trả đây "

Hứa Ngự Tiên cá giận nói " Đây là ca ca ngươi cho ta mượn dùng, bằng cái gì trả lại cho ngươi "

Tiên Huyền nheo mắt, lạnh lùng nói " Nếu là cho ngươi mượn dùng, sau khi dùng xong phải đem trả về, ngày mai buổi chiều ngươi tới Bạch phủ trả dù, ta sẽ cân nhắc đem khối ngọc náu này tặng cho ngươi "

" Ngọc bội kia rõ ràng của ta, còn nói là tặng, ghê tởm..."

Hứa Ngự Tiên không khỏi ngắc đầu, thoáng nhìn lên lan can lầu hai, bóng dáng màu trắng đã biến mất, trong lòng bỗng dâng lên một cổ cảm giác mất mát. Cũng được, ô này vốn nên trả lại, đi thì đi .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Thủy Quang Rung Động Lòng Người.

Vào ngày kế tiếp sau giờ Ngọ Hứa Ngự Tiên nhanh chóng xuất phát, sau khi hỏi thăm đường đi xong, liền dọc theo con hẻm Du Gia đi tới. Kiến trúc ở

Giang Nam rất cổ xưa, tường trắng ngói xanh tự nhiên sẽ cảm thấy hứng thú, dòng nước xanh ngắt trong veo uốn lượn quanh những hòn đá cuội. Ở phía cuối Du Gia xuất hiện một phủ trạch trên bảng hiệu có khắc "Bạch phủ", từ bên ngoài nhìn vào liền biết chủ nhà này nhất định là người giàu có. Hứa Ngự Tiên xiết chặt ô giấy dầu trong tay do dự một lúc lâu, rốt cục cũng đi tới cửa chính gõ một cái.

Mở cửa là một gã sai vặt áo vàng, hẩn híp mắt quan sát nàng một phen: " Có chuyện gì sao?"

Hứa Ngự Tiên đem ô giấy dầu đưa tới trước mặt hắn: " Ta tới trả ô."

Gã sai vặt áo vàng không tiếp, mà hướng phía trong sân bĩu môi: " Vào đi."

Hứa Ngự Tiên dự định không vào nhà, đưa ô xong sẽ lấy lại ngọc bội sau đó rời đi, lắc đầu nói: " Không được, làm phiền người thay ta giao cho chủ tử nhà ngươi."

Gã sai vặt áo vàng chống nạnh, không kiên nhẫn nói: " Ta không biết cái ô này, nào biết có phải của chủ tử nhà ta hay không, phải do chính Nhị công tử xác minh mới có khả năng nhận."

Có mỗi cái ô mà cũng làm kiêu như vậy, nếu không phải vì ngọc bội, nàng đã đem ô cắm ở chốt cửa sau đó rời đi. Hứa Ngự Tiên tiến vào trong cửa, đi theo gã sai vặt đến phòng khách. Nàng ngồi nghiêm chỉnh uống trà lạnh, đợi một lúc lâu vẫn không thấy những người khác xuất hiện, không khỏi hỏi gã sai vặt đang lau bụi ở bên cạnh.

" Nhị công tử nhà ngươi ở đâu?"

" Nhị công tử bận rộn nhiều việc, đương nhiên sẽ có chuyện phải đi giải quyết, ngươi chờ một chút..."

Kết quả của việc chờ đợi này, đều chờ đến bầu trời tối đen, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tiêu Huyền đâu, Hứa Ngự Tiên cũng không chờ được nữa, đem ô đặt xuống bàn đứng dậy rời đi.

Một bàn tay bỗng nhiên từ phía sau nhấn bả vai nàng, khiến cho Hứa Ngự Tiên sợ hết hồn.

" Ngươi không muốn ngọc bội nữa sao?"

Hứa Ngự Tiên nghiêng đầu nhìn một cái, liền thấy khuôn mặt âm trầm của Tiêu Huyền, kiêu ngạo bề ngễ nhìn mình. Hứa Ngự Tiên nhú mày nói: " Ta cũng đã chờ tới hai canh giờ, một miếng cơm cũng không có để ăn."

Tiêu Huyền đối với gã sai vặt phát tay: " Đưa bàn rượu và thức ăn lên đây."

" Chờ đã, không cần, ta trở về ăn là được, trước đưa ngọc bội cho ta."

Gã sai vặt nhanh như chớp bưng một bàn rượu cùng thức ăn lên, Tiêu Huyền vén tay áo cầm lấy chiếc đĩa ngồi xuống: " Com nước xong nói sau, miễn cho ngươi nói ta ngược đãi ngươi."

Hứa Ngự Tiên khóc không ra nước mắt, ngươi thả ta mới không phải là ngược đãi ta...Tuy rằng tràn đầy oán niệm, Hứa Ngự Tiên vẫn ngồi xuống, miệng khô khốc nhai thức ăn, đột nhiên tinh thần trở lên vui vẻ: " Đồ ăn này mùi vị rất ngon."

Tiêu Huyền cười nhạo nói: " Đồ nhà quê!"

Hứa Ngự Tiên ngẩng nhìn bốn phía, không tự chủ được hỏi: " Bạch công tử, chính là đại ca của ngươi đâu?"

" Thế nào, tương tự thành bệnh?"

Hứa Ngự Tiên thiếu chút nữa phun com, nàng thực sự không muốn cùng hắn nói chuyện này. Hứa Ngự Tiên sau khi ăn uống no đủ, mở tay hướng về phía Tiêu Huyền đòi ngọc bội. Tiêu Huyền nhún vai nói: " Ta nói sẽ đưa cho ngươi à?"

Hứa Ngự Tiên trừng mắt nhìn hắn: " Ngươi không phải nói com nước xong sẽ trả lại cho ta?"

" Ta chỉ nói qua sẽ cân nhắc cho ngươi, chưa nói nhất định sẽ cho ngươi a."

Hứa Ngự Tiên giận không kiềm được, suy nghĩ đánh cũng đánh không lại, cướp cũng cướp không xong, liền đi nhanh ra ngoài cửa muốn rời đi. " Bính" một tiếng, trong đêm đen mịt mờ một trận mưa to bất ngờ ập đến, tiếng sấm vang dội thập phần phù hợp với tình hình. Ban ngày bầu trời còn quang đãng không mây, sao mưa lại nổi lên, thời tiết ở Hằng Châu từ lúc nào lại biến hóa thất thường như thế. Tiêu Huyền cũng đi theo ra tới cửa, thò đầu nhìn bên ngoài một cái, giả vờ bất đắc dĩ nói.

" Cự nhiên trời lại mưa, không thể làm gì khác hơn là thu lưu ngươi một đêm, may mắn sương phòng còn rất nhiều, ít nhất có thể cho ngươi một gian nhỏ."

" Ta có thể chạy trở về..." Nữ nhân cổ đại mà qua đêm ở nhà nam nhân, nói như thế nào cũng có vẻ không được tốt cho lắm.

Tiêu Huyền ngoảnh mặt làm ngơ: " Hoàng Đồ, thu thập cho khách nhân một gian phòng."

Hứa Ngự Tiên bị ép ở lại, nàng có thói quen tắm trước khi đi ngủ, bằng không cả đêm sẽ mất ngủ. Gã sai vật nói cho nàng biết phía Đông viện có một gian phòng tắm, chủ tử đều ở trong phòng tắm rửa bằng thùng gỗ, rất ít khi đến chỗ đó tắm, Hứa Ngự Tiên liền thu thập quần áo an tâm đi tới.

Hứa Ngự Tiên đẩy cửa lớn của phòng tắm ra, thấy trên tường trắng có nạm mấy viên trân châu phát sáng, đây chẳng lẽ là Dạ minh châu trong truyền thuyết, có cần xa xỉ như vậy không.

Hứa Ngự Tiên thật cẩn thận khóa trái cửa lại, để ngừa người ngoài xông vào, cởi xong một kiện áo ngoài thì lại đột nhiên nghe được thanh âm của bọt nước. Chẳng lẽ trừ bỏ nàng ra còn có người khác, gã sai vật không phải nói hiện tại phòng tắm không có ai sao.

Hứa Ngự Tiên muốn mở cửa đi ra nhưng cứ nhiên lại mở không được, trong lúc mở khóa không ngờ lại tạo ra tiếng làm kinh động đến người còn lại trong phòng. Chính là nhờ vào tấm màn che bán trong suốt, móng lung thấy được bóng dáng kiều diễm của người nọ.

" Là người phương nào đi vào?" Thanh âm mát lạnh lại u lãnh, như làn gió lạnh thổi mười hai quét ngang qua nội tâm Hứa Ngự Tiên.

Hứa Ngự Tiên nín thở: " Bạch công tử, là ta. Ta nghĩ trong này không có người nên mới đi vào, thật có lỗi nhưng cửa mở không được."

Bạch Tố Ly cười khế nói: " Vừa vặn là cô nương tới, Bạch mỗ quên không lấy khăn tắm, người lấy cho ta đi."

Hứa Ngự Tiên làm sao có thể không biết xấu hổ, bất quá Bạch Tố Ly là chủ, nàng cũng không thể nào từ chối hẳn. Hứa Ngự Tiên do dự cầm lấy khăn tắm vắt trên giá gỗ, che mắt đi đến bên cạnh bờ hồ, nàng ngồi xổm xuống quơ quơ khăn tắm.

" Bạch công tử, mau cầm đi."

" Cô nương đưa qua gần chút nữa." Âm thanh bọt nước càng ngày càng gần, tương xứng với thanh âm của Bạch Tố Ly, như đá quý va chạm vào nhau.

Hứa Ngự Tiên đành phải cúi thấp người thêm một chút, lòng bàn chân trơn trượt liền bổ nhào rơi vào dòng nước ấm trong ao. Nước trong ao cao đủ hai mươi thước mà Hứa Ngự Tiên cũng không biết bơi, liền giống một cái bánh trôi chìm chìm nổi nổi. Một bàn tay kiên cố giữ chặt lấy eo nhỏ của Hứa Ngự Tiên, vững vàng đem nàng nâng lên.

Hứa Ngự Tiên kinh ngạc mở mắt liền thấy được trước mắt là một mỹ nhân đẹp tựa hoa sen trong nước, mà mỗi tác trên thân thể hẳn trắng mịn như bạch ngọc, lại còn không mảnh vải che thân.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: La Y Nhẹ Cởi Sắc Xuân Hương Tràn Đầy (H)

Mái tóc đen huyền của Bạch Tố Ly giống như được dùng mực vẽ lên, bị làn nước trong veo thấm ướt, bọt nước ngưng kết trên da thịt bạch ngọc không chút tỷ vết, cơ thể trần trụi lộ ra những đường cong hoàn mỹ, đường nét nhu hòa vẫn không mất đi khí thế cương dương.

Hứa Ngự Tiên lúng túng chẳng biết để tay chỗ nào " Bạch công tử, có thể giúp ta lên bờ không "

Bạch Tố Ly khế đáp lại, tay vòng lên eo của nàng, tựa như rắn trườn nhanh trong nước, thế nhưng lại đi đến chỗ giữa ao. Hứa Ngự Tiên thấy thế liền dấy dụa, muốn tránh thoát khỏi lòng ngực của hắn.

" Đi sai phương hướng rồi, buông ta ra ..."

Trong phút chốc Bạch Tố Ly thật sự buông lỏng cánh tay, cơ thể Hứa Ngự Tiên dần chìm vào trong nước, nàng hoảng sợ ôm chặt lấy nam tử trước mặt, giống như chú khỉ nhỏ ôm cây vậy. Phía trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cười trầm thấp, tựa như luồng hơi theo khí quản thổi ra, ái muội uyển chuyển.

Hứa Ngự Tiên ngẩng đầu nhìn, liền thấy một đôi mắt phượng hẹp dài hơi nhướng lên, con ngươi tinh lạng như đêm đen nhẹ rung động, tựa như đang đùa cợt chuyện nàng bị rơi xuống nước. Hứa Ngự Tiên triệt để hiểu ra, hai huynh đệ nhà này đều thuộc dạng thích gây sức ép cho nàng. Càng khiến cho nàng lúng túng hơn đó là sau khi rơi vào trong nước, tàn dư của tiên thảo giống như bùng phát, một cỗ nóng rực từ bụng dưới bốc lên, thân thể dần về phía nam nhân trước mắt, quả thật muốn đem nàng bức tới điên rồi.

Hứa Ngự Tiên nỗ lực lấy lại lý trí, ngưng ngưng nói " Bạch công tử, người đây là đang làm gì, nam nữ khác biệt a"

Bạch Tố Ly ra vẻ tự nhiên nói " Ngươi không phải muốn tắm sao, Bạch mỗ bất quá giúp ngươi một chút mà thôi "

" Nào có đạo lý mặc y phục tắm rửa ..."

"Nói cũng phải, kia vậy cời ra được rồi." Bạch Tố Ly vỗ về chơi đùa nút buộc trên vạt áo nàng, cử chỉ cực kỳ ngả ngớn, nhẹ một cái liền đem áo ngoài thoát đi, lộ ra cái yếm màu tím sẫm.

"Không không không, Bạch công tử dừng tay..." Hứa Ngự Tiên kinh ngạc buông hai tay đang ôm hân ra, bất quá lần này không chìm xuống nước, mà bị một tay Bạch Tố Ly nâng lên.

"Ta còn tưởng ngươi thích mặc yếm đỏ." Ánh mắt Bạch Tố Ly đầy thâm trầm nói. Hứa Ngự Tiên có phần ngu ngơ, nàng mặc yếm đỏ trước mặt hân bao giờ?

Bạch Tố Ly hơi cúi người xuống, dùng răng cắn lên nút buộc của cái yếm, diêm dúa lỏng lẻo kéo ra một độ cong, chiếc yếm rơi ra, hân chôn mặt lên bộ ngực sữa của nàng, ngậm mút hai đỉnh phàn hồng, phụt chốc lại đưa đầu lưỡi liếm vòng quanh nó.

"Ừm..."

Toàn thân Hứa Ngự Tiên tràn đầy lửa nóng, cả người mềm nhũn không chút giãy dụa, ý chí như bị rút cạn sạch, chỉ biết ngây ngốc u mê đón nhận. Hai cổ thân thể trần truồng ôm nhau trong nước, một đôi chân thon dài bị cường ngạnh tách ra, bám lên phần hồng rần chắc của hân, nửa người thiếu nữ rơi vào trong nước, không thể không đưa tay ôm lấy vai nam tử.

"Không muốn...cầu người..." Phát hiện một cây gậy to lớn cứng rắn đang chống đỡ chỗ kín của mình, Hứa Ngự Tiên giãy dụa lần cuối, nước mắt không tự chủ chảy xuống.

Bạch Tố Ly dịu dàng hôn lên khuôn mặt ướt đầm nước mắt, ôm lấy cặp mông căng tròn của nàng, hạ thể kiên định tiến vào. Có nước làm chất xúc tác, cự vật thô to dễ dàng đem hai cánh hoa tách ra xuyên vào bên trong u cốc của nàng, Hứa Ngự Tiên cảm thấy phía dưới bị nhét tràn đầy, cây gậy thịt kia quá lớn khiến cho nàng nhất thời không chịu nổi, vừa đau vừa căng phồng hết sức khó chịu.

"Á...đi ra ngoài...lấy ra đi...cầu xin người..."

Nước mắt Hứa Ngự Tiên chảy dài cầu xin tha, nhưng Bạch Tố Ly vẫn tàn nhẫn xâm nhập hạ thể nàng, chỉ là động tác có phần chậm rãi nhẹ nhàng hơn, cũng không đem cự vật thúc sâu vào bên trong. Hai mắt Hứa Ngự Tiên dần trở nên mê ly, khe thịt bị cự vật ma sát sinh ra cảm giác tê dại, mặt dịch theo đó chảy ra lẫn vào trong nước.

Bạch Tố Ly phát hiện nàng đã động tình, hông bồng tăng thêm lực thúc mạnh cự vật vào sâu bên trong tiểu huyết, mãnh liệt luật động, tiếng nước văng khắp nơi hoà lẫn cùng tiếng rên rỉ gấp gáp. Một chút lý trí còn sót lại trong đầu Hứa Ngự Tiên không ngừng lên tiếng, vì sao nàng lại biến thành một nữ nhân dâm đảng như vậy, lần trước thì bị bạch xà phá thân, lần này bị một cái nam nhân xa lạ xâm phạm...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tường Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nhuyễn Ngọc Hương Châm Đoàn Tụ Tung (H)

Khói trắng từ gỗ cây tử đàn toả ra lượn lờ tạo thành một vòng tròn, lằng lằng mờ ảo, tan vào trong không gian. Phía trong màn có tiếng rên rỉ truyền ra, thanh âm nhỏ vụn chậm rãi trở lên gấp gáp, rất sâu trầm miên, phía cửa sổ đêm tối đã nhuốm thắm sắc xuân.

Một thiếu nữ thân thể nằm ngang, bộ ngực sữa trắng nõn dường như nhẩy lên theo từng nhịp. Cổ tay tinh tế bị buộc chặt bởi sợi dây đỏ, vô lực đặt trên đỉnh đầu. Chân ngọc thon dài gác lên trên bờ vai dày rộng, một cây gậy thịt thô to xuyên qua khe hở giữa hai chân, không ngừng ra vào luật động, miệng huyết bị căng ra đến cực hạn, nơi bộ vị giao hợp giữa hai người dính một ít dịch trắng.

"A... Bạch công tử...Đủ rồi... Không cần..."

Màn sa trước mắt không ngừng lay động, Hứa Ngự Tiên mềm mại cầu xin tha thứ, toàn thân không còn nửa điểm khí lực. Liên tục ba ngày ba đêm triền miên không ngừng nghỉ, hạ thể bị dị vật xâm chiếm phảng phất giống như đã hoà nhập vào trong cơ thể nàng, cũng không biết đã chảy ra bao nhiêu mặt ngọt.

"Đừng nói chuyện, tiết kiệm khí lực tốt hơn." Bạch Tố Ly ôn nhu trấn an, đột ngột lật thân thể nàng xoay qua chỗ khác, tạo thành tư thế hai chân quỳ sấp, mông nâng lên cao đối diện với mình, hai cánh mông tuyết trắng bị tách ra sau đó còn thịt lại một lần nữa tiến vào.

"Ừm... Chậm một chút... Chậm một chút.. Quá nhanh..."

Động tác ra vào càng lúc càng nhanh, bối thịt đáng thương mở ra lại khép vào, bị thao tới sung đỏ không thể tả. Bụng nhỏ phình lớn theo từng động tác ra vào, có thể thấy được hình dáng thô to của côn thịt.

Hứa Ngự Tiên bị thao tới tê dại, tiểu huyết liền co rút mút chặt lấy côn thịt, một cái liền đạt tới cao trào, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra tiếng

rên ri động lòng. Bạch Tố Ly động tình xoa nắn một đôi nhũ tiêm, tay kia xoay chiếc cầm bạch ngọc không tỳ vết của nàng lại, hôn duyệt lấy đôi môi anh đào, cự vật ở trong mật đạo như tơ lụa mảnh liệt cọ sát, mỗi một lần lượt động đều đem lại khoái cảm cực hạn.

Triền miên đến canh năm côn thịt cũng trở lên trưởng lớn, chống đỡ ở miệng tử cung, phun ra tinh dịch nồng đậm, Hứa Ngự Tiên cũng xuất tới run rẩy, mềm nhũn ngã xuống. Một bàn tay nhẹ nhàng đỡ lấy Hứa Ngự Tiên, lồng ngực rắn chắc dường như kè sát với thân thể trần trụi, Bạch Tố Ly vén mái tóc đen huyền ướt đầm mồ hôi của nàng lên, hôn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ.

Hứa Ngự Tiên không tự chủ được run rẩy, thoát khỏi lồng ngực của hắn: "Trên người người lạnh quá..."

Rõ ràng làm chuyện kịch liệt thật

lâu, vì sao thân thể nam nhân này còn lạnh băng như vậy, ba ngày triền miên hiện tại khiến cho nàng khó chịu muốn chết.

Đồng tử của Bạch Tố Ly co rút, âm thầm vận chân khí, một lần nữa đem nàng ôm trở lại trong lòng, lần này giữ thật chặt, không để cho nàng lần thứ hai né tránh.

"Hiện tại cảm thấy thế nào?"

Lồng ngực của hắn rất cuộc cũng trở lên ấm áp không ít, hình như hàn ngọc biến thành hoãn ngọc, Hứa Ngự Tiên cảm thấy hết sức thần kỳ, thò tay chạm vào da thịt tinh tế trắng nõn của hắn

"Người làm như thế nào?"

Móng tay của Hứa Ngự Tiên vô ý chạm tới hạt đậu đỏ của hắn, cổ họng Bạch Tố Ly liền trở lên khô khốc, chuyển thân giữ chặt lấy nàng. Hứa Ngự Tiên ào não đẩy hắn ra.

"Không muốn, mau thả ta về nhà, ca ca ta sẽ tức giận."

"Đã nhiều ngày khoái hoạt như vậy, người thật ra cũng rất thích."

Bạch Tố Ly nâng cằm Hứa Ngự Tiên lên, bàn tay lau nơi hạ thể ướt đầm của nàng, sau đó ở trước mắt nàng quơ quơ.

"Phía dưới lại chảy ra thật nhiều mật ngọt."

"Mới không phải, ngô ngô..." Hứa Ngự Tiên còn chưa kịp nói xong, Bạch Tố Ly đã đột nhiên cúi người ngăn chặn môi của nàng, côn thịt lần thứ hai hung hăng tiến vào.

"Ừm..." Hứa Ngự Tiên vô lực giãy dụa, lại bị tình dục xâm chiếm, ôm ở cùng hắn lần thứ hai triền miên.

Buổi trưa ngày kế tiếp Hứa Ngự Tiên mới tỉnh lại, phòng lớn như thế nào lại chỉ có một mình nàng, nàng phẫn nộ nhảy xuống giường, hai chân mềm nhũn ngay cả đi đều không đi được, y phục của nàng còn để ở trong phòng tắm, chỉ có thể chống bàn nhích từng bước về phía giường, tìm được một kiện bạch trường sam của nam nhân.

Nàng phải mau chóng rời đi, ở Bạch phủ đã nhiều ngày qua, Hứa Thiệu Nhung khẳng định đã sớm về nhà, hắn lúc này chắc chắn lòng như lửa đốt tìm kiếm muội muội, nếu biết muội muội bị một nam nhân xa lạ đùa bỡn, không giận dữ mới lạ..

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tố Ly Cùng Hứa Ngự Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đào Nhấp Nháy Không Thể Bỏ Trốn

Thân hình Hứa Ngự Tiên nhỏ nhắn lại mặc trường bào màu trắng, giống như tiểu hài tử trộm đồ của người lớn khoác vào, vai trái lệch một chút, vai phải nghiêng một chút, đáng đạt rất buồn cười.

Hứa Ngự Tiên hé cửa lỗ đầu nhìn xác định xung quanh không có ai liền một đường chạy trốn. Lúc này tháng ba đầu xuân, sát bên vách tường có cây đào nở rộ, trên cành hoa lá xum xuê kéo dài tới bên ngoài bức tường. Nếu chân chính chạy về phía cổng trước chẳng khác nào đi tìm đường chết, mượn cây đào này leo ra ngoài có thể xem là một biện pháp tốt.

Hứa Ngự Tiên ôm lấy thân cây thô to, hai chân mềm nhũn đạp lên lớp vỏ sù sù, ra sức leo lên phía trên, thật vất vả lắm mới trèo tới nhánh cây, lại kinh ngạc phát hiện nhánh cây không đụng tới vách tường, mới vừa rồi lúc ở phía dưới thấy nó vươn ra ngoài, hiện tại làm sao nhảy ra khỏi bức tường đây.

Một cành cây rũ xuống đóa hoa hồng phấn, nhẹ nhàng quét qua gò má Hứa Ngự Tiên, phảng phất như đang cười nhạo tình huống quần bách của nàng. Hứa Ngự Tiên cắn chặt răng, dừng lại trên nhánh cây lấy sức nhảy về phía đầu tường, kết quả " Rắc " một tiếng, nhánh cây liền gãy đôi, kèm theo một trận mưa hoa đào, nàng nhắm mắt chờ thân thể rơi xuống mặt đất, vốn tưởng rằng cái móng sẽ nở hoa, bất ngờ phía dưới mềm mại, nàng ngã vào một vòng tay ấm áp. Hứa Ngự Tiên ngẩng đầu lên, liền thấy một đôi đồng tử như mực hơi nheo lại, sâu thẳm như đêm đen rút đi hồn phách của nàng.

Khuôn mặt Bạch Tố Ly tuyệt trần bình tĩnh không lay động, lại khiến cho nàng run rẩy sợ hãi " Đang êm đẹp lại leo cây làm gì? "

Hứa Ngự Tiên ấp úng nói " Ta...ta hái hoa đào..."

" Hoa đào ở phía dưới có rất nhiều, chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới, chẳng lẽ trên ngọn cây đẹp hơn sao? "

" Ừ..."

Bạch Tố Ly đưa tay nhặt hoa đào vương trên vai Hứa Ngự Tiên, nhẹ nhàng cài lên búi tóc nàng " Hái xong liền trở về đi"

Từng cánh hoa đào rục rờ nhẹ nhàng bay trong gió, hào hứng múa điệu xoay tròn, Bạch Tố Ly vòng tay ôm lấy Hứa Ngự Tiên bước về phía phòng ngủ, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía cây đào, môi khẽ mấp máy " Cảm tạ "

Cây đào theo gió chấp chờn, giống như không tiếng động thờ dài, cành cây bị gãy lần nữa sinh trường, dài ra nhánh cây mới. Sau khi Hứa Ngự Tiên được mang vào phòng, có phần vô lực nói " Bạch công tử, có thể thả ta trở về sao, ca ca không thấy ta sẽ rất lo lắng "

" Nàng có thể viết phong thư, báo bình an cho hần, bất quá không thể nói nàng đang ở nơi nào "

Hứa Ngự Tiên ngẩng đầu nhìn Bạch Tố Ly, khuôn mặt tràn đầy tức giận " Bạch công tử, người nhìn ta một chút xem, ta không phải đại mỹ nhân, cũng chẳng có sở trường gì, vì sao hết lần này tới lần khác ép buộc ta? Hay coi ta là đồ chơi để chơi đùa? "

Bạch Tố Ly quay lưng, giọng nói nhàn nhạt " Nàng tốt nhất nghỉ ngơi đi ..."

Hần đi ra cửa, chậm rãi bước trên hành lang, phía dưới cây đào có một ông lão đẹp đẽ xuất hiện, tay cầm quạt trượng hướng Bạch Tố Ly đi tới. Ông lão cười híp mắt nói " Bạch công tử đã lâu không gặp, người không phải nên ở trên chín tầng trời sao, thế nào lại chạy xuống nhân gian? "

" Bạch mỗ xảy ra chút chuyện, vẫn chưa phi thăng thành công "

" A, tới cùng xảy ra chuyện gì, phi thăng đối với Bạch công tử mà nói, tựa hồ là chuyện đã chuẩn bị từ nhiều năm nay. Lão phu còn có một nghi vấn, công pháp mà Bạch công tử tu luyện không phải cấm dục sao, như thế nào nhiều ngày qua lại cùng với một nữ tử phạm nhân điên loạn đào phượng "

" Nữ tử đó vô ý xông vào nơi ta chuẩn bị phi thăng, trời xui đất khiến thế nào khiến cho ta bị bản năng nguyên thủy khống chế, lấy nguyên hình cùng nàng ấy mây mưa một phen, nguyên dương tan vỡ, bộ phận tinh nguyên tiến vào trong cơ thể nàng, cần phải cùng nàng mây mưa để thu hồi tinh nguyên, lúc đó sẽ có cơ hội phi thăng lần nữa "

" Tinh nguyên kia đã thu hồi toàn bộ về chưa? "

Bạch Tố Ly lắc đầu nói " Chỉ như có như không lấy lại được một chút, cần phải triển miên một thời gian dài, mới có thể thu về toàn bộ, kỳ thực kiếp trước nàng cùng ta có thù oán, bất quá đã trải qua mấy nghìn năm, với lại ta tu luyện thanh tâm quả dục, những ân oán xưa kia đã sớm tan thành mây khói, chỉ là kiếp..."

Ông lão nặng nề thở dài " Hay nàng chính là đại kiếp nạn của người đi "

" Đào Tiên người cũng nên trở về nghỉ ngơi, nàng đã một ngày chưa ăn, Bạch mỗ đi bụng chút đồ ăn cho nàng ấy "

Bạch Tố Ly vung tay áo tiếp tục bước đi, tựa như nhớ đến cái gì, quay đầu lại hỏi " Có một vấn đề thỉnh giáo tiên nhân, người ở nhân gian so với Bạch mỗ dài hơn, biết cách làm sao để một nữ nhân lưu lại? "

Đào Tiên đưa tay vuốt cằm, suy nghĩ một chút nói " Nếu nữ tử chưa có hôn ước, vậy cưới nàng về là được "

Bạch Tố Ly mi tâm cau lại, như có điều suy nghĩ " Cưới sao ..."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tố Ly Cùng Hứa Ngự Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Động Phòng Hoa Chúc Đêm Xuân Vô Tận (H)

Hoàng Đồ bụng tới một đĩa thức ăn trông rất ngon miệng, Hứa Ngự Tiên nghĩ muốn dùng cách tuyệt thực để chống đối, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đói bụng

cũng chỉ làm khổ bản thân.

Sau khi ăn xong, Hứa Ngự Tiên kiên trì chờ Bạch Tổ Ly xuất hiện. Nhưng chờ đến quá nửa đêm ngay cả bóng người cũng không thấy, cuối cùng nàng cũng không chống cự nổi cơn mệt mỏi ập đến, liền nằm lên trên giường đi ngủ.

"Tân nương tử đứng lên trang điểm." Giọng nữ ôn hòa phảng phất như ma âm làm say lòng người, Hứa Ngự Tiên giống như một con rối bị điều khiển, vô ý thức để tỷ nữ rửa mặt chải đầu thay trang phục.

Hứa Ngự Tiên thất thần nhìn gương đồng, trong gương nàng mặc một bộ hồng y, vẽ lông mày, đôi môi tô son, đội mũ phượng khăn quàng vai. Nàng hoảng hốt nghĩ đây hẳn là nằm mơ đi, vì sao lại cảm thấy hết thảy đều là sự thật, hay bởi vì lập gia đình mà mừng rỡ kích động. Cần phải gả cho người phương nào, nàng nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra. Ở hiện thực nàng không có dự định sẽ lập gia đình, vậy thì ở trong mộng trải nghiệm một phen cũng không sao.

Dưới sự dẫn dắt của người săn sóc dâu, trên đầu Hứa Ngự Tiên trùm khăn voan đỏ nhanh chóng vượt qua chậu than, đi theo các nàng qua một dãy hàng lang có treo chữ hi cùng lồng đèn đỏ. Chiêng trống theo từng tiết tấu vang lên chói tai, kèm theo tiếng pháo nổ vang dội. Những cánh hoa hồng được tung lên rải đầy mặt đất, một đôi giày hồng đột nhiên xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của chiếc khăn voan, Hứa Ngự Tiên chỉ có thể nhìn thấy vật áo hồng y của hắn, nhìn như là một nam tử thon dài cao ngất.

Người săn sóc dâu lấy ra một dải lụa đỏ thắm, nhượng nàng và nam nhân kia mỗi người cầm lấy một đầu, Hứa Ngự Tiên thông suốt hiểu rõ, nam tử này chắc là tân lang trong mộng của nàng, không khỏi hết sức tò mò về tướng mạo của hắn.

Tân lang chậm rãi dẫn Hứa Ngự Tiên đi đến hi đường, dưới sự chủ trì của người chủ hôn hai người bái thiên địa hoàn tất, Hứa Ngự Tiên được người săn sóc dâu đưa về phòng. Nền đỏ chập chờn dưới trướng, Hứa Ngự Tiên ngồi ngay ngắn trên chiếc chăn bông hồng, khoảng chừng thời gian một nén nhang, đôi giày hồng kia lại xuất hiện.

Nàng nín thở ngưng thần đợi hắn nâng khăn voan lên, nhưng đợi một lúc lâu đôi phương cũng chưa từng cử động. Cho dù đây chỉ là giấc mộng, Hứa Ngự Tiên cũng dứt khoát không để ý tới lễ nghi, đang muốn tự mình xốc khăn voan lên để nhìn bộ dáng của hắn thì một bàn tay giống như được chạm khắc từ ngọc giữ lấy tay nàng. Tân lang khẽ cười một tiếng, một tay cầm lấy đòn cân nhẹ nhàng vén khăn voan đỏ của Hứa Ngự Tiên lên.

Hứa Ngự Tiên bị ánh sáng từ ngọn nến làm chói mắt, một hồi lâu mới thấy rõ diện mạo của tân lang, nàng kinh ngạc nói: "Trong mộng thế nào lại là người?"

Khoé miệng hắn hiện lên một mảnh ý cười, giống như đóa hoa anh túc nở rộ, đẹp đến câu hồn đoạt phách con người: "Không phải ta thì là ai?"

Nguyên lai Bạch Tổ Ly mặc hi phục là bộ dáng như này, y phục đỏ thắm càng tôn lên làn da nõn nà của hắn, dung mạo lại tinh tế đến không thể xúc phạm. Hứa Ngự Tiên bị sắc đẹp của hắn mê hoặc, sau khi lấy lại tinh thần mới thì thào: "Chẳng lẽ do ta bị đùa bỡn nhiều ngày qua, mới có thể nằm mơ như thế này? Thật không biết là ác mộng hay là mộng xuân"

Bạch Tổ Ly rót hai ly rượu hợp cần đưa cho Hứa Ngự Tiên một ly

"Nương tử, uống ly rượu giao bôi."

Hứa Ngự Tiên bung ly rượu lên, đang muốn một hơi uống cạn, liền bị Bạch Tổ Ly ngăn lại. Hắn bắt đầu dĩ lắc đầu nói: "Nương tử lại phạm sai lầm, rượu giao bôi không phải uống như vậy."

Bạch Tổ Ly vươn cánh tay, ôm lấy Hứa Ngự Tiên, tay trong tay khữu tay quàng khữu tay, một cái chạm cốc đối ẩm giao bôi.

Hứa Ngự Tiên còn chưa uống được rượu thì đột nhiên Bạch Tổ Ly nghiêng đầu lần tới, thật sâu hôn lấy đôi môi anh đào của nàng, hút rượu vào trong miệng. Hứa Ngự Tiên ngỡ ngàng kêu một tiếng sau đó liền bị đẩy ngã xuống giường. Mũ phượng trong lúc hai người giằng co lạch cạch rơi xuống đất, mái tóc đen tuyền từ bên trong búi tóc rơi ra ngoài, trải lên giường. Bạch Tổ Ly bắt lấy hai tay nàng, chạm lên vạt áo hắn.

"Giúp phu quân của nàng thay quần áo."

Hứa Ngự Tiên không nói lên lời: "Không... Ta không biết..."

"Quần áo cũng không biết cởi, vì phu không thể làm gì khác hơn là làm mẫu cho nàng xem."

Bạch Tổ Ly cởi từng cúc áo của nàng, động tác mau lẹ thuần thục, đem toàn thân Hứa Ngự Tiên thoát không còn một mảnh. Hứa Ngự Tiên ngưng ngừng ôm ngực, nghẹn ngào nhớ tới hắn ở trong mộng cùng hiện thực một bộ dạng hư hỏng như nhau.

"Học được liền giúp vì phu cởi quần áo."

Hứa Ngự Tiên sợ hắn làm chuyện quá đáng hơn, không thể không vươn tay giúp hắn cởi quần áo, nhưng hi phục so với quần áo bình thường rườm rà không ít, một hồi lâu Hứa Ngự Tiên mới cởi sạch được quần áo trên người hắn.

"Đưa nhỏ ngoan..."

Bạch Tổ Ly hôn trán Hứa Ngự Tiên, nghiêng người quần lấy chiếc eo mảnh khảnh của nàng, thân thể cường tráng kề sát thân hình mềm mại, hai cổ thân

thể kề cận nhau giống như muốn dung hợp cùng một chỗ, trở nên gắn kết chặt chẽ không thể tách rời.

Hứa Ngự Tiên còn có thể cảm nhận được cây gậy cứng rắn kia đang đè ở chỗ kín của nàng, trong tư thế sẵn sàng, ham muốn nhanh chóng tiến vào. Bạch Tổ Ly giữ chặt lấy đầu gối của nàng, đem hoa huyết tuyết trắng mở rộng, gây thịt khí thể như chẻ tre tiến vào bí động nhỏ hẹp. Hai người còn chưa chuẩn bị đủ, bên trong mười phần khô khốc, lúc tiến vào còn có chút đau đớn, đôi mày Hứa Ngự Tiên nhanh chóng cau lại, ngón chân cuộn chặt. Bạch Tổ Ly thấy thế, ngón tay hần liền vỗ về chơi đùa âm hạch của nàng, cửa huyết cũng rất nhanh trở nên ướt át.

Bạch Tổ Ly nắm chặt lấy phần eo của Hứa Ngự Tiên, gây thịt ra vào nhanh từng chút một, dùng sức đẩy tới chỗ sâu nhất bên trong cơ thể nàng. Sắc mặt Hứa Ngự Tiên ửng hồng, nhanh chóng khiến cho nàng cảm nhận được thật nhiều khoái cảm, tâm trí xẹt qua một đạo ánh sáng, hoa huyết của nàng không ngừng co rút, gất gao nút lấy dị vật thô to.

Tiếng động do xương mu va chạm phát ra, âm thanh rên rỉ bên tai không dứt. Chỗ hai người giao hợp chảy ra không ít mật dịch, trong lúc va chạm liên tạo ra không ít bọt khí nhộp nhộp. Cái miệng nhỏ nhắn của Hứa Ngự Tiên phát ra âm thanh rên rỉ mềm mại, lần đầu tiên ôm lấy người nam nhân đang đè trên cơ thể mình, đầu nàng chôn ở bờ vai hần, giống như hóa thành một làn nước xuân tan vào trong cơ thể người kia....

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vẽ Mi Mắt Cùng Giao Hoan (H)

Tia nắng ban mai chói lọi xuyên qua cửa sổ, khiến cho Hứa Ngự Tiên trong cơn say ngủ tỉnh lại, nàng xoa xoa mí mắt nhập nhèm, đợi đến khi nhìn rõ nền đỏ và chữ hỷ trong phòng cùng hi phục xốc xếch dưới giường, nhất thời kinh ngạc tột độ.

Hôn sự hôm qua là sự thật, nàng cứ tưởng rằng đó chỉ là một giấc mộng xuân, giống như bản thân bị trúng tà. Bất quá điều lúng túng nhất là, nàng đang nằm trên khuỷu tay của tượng phu, cự vật hùng vĩ quá mức vẫn còn chôn trong hoa huyết của nàng.

Lúc này Bạch Tổ Ly vẫn còn đang ngủ, đây là lần đầu Hứa Ngự Tiên ngấm nhìn dung nhan hần khi ngủ, mái tóc đen như thác nước xỏ tung, che đầy một phần khuôn mặt thanh nhã điềm tĩnh, mi mắt đóng chặt lông mi cong như cánh ve, so với nàng còn dài hơn vài phần, khiến nàng cực kỳ ao ước.

Hứa Ngự Tiên hít một hơi thật sâu, khề di chuyển bắp chân, nỗ lực đem côn thịt từ trong cơ thể dần rút ra, bất quá bởi vì chỗ giao hợp tinh dịch đã khô, nên khi rút không khỏi sinh ra ma sát, may là không làm cho đối phương tỉnh giấc, sau khi cự vật được rút ra khỏi cơ thể, miệng huyết còn giữ hình dạng chữ 'O', tinh dịch theo đó chảy ra không ít, cũng biết tình hình chiến đấu đêm qua ác liệt cỡ nào.

Hứa Ngự Tiên xoay người bò xuống giường, đột nhiên phần eo bị ôm kéo lại, cả người lật ngã trên giường. Thân thể nóng rực từ phía trên áp chế nàng, một nụ hôn mềm nhẹ đặt lên môi nàng "Sớm a "

Hứa Ngự Tiên suyết chút nữa sợ đến đứng tim, thanh âm khô khốc nói "Sớm, Bạch công tử..."

Đôi mắt Bạch Tổ Ly ngưng lại, nhéo gò má của nàng nói "Tựa hồ nên đổi cách xưng hô "

Đầu óc của Hứa Ngự Tiên chậm mất nửa nhịp, mới phục hồi lại phản ứng "Tướng công..."

Khoé môi Bạch Tổ Ly khẽ nhếch "Nương tử thật ngoan "

Hứa Ngự Tiên như ở trong mộng tỉnh lại, nàng rốt cục đã hồ đồ gả đi, tướng công còn là nhân vật đẹp tựa trích tiên. Nếu Hứa Thiệu Nhung biết muội muội chưa thông báo gì đã gả cho một nam nhân xa lạ, không biết sẽ phản ứng ra sao.

"Cái kia...thành thân không phải cần ba môi sáu sinh sao, ca ca ta sẽ không thừa nhận chuyện hôn sự này..."

Bạch Tổ Ly khẩu khí nhân nhật, nhìn không được chen vào "Ba môi sáu sinh ngày sau sẽ bù lại "

(*) Ba môi sáu sinh: Lễ vật để kết hôn

Hứa Ngự Tiên nhất thời cảm thấy, đây không phải là thành thân, mà là bị ép gả.

"Nương tử, đứng dậy rửa mặt chải đầu " Bạch Tổ Ly cầm y phục của Hứa Ngự Tiên, giúp nàng mặc vào chỉnh tề, sau đó hầu hạ nàng súc miệng rửa mặt .

"Không cần, ta có thể tự làm " Hứa Ngự Tiên cầm lấy khăn lau một chút khuôn mặt mình, đi đến ngồi trước bàn trang điểm, như cũ búi tóc kiểu thiếu nữ

chưa chồng

Một bóng dáng áo choàng nguyệt sắc phiêu phiêu bước tới, đoạt lấy cây lược trong tay nàng " Không nên dùng kiểu búi tóc này, vẫn là vi phu giúp nương tử đi "

Sắc mặt Hứa Ngự Tiên liền trở lên âm u, lại không dám gạt lại. Động tác của Bạch Tố Ly dịu dàng tỉ mỉ, chải từ đỉnh đầu xuống tới đuôi tóc, thoải mái đến nỗi Hứa Ngự Tiên mơ màng buồn ngủ, khàn khàn nói " Thật thoải mái, tay tướng công thật là ôn nhu "

Chờ Hứa Ngự Tiên tỉnh táo lại, phát hiện trên đầu từ lúc nào đã chải một búi tóc thiếu phụ, một cây trâm vàng cắm ngang, hai sợi tóc đen rũ xuống bên tai, tạo cảm giác mất trật tự nhưng lại tăng thêm phần quyến rũ.

Hứa Ngự Tiên quay đầu nhìn lại, thấy Bạch Tố Ly đang cầm bút nước chấm vào phấn trang điểm, nói với nàng " Nương tử đừng động đây "

Hứa Ngự Tiên nín thở, mặc cho hân ở lòng mi mình phác họa, chỉ qua thời gian vài khắc, Bạch Tố Ly ôn nhu nói " Soi gương được rồi "

Trước gương, nữ tử mày ngài dài nhỏ, cong như lá liễu trên cành, Hứa Ngự Tiên cảm thán không thôi " Tướng công sao làm được thế, ngay cả thiếp không hiểu về họa cũng thấy thật là đẹp "

Một tấm giấy đỏ kẹp đến giữa môi nàng, Hứa Ngự Tiên nhanh mím lên, bờ môi nhuộm đỏ kiêu diễm ướt át, phối hợp với khuôn mặt trắng rằm, nàng chưa bao giờ thấy qua bản thân cũng đẹp như vậy. Bạch Tố Ly mập mờ cúi người, ở bên tai nàng nói " Nương tử còn nói mình không đẹp, ngọc cũng phải trải qua mài dũa, mới lộ ra vẻ đẹp. Nếu nương tử thích như vậy, mỗi ngày vi phu đều vẽ mi cho nàng "

Gương mặt Hứa Ngự Tiên ửng hồng, phảng phất nghe được nhịp tim đang đập loạn trong ngực, cúi đầu nhỏ nhẹ nói " Được ... "

Bạch Tố Ly phát ra tiếng cười vui vẻ, đột ngột đưa nàng đặt lên bàn trang điểm đối diện cái gương, để mông nàng vênh lên hướng về phía mình.

" Á...chàng làm cái gì..." Hứa Ngự Tiên cảm giác tiết cổ trong váy bị cởi ra, gió lạnh thảng ba thổi vào vùng kín trần trụi của nàng " Lạnh quá...mới sáng sớm không muốn..."

" Nhịn một chút, vi phu rất nhanh để cho nàng ấm lên "

Tiếng y phục sột soạt ở sau lưng vang lên, cái mông nàng bị cường ngạnh đẩy mở, lộ ra miệng huyết sưng đỏ trong không khí, một cây côn thịt nóng rực theo đó xông vào bên trong, tựa như đem hòn phách nàng đựng bay đi...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Diên Loan Đảo Phượng Trước Gương Đồng (H)

Trong gương đồng phản chiếu hình ảnh một nữ tử mày ngài trán cao, những sợi tua của cây trâm vàng khẽ lay động, xiêm y đỏ sẫm mở rộng một nửa, lộ ra hai luống nhũ hoa phấn đào. Khuôn mặt trái xoan đỏ hồng giống như người say rượu, hai mắt khép hờ, đôi môi trần ra tiếng rên rỉ yếu kiều. Làn váy phía dưới của nữ tử được vén lên cao, hai cánh mông trắng nõn bị một tay vững vàng nâng lên. Lòng tơ mềm mại giữa hai chân che giấu một đạo u cốc thần bí, một cây gậy thịt thô to, hung tợn ra vào nơi bí động chật hẹp, huyết động bị nhét căng tạo thành hình chữ "O".

Mỗi lần tiến vào đều dùng lực rất mạnh, thân thể va chạm phát ra tiếng "Ba ba" rung động. Mỗi một lần rời khỏi u huyết côn thịt lại dính đầy chất dịch trắng nhầy, hai mảnh bôi thịt đều bị thao tới sưng đỏ. Hai chân bị ép mở rộng, nơi tư mật chỗ hai người giao hợp không ngừng chảy ra dịch mật trong suốt, kiêu diễm như dòng suối chảy đầy đất.

" A a... Bạch công tử... Muốn phá hủy... Thật căng..."

Hứa Ngự Tiên khó nhịn cầu xin tha thứ, côn thịt kia so với người bình thường to hơn, phảng phất như muốn đâm thủng cái bụng nhỏ của nàng.

" Gọi tướng công "

Bạch Tố Ly nghiêm phạt nắm lấy cằm nàng xoay lại, hôn thật sâu xuống đôi môi đang hé mở, phía dưới ra vào càng lúc càng nhanh. Hai cái miệng nhỏ đồng thời bị ngăn chặn, Hứa Ngự Tiên chỉ có thể phát ra thanh âm ngổ ngổ, hô hấp dường như bị chiếm đoạt sạch sẽ, đầu óc quay cuồng.

Bạch Tố Ly ở thời điểm Hứa Ngự Tiên thiếu chút nữa hít thở không thông, mới buông cái miệng nhỏ nhắn của nàng ra, chế trụ lấy hông nàng thao đánh xuống mấy nghìn cái, đem cổ tinh dịch phun vào sâu trong tử cung nhỏ hẹp. Sau khi côn thịt rời khỏi cơ thể của Hứa Ngự Tiên, một khối ngọc bích lạnh như băng ngăn chặn ở miệng huyết của nàng, không cho tàn dư tinh dịch chảy ra ngoài. Bạch Tố Ly thay nàng chỉnh sửa lại xiêm y xốc xếch, lau đi cái trán dính đầy mồ hôi.

" Có đói bụng không?"

Vận động kịch liệt như vậy, Hứa Ngự Tiên tự nhiên sẽ cảm thấy mệt nhọc, hư mềm thờ dốc nói: " Đói, thật là đói..."

Bạch Tố Ly đỡ Hứa Ngự Tiên, đi ra cửa.

" Cũng đúng thời điểm đến lúc dùng cơm trưa, Hoàng Đồ hẳn là đã đi chuẩn bị cơm nước."

Hứa Ngự Tiên lúng túng nói: " Thế nhưng khỏi phải thúi kia..."

" Để nó nhét vào phía dưới, lẽ nào nàng muốn thứ đó cháy ra ngoài sao?"

Hứa Ngự Tiên biết mình nói không lại hẳn, chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng. Nàng rất sợ hải ngọc bích sẽ trượt ra ngoài, không thể không kẹp chặt hai chân lại, mỗi một bước đi đều nom nớp lo sợ. Ngọc bích ở bên trong cơ thể không ngừng ma sát, kéo theo một cỗ tê dại. Mới vừa bị vật nam tính nóng rực lấp đầy, hiện tại lại bị chặn bởi khối ngọc bích lạnh băng, thật là khó chịu muốn chết.

Ở trong phòng ăn rộng lớn, Tiêu Huyền gõ chén đĩa gương mặt không kiên nhẫn, thấy hai người rốt cục cũng đã đến, đùa cợt xuy một tiếng.

" A, sáng sớm cũng làm sao, chân đều đi không vững, thực sự là hoa nhài cắm bãi cứt trâu."

Bị hẳn châm chọc, Hứa Ngự Tiên tức giận đến đều cảm thấy no, phân trâu chính là chỉ nàng, là nàng đi! Cường thù hào đoạt rõ ràng là bọn họ, vì sao lại nói giống như nàng là người sai vậy, hơn nữa nàng thực sự một chút cũng không xứng với Bạch Tố Ly à?

Bạch Tố Ly đỡ Hứa Ngự Tiên ngồi xuống bàn ăn, ôn nhu nói: " Không nói xứng hay không xứng, nàng đã gả cho ta, đời này liền là người của ta."

Hắn lấy cho Hứa Ngự Tiên một chén cơm tẻ, gấp miếng thịt kho bỏ vào trong bát.

" Nương tử thích ăn món gì."

" Thiếp thích ăn cay, gà xào ớt khô, đầu cá hấp ngâm ớt . . ." Hứa Ngự Tiên trước khi xuyên tới đây là người Tứ Xuyên, cho nên rất thích ăn cay. Lúc mới xuyên tới, các món ăn ở Hàng Châu đều bỏ thêm đường, thật là ăn không quen.

Bạch Tố Ly cười nhạt nói: " Tốt, buổi tối để đầu bếp làm tiếp một phần, làm các món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên."

Hứa Ngự Tiên khoát tay một cái nói: " Không cần, quá xa xỉ, thức ăn buổi trưa còn rất nhiều, không ăn hết buổi tối có thể ăn tiếp."

" Những món ăn này một mình Tiêu Huyền có thể giải quyết hết, không cần phải lo lãng xa xỉ lãng phí."

Tiêu Huyền thiếu chút nữa phun hết cơm ra khỏi miệng, khinh khinh nói " Coi đệ là heo sao?"

Nhưng mà Bạch Tố Ly chỉ cần quăng tới một cái ánh mắt sắc lạnh, Tiêu Huyền liền cuống cuống chuyển tâm ăn cơm. Đại khái Bạch Tố Ly đã nắm được khẩu vị của Hứa Ngự Tiên nên gấp cho nàng những món ăn không có vị quá ngọt mà là cay, gấp một hồi bát cơm liền bị chất đầy ắp. Bữa cơm này Hứa Ngự Tiên lại ngoài dự liệu ăn rất thỏa thích, chợt nhớ đến cái gì, chân chừ hỏi.

" Sau ba ngày lập gia đình sẽ phải lại mặt, lúc đó thiếp có thể trở về nhà gặp ca ca của mình không?"

" Bạch phủ này chính là nhà của nàng, không thể gọi nhà mẹ đẻ là nhà của mình nữa. Muốn trở về đương nhiên có thể, ba ngày sau vì phu sẽ bồi nương tử trở về."

Hứa Ngự Tiên thật sâu thờ dài, cầu cho ca ca nàng có thể tiếp thu chuyện đột nhiên nhảy ra một người muội phu này. . .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Hương Xe Doanh Năm Tọa Quan Âm (H)

Tiêu Huyền quả thực đem đồ ăn trên bàn quét sạch sẽ, sau khi ăn xong bụng phình lên, che miệng chạy đi nhà xí nôn mửa, những ngày kế tiếp, trên bàn ăn chưa từng nhìn thấy bóng dáng của hắn, chuyện này đối với Hứa Ngự Tiên như trút được con giận.

Bạch Tố Ly nói là làm, ba ngày sau liền mang Hứa Ngự Tiên trở về nhà lại mặt, thuận tiện đem theo sính lễ bỏ túc. Ngồi trên xe ngựa, Hứa Ngự Tiên vén màn cửa sổ thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài. Đột nhiên vang lên tiếng ngựa hí dài, tiếp theo là bóng người cao thẳng ngồi trên lưng ngựa, con người hung hăng trừng Hứa Ngự Tiên.

Hứa Ngự Tiên khiêu khích chỉ chỉ vào miệng hướng về phía mặt đất làm một động tác giống như nôn mửa, sau đó cười đến nghiêng ngả. Tiêu Huyền tức giận đến bộ ngực phập phồng, giống như chuẩn bị dương nhanh múa vuốt nhảy bỏ qua, nhưng lại tựa như có bản khoán thứ gì, bày ra khuôn mặt u ám, cười ngửa chạy mất không thấy bóng dáng.

"Nương Tử đang cười cái gì?" Phía sau truyền đến giọng nói réo rắc trầm thấp. Hứa Ngự Tiên nhanh chóng buông màn che, nỗ lực thu liễm lại tiếng cười nói.

"Ha ha, không có cái gì..."

Bạch Tố Ly rót một ly trà đưa tới bên miệng nàng. "Uống một chén thanh lọc hoá khí"

Hứa Ngự Tiên liền cầm lấy, ừng ực ừng ực uống vào. Bạch Tố Ly giờ tay lau nhẹ khoé miệng dính nước của nàng, đôi mắt dần trở nên sâu thẳm, còn chưa chờ đến khi Hứa Ngự Tiên phát hiện ra vẻ kiều diễm này, Bạch Tố Ly đã ôm nàng đặt lên đùi mình, hạ thân mềm mại chống đỡ một cây côn thịt cứng rắn. Trải qua mấy ngày tân hôn, Hứa Ngự Tiên đã triệt để tiếp nhận Bạch Tố Ly đối với nàng "Lăn qua lăn lại", nhưng không nghĩ tới ở trên xe ngựa cũng tránh không thoát.

"Tướng...tướng công, chúng ta đang ở bên ngoài, xe phu còn ngồi phía trước, hiện tại có thể không làm được không."

Vật áo của Hứa Ngự Tiên bị vén lên, tiết khô màu trắng được còi ra, hai chân thon dài để hai bên bấp đùi hấn, côn thịt thô to cách lớp vải vóc ma sát chỗ kín của nàng, đem hai cách hoa chà sát đến tê dại

"Vậy hai chúng ta âm thanh nhẹ một chút, vị phu nhân nương tử cũng rất muốn, đừng vài cái đã ướt như thế" Bạch Tố Ly một mặt nhướng mi chế nhạo nàng, một mặt ưu nhã đem cự vật rút ra, nhắm ngay miệng huyết âm ướt, nhẹ nhàng tiến vào trong.

"Á..." Hứa Ngự Tiên kinh hô một tiếng, lại cuống quýt che miệng, cảnh giác quay đầu lại nhìn về phía màn xe.

"Yên tâm, hấn không dám nhìn lên" Bạch Tố Ly cười khê nói, chợt đem miệng nàng nhấn xuống, toàn bộ côn thịt xông thẳng vào trong.

Cả người Hứa Ngự Tiên run run, ngã vào lồng ngực của hấn, Bạch Tố Ly giữ nguyên tư thế, đưa tay cởi nút buộc trên áo nàng, há miệng cắn lên đỉnh anh đào "Lần này nàng ở phía trên, ta muốn nhìn nàng di chuyển"

Hứa Ngự Tiên vạn phần không muốn di chuyển, nhưng tưởng tượng đến cảnh hấn động, nhất định sẽ chơi đùa nàng phát ra âm thanh, vẫn nên để quyền chủ động trong tay mình tốt hơn.

Bạch Tố Ly lười biếng dựa người về phía sau xe, mặc cho Hứa Ngự Tiên tự mình động. Hứa Ngự Tiên cúi đầu nhìn xuống, thấy hạ thể bị một cây côn thịt thô to nhét vào. Bình thường nàng đều ngượng ngùng không dám nhìn chăm chú, đây là lần đầu tiên nhìn rõ dáng dấp của nó, trên mặt khó tránh khỏi nóng rực.

Tay nàng chống lên đệm lót miệng nâng lên, miệng huyết gian nan phun ra nuốt vào côn thịt, từ từ xâm nhập từng chút, sau đó lại nhẹ nhàng rút ra.

"Quá chậm, nương tử mau lên chút nữa" Bạch Tố Ly nhủ hai đầu lông mày, không kiên nhẫn thúc giục.

Hứa Ngự Tiên cắn môi dưới, hạ thể ép xuống, côn thịt đánh sâu vào tận miệng tử cung, hai chân nàng run rẩy, lên đỉnh cao trào phun ra mật ngọt, ở chỗ hai người kết hợp ướt át trơn trượt.

Nàng động tác càng lúc càng nhanh, môi cũng bị cắn càng thêm chặt chẽ, sợ bản thân phát ra âm thanh rên rỉ, cảm giác yêu đương vụng trộm giao hoan thật kích thích, đem nàng dẫn vật sắp đến rồi. Bạch Tố Ly thấy Hứa Ngự Tiên không nhúc nhích nữa, nâng thân thể hư nhược của nàng lên, tiếp tục hoàn thành cuộc vui còn bỏ dở, thẳng đến khi xe ngựa đến nơi, mới buông tha nàng.

Lúc này Hứa phủ đã sớm trở thành một mảnh hỗn loạn, ở trong thư phòng, Hứa Thiệu Nhung đem tất cả đồ đạc ném trên mặt đất, nổi giận đùng đùng chất vấn quản gia. "Tiểu thư còn chưa tìm thấy sao, một người lớn sờ sờ ra đó sao lại có thể biến mất, nếu nàng gặp cái gì không may, ta sẽ đem người rút gân lột da"

"Báo, tiểu thư đã trở về, còn dẫn theo cô gia..." Gã sai vật gấp rút chạy vào thư phòng, nói tin tức đặc biệt vui mừng này cho Hứa đại nhân.

"Cô đã? Là loại chim sáo đá mới à?" Hứa Thiệu Nhung nghe được em gái đã trở về, miệng cười vui vẻ nói.

"Là cô gia, trượng phu mà tiểu thư mới cưới, Hứa đại nhân người không sao chứ?"

Hứa Thiệu Nhung trước mắt bỗng tối đen, loạng choạng một chút rồi ngã xuống đất. Kia cô gia là cái quỷ gì, ai tới nói cho hấn biết, thật ra đây chỉ là con ác mộng...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Tranh Phong Lẫn Nhau, Khó Cắt Đứt

Hứa Thiệu Nhung hít vào một hơi, không cam lòng hỏi:

"Thật sự không phải là chim sáo đá sao, Tiểu Tiên mới rời nhà mấy ngày, sao có thể tự mình định chuyện chung thân với một gã đàn ông xa lạ chứ."

Gã hầu nâng Hứa Thiệu Nhung dậy, xoa trán cho hắn: "Đại nhân, cứ đi xem chẳng phải là khắc rõ."

Cũng đúng, hắn cũng muốn gặp xem cô gia này là người nào, mặc hắn là người hay ma, đuổi đi là được. Hứa Thiệu Nhung được gã hầu với quần gia dìu đến phòng khách, đã thấy hai bóng người một đỏ một trắng rúc vào nhau. Chàng trai đang quay lưng không trông rõ mặt, chỉ xem dáng người đã thấy phong tư trác tuyệt, một bộ xiêm y màu trắng phiêu dật như tiên. Thiếu nữ thì xinh đẹp động lòng người, màu áo đỏ phản chiếu tựa hồng hạnh hoa đào.

Hứa Thiệu Nhung nhìn hai người như keo như sơn, chỉ cảm thấy rất chóng mặt, vùng ra khỏi hai người đang dìu mình, thẳng lưng tiến vào.

Hứa Ngự Tiên bị Bạch Tố Ly khiêu khích đến ửng hồng chưa phai, bất chợt nghe một tràng tiếng ho quen thuộc, lập tức đứng dậy gọi:

"Ca ca ..."

Bạch Tố Ly nghe vậy quay người, mỉm cười với kẻ mới đến. Hứa Thiệu Nhung nghe tiếng trái tim thủy tinh của mình loảng xoảng vỡ vụn, đây là lần đầu hắn thấy tự ti mặc cảm, vốn cho rằng muội muội không tìm được gã nào tuấn mỹ hơn hắn. Nào ngờ, nếu thật so sánh với nhau, lại chìm hẳn xuống tận đáy Tây Hồ.

Quần gia rướn đầu qua, chặc chặc khen:

"Cô gia thật tuấn tú hào hoa mà, tiểu thư thật sự nhặt được bảo vật rồi."

Gã hầu liên tục đáp phải: "Nào chỉ có tuấn tú hào hoa chứ, ta sống mấy thập niên rồi, chưa từng thấy ai phong nhã như cô gia đây."

Nghe hai tên này nói thế, trái lại thành ra muội muội của hắn không xứng với gã trai này. Hứa Thiệu Nhung hung hăng liếc trắng bọn họ một cái, dọa hai người hoảng sợ vội che miệng lại.

Hứa Thiệu Nhung cố gắng khiến giọng bình tĩnh, chất vấn: "Tiểu Tiên, đây là người phương nào?"

Hứa Ngự Tiên xấu hổ cúi đầu, khó mở miệng, dù sao nàng cũng thật là đã vội vàng gả cho người, có chút có lỗi với ca ca, lại bắt gặp ánh mắt càn quét càng lạng lẹ của Bạch Tố Ly, trong lòng đập thình thịch một tiếng, vội nói: "Chàng ... là tướng công của muội ..."

Hứa Thiệu Nhung tức giận bảo: "Muội chưa thành thân, sao lại có trượng phu, nữ nhi phải lấy trinh tiết làm trọng, đừng để tên đàn ông xa lạ lợi dụng ..."

Lúc này, Tiêu Huyền đường hoàng đi tới, tiếng bước chân vang dội cắt ngang lời kẻ tiếp của hắn. Cái tên áo đen kiêu ngạo vô cùng này lại là ai đây, Hứa Thiệu Nhung càng giận không kiềm chế được.

Thấy Hứa Thiệu Nhung mặt đầu giận dữ quay đầu lại nhìn mình, Tiêu Huyền khoát tay một cái nói: "Đừng để ý đến ta, các người cứ tiếp tục đi, ta là người qua đường ..."

Bạch Tố Ly cầm tay của Hứa Ngự Tiên lên, trầm giọng bảo: "Hứa đại nhân, Ngự Tiên ba ngày trước đã gả cho Bạch mỗ, đừng dùng lời ấy mà nhục mạ thể tử của ta."

Hứa Thiệu Nhung tức giận đến đánh vào không khí một cái, tên người ngoài này lại còn trách cứ hắn dạy bảo sai rồi sao, hu hu hu, muội muội rõ ràng là của hắn mà ...

Hứa Thiệu Nhung đánh mạnh vào mặt bàn: "Người chưa từng có tam môi lục sinh (1), còn muốn lừa dối cho qua cửa sao, việc hôn sự này quyết không thể thành."

Bạch Tố Ly phát tay nói: "Sính lễ Bạch mỗ đã mang đến, Hoàng Đồ hãy phái người mang lên đây."

Chưa đến nửa khắc, hơn mười gã trai trắng kiêu ngạo sáu cái rương lớn, chất đầy cả phòng khách. Sau khi mở nắp rương ra, những người có mặt không khỏi kinh sợ cảm thán.

Quần gia liú lười nói: "Ngọc san hô, dạ minh châu, mã não, ngọc lục bảo, vạn lượng vàng ròng..."

Gã hầu chấm nước mắt: "Mẫu thân, hải nhi thấy nhiều bảo vật như thế, đời này không uống."

Hứa Ngự Tiên quay đầu đi, ngại ngần nhìn Bạch Tố Ly, trong lòng đầy băn khoăn, vì nàng mà đưa nhiều sính lễ quý báu như vậy, thật sự đáng sao ...

Bạch Tố Ly phảng phất như xem thấu tiếng lòng của Hứa Ngự Tiên, dịu dàng vuốt bàn tay nàng: "Vi nương tử, tất thấy đều đáng giá."

Hứa Thiệu Nhung thấy bảo vật quý trọng, là người đều có chút động lòng, nhưng nếu phải đem muội muội đi đổi, bảo vật này liền hóa cặn bã.

"Từ xưa đến nay gia huấn có dạy, muốn trở thành vị hôn phu của Hứa gia, phải vượt qua ba ải lớn, bằng không hôn sự của muội muội ta với người, hết thấy xem như chưa từng có đi."

Hứa Ngự Tiên kinh ngạc nói: "Ca ca, ba ải lớn là gì, muội chưa từng nghe ..."

Hóa ra nàng lấy chồng cũng phiền phức quá, chẳng trách ca ca không chịu nhận lời đám bà mối kia.

"Đội tra xét lại gia huấn lại, ngày mai sẽ báo cho các người biết." Hứa Thiệu Nhung áp ứng đáp, lại lạnh lùng nói với Bạch Tố Ly, "Bạch công tử, người tốt nhất vẫn nên biết khó mà lui đi."

Bạch Tố Ly hơi mím môi, nở ra một nụ cười bất đắc dĩ: "Ngự Tiên đã là người của Bạch mỗ, đại cử (2) có yêu cầu gì cứ nói ra là được."

Lưng Hứa Thiệu Nhung run lên, kinh thường hừ một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra cửa.

Đội ra khỏi phòng khách rồi, Hứa Thiệu Nhung nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, ngoắc gãi hầu bảo: "Không xong rồi, mau tới dìu ta ..."

Hết chương 16.

*Chú thích:

(1) Tam môi lục sinh: Theo nghi thức truyền thống Trung Quốc, những người đàn ông và phụ nữ kết hôn cần 3 lễ giới thiệu và 6 lễ sinh tương tự "tam thư lục lễ" (三书六礼)

"tam môi" là chỉ những văn thư qua lại giữa sinh lễ:

- "Sinh thư"—thư trao đổi lúc nhà trai ngõ ý muốn cầu hôn và xin phép được qua nhà gái bàn tính mọi chuyện.
- "Lễ thư"—trong thư nhà trai chọn ngày lành, tháng tốt nhờ người mai mối sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô gái mà họ muốn cưới.
- "Nghênh thư"—thư dự kiến ngày giờ rước dâu

"Lục sinh" là 6 lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia:

- Lễ Nạp Thái (Dạm ngõ) sẽ kèm theo lá thư thứ nhất
- Lễ Vấn Danh sẽ kèm theo lá thư thứ hai
- Lễ Nạp Cát
- Lễ Nạp Tệ
- Lễ Thỉnh Kỳ sẽ kèm theo lá thư thứ ba
- Lễ Nghinh Thân (Vu Quy)

(2) Đại cử: Ngoài ý chỉ cậu cả ra còn là từ xưng hô anh vợ ngày xưa.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ánh Trăng Quyến Rũ, Người Mị Hoặc (H)

Hứa Thiệu Nhung không cho phép muội muội qua đêm với gã đàn ông xa lạ, chuẩn bị hai gian khách phòng để tiếp đãi Bạch Tố Ly và Tiêu Huyền.

Hứa Ngự Tiên mở cửa sổ ra, phát hiện mấy tên hộ vệ đang canh gác ngoài cửa phòng, còn làm ra vẻ vô cùng hung ác dữ tợn. Ca ca thật sự có chút làm quá, nàng bất đắc dĩ đóng kín cửa sổ, nặng nề thở dài.

"Nương tử thờ dài cái gì, phải chăng là đang nhớ đến vị phu?"

Tiếng nói đột ngột vang lên sau lưng mình, Hứa Ngự Tiên kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy Bạch Tổ Ly dựa vào chiếc giường mỹ nhân nhỏ, cười như có như không chăm chú nhìn nàng.

“Sao chàng vào đây được?” Hứa Ngự Tiên nhìn trái ngó phải, cửa sổ đã đóng kín, lẽ nào hắn đi xuyên tường vào ư?

“Khuê phòng của nương tử có chút bừa bộn.” Bạch Tổ Nhi nâng mắt quét một lượt gian phòng, đưa ra một kết luận như thế.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hứa Ngự Tiên đỏ lên, thu dọn lại cái yếm bị đặt tùy tiện:

“Bình thường không phải thế đâu ...”

Ngày ấy quá vội đi ra ngoài du ngoạn Tây Hồ, gấp gấp thu dọn đồ đạc rồi lập tức đi ngay, để lại một bãi chiến trường bừa bộn.

Bạch Tổ Ly phì cười một tiếng, đứng lên thu dọn cùng nàng. Hắn nhặt lên một cái gùi nhỏ nằm lẫn lóc trên đất, hỏi Hứa Ngự Tiên: “Nương tử, đây là thứ nàng thường dùng khi hái thuốc sao?”

“Ừm...” Lần trước khi hái tiên thảo chính là mang cái gùi này, trình tiết quan trọng còn bị một con rắn trắng cướp đi. Lần đầu tiên của Bạch Tổ Ly với nàng ở phòng tắm, hắn là đã phát hiện mình không còn là trinh nữ, người xưa chẳng phải là rất chú trọng trình tiết sao, hắn lại không màng để ý à ...

“Nương tử đang ngờ ngẩn gì thế?” Bạch Tổ Ly thấy nàng chăm chăm nhìn cái gùi mà ngây ra, trầm giọng hỏi.

“Chẳng qua là nhớ tới chút chuyện cũ, cái gùi này đã dùng không ít năm” Trước khi nàng chuyển kiếp, chủ thân xác này vẫn luôn mang nó đi hái thuốc, chẳng rõ tại sao những vật mà chủ thân xác này đã từng dùng, Hứa Ngự Tiên lại có một chút cảm giác mơ hồ hoài niệm.

“Còn có vật nào mà nương tử lúc nhỏ đã từng dùng nữa không?”

“Đều ở trong căn gác nhỏ trên lầu trên này cả.”

“Dẫn vị phu đi xem nào.”

“Được ...”

Trong rương gỗ trên gác nhỏ, cất chứa những món đồ chơi bé nhỏ mà chủ thân xác này từng chơi đùa. Hứa Ngự Tiên cầm lấy một con rối đồng đưa cô, lắc lư vài cái, phát ra tiếng kêu trầm đục, mang theo chút tiếng gỗ vỡ vụn.

“Cũng đã rất nhiều năm trôi qua, bên trong hắn bị nứt ra rồi.” Hứa Ngự Tiên vuốt ve cái cô lắc lư có khắc một nam một nữ của con rối, trong tâm trí thoáng qua một hình ảnh xưa cũ. Một thiếu niên đưa cho một cô bé đang khóc thầm, khăn tiếng dỗ: “Ca ca không có rồi đi, muội xem đi trên đó không phải là ca ca sao, khi nào nhớ ca ca, lấy ra lắc lắc mấy cái ...”

“Nương tử hôm nay cứ thất thần mãi.” Bạch Tổ Ly lạnh lạnh lên tiếng, bất chợt cắt đứt đoạn hình ảnh kia.

Hứa Ngự Tiên giật mình sức tỉnh táo lại, cảnh vừa rồi sao lại hiện lên, nàng vốn không có ký ức của chủ thân xác này.

“Đồ của ta trước kia còn gì nữa nhỉ, ở đây có cái thang có thể leo lên mái hiên, thường ngày ta sẽ leo lên ngồi một lát.

Hứa Ngự Tiên phui phui bụi trên người, bò dọc theo cái thang, thấy những hộ vệ bên dưới phòng vẫn còn đứng tại chỗ canh gác, không khỏi nảy sinh ý trêu chọc, nhặt lên một viên đá nhỏ nhỏ, ném về phía mũi của một kẻ trong số đó.

“Á, mẹ nó, ai ném đá vậy ...”

Hứa Ngự Tiên vội nấp người vào, che miệng cười trộm, mà vừa lúc đó Bạch Tổ Ly cũng lên đến, Hứa Ngự Tiên vội lấy ngón trỏ đặt lên cánh môi hắn, làm một động tác suy.

Bạch Tổ Ly đã biết nàng đang giờ mờ ma chúc quý gì, rù mi xuống, cũng nhắc lên một viên đá, ném về phía một hộ vệ khác.

“Mẹ kiếp, có phải người giờ trò không hả?”

“Hai tay ta không phải cũng trông tròn sao, ta cũng trúng chiêu, rốt cuộc là kẻ nào?”

“Có phải ma không, hay là chúng ta về ngủ đi...”

“Hơn nửa khuya rồi, đừng dọa ta. Nếu đại nhân biết trốn đi trong lúc gác đêm, sẽ trách tội chúng ta.”

“Cũng đã quá nửa đêm rồi, ngài ấy sẽ không bao giờ ra ngoài thăm dò đâu, đi thôi đi thôi, ta sắp bị đông lạnh mất rồi.”

Những thủ vệ kia ôm tay quay trở về ổ chăn, cuối cùng cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ. Nghe chúng nói vậy, Hứa Ngự Tiên rung mình một cái chợt cũng thấy lạnh quá, một thân thể nóng như lửa từ sau ôm lấy nàng.

Bạch Tố Ly dịu dàng nói: “ Có ám lên chút nào không?”

Hứa Ngự Tiên gật đầu, ngẩng mặt nhìn ánh trăng huyền ảo: “ Sắp đến mười lăm theo nông lịch rồi sao, vàng trăng thật tròn. Chẳng rõ ca ca ta ngày mai sẽ đưa ra cửa ải gì, đoán chừng hẳn là cực kỳ khó khăn, chàng vẫn là đừng để ý đến huynh ấy thì hơn.”

“ Nếu ta không làm được, nàng cũng sẽ theo ta đi chứ?”

Hứa Ngự Tiên ngẩn người, lẩm bẩm nói:

“ Chắc là... sẽ theo...”

“ Cái gì là chắc là?” Bạch Tố Ly neho lại đôi mắt đen như mực, đẩy Hứa Ngự Tiên ngã xuống dưới người mình.

Nhận thấy được tín hiệu nguy hiểm, Hứa Ngự Tiên liền vội vàng khoát tay nói: “ Không không không, là chắc chắn, ta đã gả cho chàng, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó.”

“ Thật à?” Bạch Tố Ly vén lên chiếc váy dài của nàng, cời cái tiết khô màu trắng đến đầu gối, tách ra hai chân của nàng.

“ Lạnh quá, trở vào phòng đi.” Hứa Ngự Tiên lạnh đến run rẩy, không ngờ hân chỗ này cũng sẽ động dục.

Bạch Tố Ly cời ra trường sam của mình, lót dưới người Hứa Ngự Tiên, thân thể vững vàng phủ lên nàng, gậy thịt nóng rực lấp đầy chỗ kín, nhất thời khiến nàng ấm áp lên không ít.

“ Tiếng động không nên quá lớn, đây là mái nhà bằng ngói ...” Hứa Ngự Tiên nhẹ giọng nói, nàng rất sợ có người đi ngang qua nghe thấy tiếng động kỳ lạ.

Bạch Tố Ly thúc người dưới một cái, chôn thật sâu vào trong cơ thể nàng, hôn lấy nàng, nhịp nhàng ra vào.

“ A a... A... Nhẹ một chút...” Mới vừa nãy còn bảo nhẹ một chút, Bạch Tố Ly ra vào vẫn vừa nhanh lại vừa mạnh, đâm cho Hứa Ngự Tiên thở gấp liên tục.

Hứa Ngự Tiên vui đầu trên vai Bạch Tố Ly, nhìn trăng tròn lay động thấp thoáng trên đỉnh đầu, nghe tiếng ngói cùng với tiếng cơ thể va chạm, cũng không lâu sau, thân thể chìm trong ngọn lửa nóng rẫy râm ran ...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tường Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Mò Ánh Trăng Cùng Lấy Than Trong Lửa

Vào buổi trưa, Hứa Thiệu Nhung vẫn không thấy bóng dáng của muội muội đầu, thậm chí nhỏ mèo lười này chắc còn đang ngủ. Hắn trầm mồi cảm xúc ngồn ngàng đi tới trước khuê phòng của nữ tử, dự định cùng Hứa Ngự Tiên đơn độc gặp mặt nói chuyện một phen, nếu có thể bởi vậy mà đánh đuổi được tên nam nhân kia, muội muội chỉ có thể thuộc về hắn, suy nghĩ tới đó tâm tình liền vui vẻ nhảy nhót không ngớt. Hứa Thiệu Nhung vui vẻ không được bao lâu, liền nhìn chằm chằm về dãy hành lang phía trước, cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

Chỉ thấy ở sau chiếc cột bằng gỗ lim đỏ sẫm, là hai bóng người kiều diễm. Hứa Thiệu Nhung tập trung nhìn, kia không phải là muội muội cùng tên nam nhân họ Bạch sao, đêm qua hắn đã phái mấy người canh chừng ở cửa, người đầu đã đi nơi nào. Hứa Ngự Tiên khoát lấy cánh tay của Bạch Tố Ly, cổ áo xóc xếch lộ ra vài điểm hồng ửng làm người ta phải miên man suy nghĩ.

Bạch Tố Ly cúi người chỉnh lại váy cho nàng, thân nhiên cười nói " Quần áo còn không mặc, nương tử liền muốn ra ngoài?"

Xấu hổ cùng tức giận Hứa Ngự Tiên liền giả bộ giận dữ, đẩy bàn tay đang tẩy máy như kẻ trộm của hắn ra " Cũng tại chàng làm hại..."

Cũng tại chàng làm hại, là chàng làm hại, chàng làm hại, làm hại...

Thanh âm này vô số lần quanh quẩn ở trong đầu Hứa Thiệu Nhung, lồng ngực giống như sắp nổ tung đến nơi, hắn tức giận chạy như bay đến trước mặt hai người, hướng về phía Bạch Tố Ly quát đẹp đường.

" Người cái tên đạo tặc hái hoa này, cư nhiên dám cưỡng bức muội muội của bản quan, người tới đem tên này bắt lại!"

Đáng tiếc là, xung quanh căn bản không có ai đáp lại hắn, trên đỉnh đầu một đàn quạ đen bay ngang.

Bạch Tố Ly lắc đầu cười nói " Ngự Tiên vốn là thê tử của ta, thể nào lại là cưỡng bức, cùng ta mây mưa là luân lý chi thường, Hứa đại nhân chớ phá hư

danh dự của muội muội."

Hứa Thiệu Nhung thật nói không lại Bạch Tố Ly, phảng phất cố tình gây sự thì thầm nói " Không có tính, còn chưa vượt qua được ba cửa ải, ta sẽ không thừa nhận ngươi người muội phụ này."

Bạch Tố Ly nói " Hứa đại nhân suy nghĩ cả đêm hôm qua, cửa ải khó khăn kia đã nghĩ kỹ chưa?"

Tên họ Bạch kia thế nào lại biết hẳn suy nghĩ cả một đêm, Hứa Thiệu Nhung hừ một tiếng, cố gắng bình tĩnh vung tay nói " Hừ, họ Bạch, buổi tối giờ Tuất đến đại sảnh một chuyến..."

Vào giờ Tuất, từng hàng người vây quanh ở ngoài cửa. Hứa Thiệu Nhung cố ý đem tất cả gia đình trong phủ gọi tới, muốn càng nhiều người xem đáng xấu mặt của tên họ Bạch. Tiêu Huyền cũng xen lẫn trong đám người, lười biếng ngáp một cái. Hứa Thiệu Nhung chỉ vào một gã sai vặt bụng chầu than, nghiêm trang nói.

" Cửa thứ nhất lấy than trong lửa, đem than trong chậu lấy ra mà không làm đen tay, coi như qua."

Tốt xấu gì hẳn cũng suy nghĩ cả đêm, không làm khó dễ một chút thế nào lại được, Hứa Thiệu Nhung thật sâu thuyết phục chính mình thực tức trí đa mưu.

Hứa Ngự Tiên cả giận nói " Ca ca, ngươi quả thực cố tình gây sự, tay làm sao có thể lấy được than trong lửa?"

" Không còn cách nào khác, nương tử không cần phải lo lắng cho vị phu."

Bạch Tố Ly ôn nhu trấn an nàng, xoay người đối với Hoàng Đồ thì thầm một phen. Hoàng Đồ liền bưng tới một chậu đồng bên trong chứa nước, cùng một cái chén cổ quái đựng bạch phiến, Bạch Tố Ly vén tay áo, nhúng bàn tay vào trong chậu nước, lại dùng bạch phiến vẽ loạn lên hai mặt tay.

Thấy Bạch Tố Ly giơ tay lên đưa về phía ngọn lửa đang thiêu đốt, Hứa Thiệu Nhung không rõ nguyên do đổ mồ hôi lạnh, vốn định chỉ làm khó một chút, cũng không phải thật lòng muốn tổn thương người khác, gấp gấp hô.

" Ngừng tay..."

Lời nói còn chưa dứt, Bạch Tố Ly đã lấy ra một cục than đỏ rực, ném vào trong chậu đồng, than gỗ ở bên trong nước xì xì rung động. Hứa Ngự Tiên vội vã cầm lấy tay Bạch Tố Ly, cảm giác bàn tay phải của hắn nóng hổi, yêu thương vô cùng.

" Có đau không? Có bị thương chỗ nào không?"

" Nương tử đừng đừng, phóng tay." Bạch Tố Ly rút tay về, đưa vào trong chậu nước, đem bạch phiến trên tay rửa sạch, sau đó xoè bàn tay hướng về phía nàng nói " Một chút vết thương cũng không có, nương tử không cần phải lo lắng."

Hứa Thiệu Nhung hiếu kỳ nói " Ngươi như thế nào lại làm được, bạch phiến này có huyền diệu gì sao?"

" Bạch phiến này là thứ rất phổ biến, bất quá có thể khiến cho tay của Bạch mỗ ở trong lửa chịu được một thời gian ngắn."

Hứa Thiệu Nhung miệng phun lãnh khí " Cửa ải này coi như ngươi qua được, cửa ải tiếp theo đem ánh trăng trên bầu mò xuống."

Bọn gia đình lên nghị luận âm ỉ, Hứa đại nhân xem ra không định đem muội muội gả đi, cứ nhiên đưa ra toàn chuyện hoàn toàn không thể làm được.

Bạch Tố Ly lạnh nhạt nói " Hứa đại nhân, trăng tròn trên bầu trời, Bạch mỗ đã mò được."

Hứa Thiệu Nhung bày ra một bộ dáng ngươi ở đây là đang đùa ta sao.

" Làm sao, ánh trăng đâu?"

" Ủ, đây không phải chính là mò trăng đáy nước à?" Đầu ngón tay của Bạch Tố Ly đụng vào nước trong chậu đồng, liền nổi lên từng vệt sóng gợn lăn tăn, đánh tan ánh trăng phản chiếu trên mặt nước.

" Ngươi chó làm cho có lệ!" Hứa Thiệu Nhung chỉ vào màn đêm trên đỉnh đầu, lớn tiếng nói " Nếu thật sự có bản lĩnh lấy xuống một ngôi sao trên bầu trời xem sao, bản đại nhân hoàn toàn sẽ chịu thua ngươi, coi như ngươi toàn bộ đều vượt qua."

" Không thành vấn đề." Sắc mặt Bạch Tố Ly vẫn không thay đổi luôn cười, nhìn Hứa Thiệu Nhung phảng phất giống như nhìn một cái hài đồng đang hồ nháo, khiến cho Hứa Thiệu Nhung vừa xấu hổ vừa giận.

Bạch Tố Ly bắt đầu bấm ngón tay, hình như đang coi cái gì đó, ngược mắt liếc về phía sườn núi xa xa.

" Hứa đại nhân theo Bạch mỗ tới đó."

Một đám người theo Bạch Tố Ly, đi tới ngọn núi phía sau Hứa phủ. Bởi vì ban đêm mặt trăng không giống như mặt trời ban ngày, chỉ có bầu trời đầy trăng treo, cũng không có lấy một ngôi sao nào cả, không thể dùng cách mò trăng đáy nước như lúc trước, mọi người đều hiếu kỳ xem Bạch Tố Ly làm

sao lấy được. Bạch Tố Ly để cho bọn họ đợi ở dưới sườn núi, một mình đứng ở chỗ cao nhất trên sườn núi, nặng nề nhìn vào trong bóng đêm sâu thẳm

Mọi người đều nhìn theo ánh mắt của hắn, thấy trong bầu trời đêm xẹt qua một đạo Lư Tinh, rồi cuộc thăng tấp hướng về phía Bạch Tố Ly mà đến. Bạch Tố Ly giơ cánh tay lên thật cao, phảng phất cứ như vậy tiếp nhận Lư Tinh đang lao tới, một trận thanh âm truyền đến, ánh lửa loá mắt bắn ra bốn phía. Hứa Ngự Tiên chờ đến khi ánh sáng tắt hẳn, lo âu nhìn lên phía trên, thấy Bạch Tố Ly bình yên vô sự đứng ở đó, tay nâng một tảng đá cháy đen, hướng phía nàng thân nhiên đi xuống, lại nghiêng đầu hướng Hứa Thiệu Nhung nói.

"Hứa đại nhân, thứ người muốn hái đây."

Hứa Thiệu Nhung kinh ngạc nói "Người... Người đã làm cái yêu pháp gì?"

"Bạch mỗ vừa mới dùng tuần dịch thuật, tính ra Lư Tinh sẽ rơi xuống nơi này, cũng bởi vì duyên trùng hợp mà thôi."

Gia đình đều bị Bạch Tố Ly thuyết phục, trăm miệng một lời nói "Đại nhân, Bạch công tử đã làm được yêu cầu của người, đồng ý chuyện hôn sự này của tiểu thư đi"

Hứa Thiệu Nhung trầm mặc không nói, xoay người hướng về phía cửa sau của Hứa phủ đi tới, bóng lưng lẻ loi cô đơn, hắn không nói thêm lời nào nữa, đồng nghĩa với việc đã thầm chấp nhận. Hứa Ngự Tiên nhìn bóng dáng ca ca chậm rãi biến mất, trong lòng cũng nhen nhóm một chút buồn vô cớ, ca ca thường nói chỉ cần nhìn những ngôi sao cùng ánh trăng trên bầu trời đêm, cũng sẽ cảm thấy thỏa mãn, hôm nay Bạch Tố Ly đều đã làm được.

Bạch Tố Ly đem Tinh Vãn đưa cho Hoàng Đồ, ôm lấy Hứa Ngự Tiên thờ dài nói "Hắn không có việc gì."

Hứa Ngự Tiên gạt đầu, đem nước mắt dính trên khuôn mặt, dụi vào trong lồng ngực của Bạch Tố Ly.

*Bạch phiện hay hêrôin - thuốc phiện là một dược chất thuộc dạng opioid nhân tạo

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tường Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cảnh Đẹp Cùng Mập Mờ (H)

Edit: TrangQA830810

Hứa Thiệu Nhung chạy ra khỏi viện, đụng phải Tiêu Huyền đang chậm rãi bước tới, té ngã trên mặt đất. Tiêu Huyền có chút không kiên nhẫn nhấc chân đá hất một cái, hừ khế

"Ngu ngốc.."

Hứa Thiệu Nhung ôm chân Tiêu Huyền, khóc rờn rờn nói "Huynh đài, ta thấy huynh cũng thương tâm, hay buổi tối chúng ta cùng ngồi xuống uống vài chén?"

Về mặt Tiêu Huyền vô cùng kinh ngạc, cái tên ngu xuẩn này nhìn thế nào lại bảo hắn thương tâm. Đồng ý là hắn có chút tức giận, đó là do con bạch xà kia vì một nữ nhân mà làm đủ mọi chuyện, tại sao không đem nàng nhốt vào sơn động, đợi đến khi thu hồi đầy đủ tinh nguyên thì vứt đi.

Tiêu Huyền nghĩ người nhà này dù là muội muội hay ca ca đều là một phường ngu ngốc, hắn tàn nhẫn đạp thêm một cước "Cút..."

Hứa Thiệu Nhung lăn vài vòng trên mặt đất mới đứng lại, một thân đầy bụi đứng lên, nói vọng theo người phía trước "Huynh đài, chờ ta, từ lâu ở bên phải"

Tại phòng khách bên ngoài Hứa phủ, Hứa Ngự Tiên hai tay đông lạnh khoanh trước ngực, đi tới đi lui, mắt vẫn dán vào cửa chính, về mặt rầu rĩ nói "Ca ca sao còn chưa trở về?"

Gã sai vật bước tới khuyên nhủ "Hứa đại nhân cùng Tiểu công tử đi uống rượu, tiểu thư trở về phòng nghỉ chút đi"

Ca ca tự nhiên lại cùng tên Tiêu Huyền phách lối đó đi uống rượu, lại không thông báo một tiếng, chẳng biết có phát sinh chuyện kỳ lạ cỡ quái gì không, đầu Hứa Ngự Tiên liên tưởng tới cảnh tượng kia, nhìn không được bật cười.

"Nương tử nói đi một chút rồi về, thì ra ở chỗ này đợi" Một chiếc áo choàng ấm áp phủ lên vai Hứa Ngự Tiên, phía sau lưng truyền tới âm thanh lạnh lẽo.

Lưng Hứa Ngự Tiên cứng ngắt, vội vàng giải thích "Thiếp chỉ sợ ca ca gặp chuyện..."

"Vì phu hiểu lòng nàng, ca ca nàng đã lớn, không cần nương tử trông non. Đêm đã lạnh, nên sớm trở về phòng"

Bạch Tố Ly ôm lấy cả người nàng đi về phía khuê phòng, trên đường đi ngang qua một đình nghỉ, buổi tối hoa viên đẹp đến say lòng người, không khí ngọt ngào tươi mát, Hứa Ngự Tiên không muốn rời đi, nấn nì ở trong đình ngồi hóng gió một chút.

" Hoa viên buổi tối rất đẹp đúng không?" Hứa Ngự Tiên ngược mặt nhìn cảnh sắc xung quanh, ánh trăng phảng phất chiếu lên khuôn mặt tinh tế như điêu khắc của Bạch Tố Ly.

" Nương tử, vì phu thấy nàng đẹp hơn "

Bạch Tố Ly từ trong ngực lấy ra một hộp gấm, đặt vào trong tay Hứa Ngự Tiên. Hứa Ngự Tiên tò mò mở ra xem, một chiếc vòng bảo thạch toả ra hào quang lấp lánh.

" Đây là kim cương? " Hứa Ngự Tiên lần đầu tiên nhận được lễ vật quý giá như vậy, không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh, nàng mặc dù rất thích nhưng vẫn có chút chần chờ.

Bạch Tố Ly đeo vòng vào cổ nàng, cười nói " Là viên Tinh Vãn kia làm thành, ta lệnh cho Hoàng Đồ cắt đi tầng cháy đen bên ngoài, sau đó điêu khắc ra chiếc vòng cổ này, có thích hay không?"

Hứa Ngự Tiên vuốt vuốt bảo thạch trong suốt, có chút bất an " Thích, bất quá thật quý hiếm, thiếp không dám mang bên người "

" Giấu trong áo là được, nương tử đeo bên người có thể tránh tà khí "

" Thần kỳ như vậy? Ừm, được rồi, Tinh Vãn nhiệt độ so với lửa còn nóng hơn, chàng cứ nhiên dùng tay không để đón lấy, nói mau, chàng có năng lực gì? "

Bạch Tố Ly mập mờ đem thân sát qua, hơi thở nóng rực phun lên mặt Hứa Ngự Tiên nói " Năng lực lớn nhất của vi phu là đối với nương tử ..."

Hứa Ngự Tiên dự cảm hần lại muốn cùng mình làm chuyện này nọ, cuống quýt xua tay nói " Sáng hôm nay làm nhiều lần rồi, hơn nữa đình nghỉ này rất lạnh..."

" Vi phu ôm nương tử về phòng " Bạch Tố Ly nâng hông Hứa Ngự Tiên, nhượng hai chân nàng kẹp lấy eo hắn, tay còn lại vén ý phục hai người lên, động thân một cái xông vào hoa huyệt của nàng.

Hứa Ngự Tiên kêu lên đau đớn, có thể cảm giác được một cây gậy thịt nóng rực xuyên qua cơ thể mình, đem miệng huyệt phía dưới nhét đầy tràn

" Ừm...lỡ có ai thấy thì sao ..."

" Chẳng ai thấy được cái gì " Chỗ kết hợp của hai người bị ý phục che khuất, người ngoài nhìn vào chỉ thấy họ đang ôm nhau.

Hứa Ngự Tiên vì ổn định thân thể, không thể không ôm chặt Bạch Tố Ly, để mặc hắn bước đi, mỗi lần nhấc chân đều vui vẻ va chạm, đụng vào chỗ sâu nhất rồi lại rút ra, xong lại theo bước đi đâm vào rút ra. Bị thúc vào liên tục, Hứa Ngự Tiên không nhịn được thấp giọng rên rỉ. Nàng cảm giác đường trở về xa hơn, lại lo sợ có người đi ngang qua bắt gặp, miệng huyệt dưới sự kích thích mãnh liệt, co rút chèn ép cự vật thô to, thoáng chốc nàng lên đỉnh cao trào, mật dịch phun ra ướt nhẹp, tưới đầy côn thịt càng thêm trơn trượt.

Hứa Ngự Tiên thật bị đùa bỡn một đường trở về, trên đất còn rơi vài vài giọt mật dịch trong suốt. Thẳng tới khi tiến vào phòng, Bạch Tố Ly mới nắm chặt eo nàng, thúc một cái thật mạnh, đem tinh dịch nóng rực rót đầy hoa huyệt đáng thương của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tường Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tết Nguyên Tiêu

Editor: Dâu Tây Nhỏ

Ở trong Hứa phủ ba ngày, lần lại mặt này cũng kết thúc. Trước khi rời đi Hứa Ngự Tiên cũng không nhìn thấy bóng dáng của ca ca, nàng dặn gã sai vặt nấu chút canh giải rượu xong, liền bước chân vào trong xe ngựa.

Xe ngựa rời đi càng lúc càng xa, Hứa Ngự Tiên vén rèm che cửa sổ nghiêng đầu nhìn tường ngói xanh đỏ đang dần lui về phía sau, chậm rãi biến mất ở trong tầm mắt của nàng, tốt xấu gì nơi đây cũng là nơi nàng sinh sống mấy năm nay, cảm giác mất mát bỗng dưng bộc phát. Hứa Ngự Tiên lần đầu tiên ý thức rõ ràng được, nàng thật đã già đi.

Trên đường trở về, Hứa Ngự Tiên thấy trên đường tập trung rất đông người, bận rộn treo lồng đèn đỏ trước mái hiên nhà, khó nén được kích động thầm nói.

"Hoá ra hôm nay là một ngày lành sao."

Bạch Tố Ly an ủi vén những sợi tóc mai cho nàng, ôn nhu hỏi: "Nương tử, ngày lành là ngày gì?"

Hứa Ngự Tiên kinh ngạc nói: "Tết Nguyên Tiêu a, hôm nay là mười năm tháng giêng. Là đêm Thành Hàng Châu đông vui nhất, lẽ nào chàng không vui chơi vào ngày lễ này sao?"

Bạch Tố Ly lắc đầu cười: "Ta còn thực sự chưa từng trải qua tết Nguyên Tiêu bao giờ, không bằng nương tử mang ta đi du ngoạn một lần được không?"

"Đương nhiên có thể."

Trước kia đều là ca ca mang nàng đi ăn tết, phỏng chừng lúc này ca còn đang sống mơ mơ màng màng.

Xe ngựa dừng lại ở trước một quán rượu, phía trên lầu hai đã chuẩn bị một bàn thức ăn ngon để chiêu đãi khách. Nếu là tết Nguyên Tiêu, Hứa Ngự Tiên muốn ăn nhất chính là bánh trôi, đã thật lâu nàng chưa ăn ngọt, Bạch Tố Ly liền lấy cho nàng một chén bánh trôi vừng, dịu dàng đút một viên đến trong miệng nàng.

"Ừm... Thật ngọt."

Hứa Ngự Tiên phá vỡ vỏ ngoài của bánh, một ít nước theo khoé liền chảy ra. Một đạo bóng ma bất ngờ ập xuống, ngậm lấy hai cánh môi anh đào của nàng cạy mở khớp hàm. Thương thức dư vị ngọt ngào còn sót lại, Bạch Tố Ly liếm liếm khoé miệng, giọng nói đầy ái muội trầm thấp.

"Quả nhiên rất ngọt, nương tử thích thì ăn nhiều một chút."

"Không, ăn nhiều sẽ cảm thấy ngán, trước tiên dùng bữa được rồi..."

Hứa Ngự Tiên phát hiện Bạch Tố Ly dường như đem nàng chăm sóc giống như một tiểu hài tử, mặc dù nàng không ghét cũng không quá thích dựa vào người khác. Các món ăn được gọi lên đều là những món Hứa Ngự Tiên thích, nàng cầm đũa lên quét qua một phen, sau khi ăn xong bụng đều đã no căng.

Lúc này một đạo pháo hoa cắt qua màn đêm, gió đêm có chút lạnh mang theo mùi vị của mùa xuân. Đầu đường từng ánh lửa đỏ lập loè sáng chói, một con Kim Long được vài tráng hán giơ lên cao, đứng mảnh lao vào vòng vây của dòng người đông đúc. Hứa Ngự Tiên hưng phấn lôi kéo Bạch Tố Ly xuống lầu, tiến vào trong đám người đang vây xem xung quanh.

Bạch Tố Ly nắm chặt lấy tay nàng, trầm giọng nói: "Nương tử nắm chặt, đừng để tách ra."

Hứa Ngự Tiên ừ một tiếng cho có lệ, lực chú ý hoàn toàn đặt ở trên người Kim Long, trong lúc này đoàn người lại đột nhiên kịch liệt di chuyển, đem bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người tách ra, mà nàng căn bản cũng không chú ý tới.

Chờ Hứa Ngự Tiên quay đầu, mới phát hiện ra dòng người kia đã hoàn toàn đem hai người bọn họ tách ra, nàng hoảng sợ ở bên trong đám người tìm kiếm Bạch Tố Ly, tìm một lúc lâu, ngược lại, lại bị dòng người càng đẩy càng xa, đưa nàng đẩy tới một góc. Hứa Ngự Tiên nhất thời lo lắng lòng như lửa đốt, đột nhiên trong rừng cây cách đó không xa, một đạo bóng trắng đập vào tầm mắt nàng, thân hình cực kỳ giống Bạch Tố Ly.

"Thiếp ở chỗ này, chàng đi đâu vậy?"

Hứa Ngự Tiên đi theo, chạy vào trong rừng cây nhỏ. Mỗi một lần nàng sắp tiếp cận được đạo bóng trắng kia, hình như nó lại bay xa nàng hơn, quý dị không nói lên lời.

Thân ảnh kia loé lên ở phía sau một cái cây, rốt cuộc cũng biến mất không thấy. Đáy lòng Hứa Ngự Tiên đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, dự cảm chẳng lành, đang muốn rời khỏi rừng cây nhỏ, lúc này một tiếng rên rỉ kỳ quái vang lên, hấp dẫn sự chú ý của nàng. Theo âm thanh đi ra, chỉ thấy một thiếu nữ thân thể xích lữa bị gã nam tử mặc áo trắng đè ép trên thân cây thô ráp, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của nàng ta hết chuyển sang xanh lại đỏ, chu cái miệng nhỏ hút không khí giống như cá mắc cạn, một cây dương vật đỏ sẫm xỏ xuyên qua hạ thể tuyết trắng, ra vào mãnh liệt, mỗi một lần xỏ xuyên đều mang theo dòng máu đỏ tươi đi ra ngoài.

"Cứu mạng... Cứu mạng a..."

Thiếu nữ phát hiện ra Hứa Ngự Tiên đứng ở một bên, sợ hãi hướng nàng kêu cứu. Nam tử mặc áo trắng dừng lại động tác ra vào, như quỷ mị nghiêng đầu nhìn, hướng về phía Hứa Ngự Tiên cười, khuôn mặt cùng Bạch Tố Ly giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tường Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Một Mình Lâm Vào Con Đường Oan Hồn

Edit: Dâu Tây Nhỏ

Thiếu nữ xích lửa thô lỗ bị đẩy ngã xuống mặt đất, nàng ta thất thần nhìn, khuôn mặt chỉ trong nháy mắt liền cháy đen, làn da giống như bị lửa thiêu hóa thành từng mảnh vụn đen. Hứa Ngự Tiên kinh ngạc lùi lại một bước chần chừ.

"Ngươi là người phương nào?"

Bạch y nam nhân cười nói: "Nương tử, ta đây không phải là tướng công của nàng sao?"

Hứa Ngự Tiên lắc đầu liên tục "Không, ngươi không phải. Không nên dùng khuôn mặt của hân nói chuyện với ta, bộ dáng này của người sẽ chỉ khiến cho ta buồn nôn..."

"Ha ha, quả nhiên là phu thê bên gối, cư nhiên lại có thể phân biệt được thật giả."

Nam tử mặc áo trắng nhanh chóng biến hóa, rốt cuộc cũng biến thành một cái Hoàng Bào đạo nhân. Đạo nhân này xuất thần nhập quỷ, tướng mạo nghiêm nghị, nhưng ánh nhìn Hứa Ngự Tiên lại đậm tà không thể tả. Hân nhanh chóng đi về phía Hứa Ngự Tiên, quan sát mặt mũi nàng.

"Cái thói xà kia ánh mắt cũng không tệ, ngươi cũng coi như là một cái tiểu mỹ nhân. Trước khi chết cùng bản đạo phong lưu khoái hoạt một trận đi?"

Hoàng Bào đạo nhân vươn tay sờ về phía vạt áo của Hứa Ngự Tiên, đột nhiên giống như bị điện giật nhanh chóng rút trở lại, kinh ngạc nói: "Ngươi đeo cái gì?"

Trong phút chốc Hứa Ngự Tiên liền lùi về phía sau xoay người, lão đạo chạy ra khỏi rừng cây. Hoàng Bào đạo nhân không đuổi theo, từ trong ngực móc ra một tờ giấy đen dính máu, lạnh lùng nói: "Đuổi..."

Hứa Ngự Tiên chạy trở lại đường phố thờ hân hân nhìn khắp bốn phía. Mới có một chút thời gian, trên đường cái rốt cuộc cũng không còn bóng người, đèn lồng đỏ treo trước mái hiên bị biến thành màu đen, bên tai chỉ còn lại tiếng gió ào ào gào thét. Hứa Ngự Tiên ôm ngực đi dọc con phố, ở phía đoạn đầu đường nàng thoáng nhìn thấy một đoàn bóng ma, chúng co rúc ở trên bậc thang, đập gờ bát chén.

"Đói... Ăn... Thịt..."

Hứa Ngự Tiên nhìn thấy một người có thân hình nhỏ gầy, phải nói là một đứa trẻ chỉ còn da bọc xương, nàng nhớ tới mình có mang theo một bọc nhỏ điểm tâm, liền đi tới hỏi: "Đói, ta đây có chút điểm tâm..."

Thân ảnh kia chột ngắc đầu, lộ ra khuôn mặt bằng phẳng không có ngũ quan, tuy không có miệng nhưng hân lại nói ra được ngôn ngữ, như tiếng gió thổi lạnh thấu xương.

"Người... Thịt... Ăn..."

Hứa Ngự Tiên kinh hô một tiếng, cấp tốc xoay người chạy trốn, con ma quỷ kia chỉ là một mảnh hư không chia ra làm rất nhiều bóng đen truy đuổi. Mất thấy bóng đen kia sắp đụng tới ống tay áo của nàng, Hứa Ngự Tiên theo bản năng hô hoán.

"Tướng công, chàng ở đâu..."

Lòng bàn chân của Hứa Ngự Tiên trơn trượt, thiếu chút nữa té ngã xuống đất, một vòng tay ấm áp đột nhiên ôm lấy nàng, xúc cảm quen thuộc êm dịu như tơ lụa. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một khuôn mặt tuyệt trần, mắt đen như mực nước ngưng mắt nhìn mình. Hứa Ngự Tiên xác định người trước mắt nàng lúc này thực sự là Bạch Tố Ly, không phải do Hoàng Bào đạo nhân giả mạo. Cứ coi như đạo nhân kia biến trở nên giống đi chăng nữa, Bạch Tố Ly lại ngọc thụ lâm phong ôn nhu như nước, hân trăm triệu lần cũng không học được. Bạch Tố Ly vung tay lên, đem vài đạo bóng đen đánh tan, bọn chúng bị đánh cho hồn phi phách tán.

"Nương tử không cần trốn, cùng vi phu về thôi." Bạch Tố Ly che hai mắt của Hứa Ngự Tiên lại, ôm lấy nàng hướng phía cuối con đường đi tới. Hứa Ngự Tiên ôm chặt lấy Bạch Tố Ly, khuôn mặt nàng vui vào trong lồng ngực kiên cố ấm áp, một khắc kia nàng cảm thấy đặc biệt an tâm, chưa bao giờ nàng lại dựa dẫm vào một người giống như lúc này đây, Bạch Tố Ly buông tay ra nói.

"Nương tử có thể mở mắt."

Mí mắt của Hứa Ngự Tiên dần dần mở ra, nàng liền phát hiện mình đã về tới đầu đường của con phố náo nhiệt, sau khi thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm gương mặt của nàng liền trở lên mừng rỡ. Bạch Tố Ly ở trên mu bàn tay nàng nặng nề vỗ một cái, kéo lấy sự chú ý của nàng, ngón từ dị thường nghiêm nghị.

"Lần sau không được chạy loạn, đừng phải những thứ kỳ quái nàng không cần nói gì cả, vòng cổ trên người phải luôn mang theo."

Hứa Ngự Tiên cúi thấp đầu nhỏ giọng nói: "Được rồi, thiếp sai rồi..."

Bạch Tố Ly thờ dãi, giọng nói trở nên nhu hòa "Hình như vừa rồi ta nghe được nàng gọi tướng công, từ trước tới nay chẳng bao giờ nàng cam tâm tình

nguyện gọi qua."

Trong lòng Hứa Ngự Tiên căng thẳng, quả thực đứng như vậy. Nàng luôn cảm thấy là lạ khi gọi hắn là tướng công, có thể ở sâu trong nội tâm nàng, còn chưa có coi hắn là trượng phu, bất quá trải qua sự việc tối nay, phảng phất cùng đi vắng trở lên bất đồng. Hứa Ngự Tiên xấu hổ không ngớt, yếu ớt nói: "Tướng công."

Bạch Tố Ly nắm chặt lấy tay nàng, ôn nhu nói: "Nương tử, có muốn đi dạo nữa không?"

Hứa Ngự Tiên trải qua sự việc kỳ quái vừa rồi, tinh thần có điểm suy sụp: "Trở về nghỉ ngơi đi."

Ánh mắt của Bạch Tố Ly liền trở lên nóng rực nhìn nàng " Cũng tốt, trở về phòng sớm một chút, bất quá đêm nay vẫn còn dài"

Hứa Ngự Tiên ý thức được một cái vấn đề nghiêm trọng, lập tức lên tinh thần " Vậy đi dạo một chút, thời gian còn sớm "

" Theo sát vi phu." Bạch Tố Ly cung chiêu xoa xoa chóp mũi của nàng, ôm nàng đi dạo phía dưới nghìn vạn ngọn đèn hoa đăng.

Chỉ biết, cách hai người bọn họ chừng trăm mét, có một bóng người đang ẩn núp phía sau bức tường tối thui.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Học Thối Tiêu

Bạch phủ - ngày hôm sau, tới buổi trưa Hứa Ngự Tiên mới tỉnh ngủ, khẽ chạm vào chỗ trống bên cạnh. Cảm giác phía bên cạnh mình đã không còn độ ấm chứng minh người nọ đã rời đi một lúc lâu.

Một trận tiếng đàn di động vang bên tai, giống như được con gió nhẹ mang theo bay đến, êm dịu mềm mại, dư âm lượn lờ không dứt. Sau khi Hứa Ngự Tiên mặc y phục xong, liền theo thanh âm của tiếng đàn tìm kiếm, trong hoa viên xinh đẹp được bao trùm bởi màu xanh của cỏ xanh, ở phía sau một hòn núi giả liền tìm được nguồn gốc của tiếng đàn

Trên chiếc bàn đá bằng ngọc thạch đặt một cây cầm, ống tay áo trắng nhẹ bay trong gió, năm ngón tay giống như nước chảy lướt qua từng dây đàn. Mà người nọ lại giống như chân trời rực sáng, phiêu nhiên xuất trần.

Bạch Tố Ly nâng mắt, khoe miệng hiện lên ý cười “ Thế nhưng bị đánh thức?”

Hứa Ngự Tiên nhanh chóng tỉnh táo lại, lắc đầu nói “ Không, đều đã giữa trưa rồi, nên tỉnh...”

Nói ra thật ngượng ngùng, cuộc sống này của nàng cùng heo có gì khác biệt, nàng cũng không thích được bị nuôi dưỡng.

Hứa Ngự Tiên đi tới trước mặt hắn, thờ dài nói: “Chàng đàn thật dễ nghe, có thể dạy cho thiếp?”

“Nương tử ngồi xuống phía trước người vi phu.”

Bạch Tố Ly giống như ôm tiểu hải tử, nhượng nàng ngồi ở trên đùi mình, kiên trì dạy cho nàng cách đàn. Hứa Ngự Tiên cảm giác mình cực kỳ đàn, đối lập với Bàn tay thon dài của Bạch Tố Ly, tay nàng lại vừa ngắn vừa thô, đầu ngón tay chạm xuống dây đàn không lâu liền truyền tới cảm giác đau đớn, cũng không học nổi nữa.

“ Học đàn không phải lần một lần hai là học được, cần phải chăm chỉ luyện tập.” Bạch Tố Ly liếc nhìn nàng, lơ đãng nói “ Thứ vi phu thích nhất là có thể có một người tri âm tri kỷ, nếu có thể cầm tiêu cùng nhau tấu một khúc sẽ càng tăng thêm thanh điệu.”

“ Cầm tiêu cùng tấu khúc ca?” Hứa Ngự Tiên phảng phất như thanh tỉnh, đột nhiên đứng lên nói “ Tướng công thiếp muốn học tiêu, như vậy sẽ có thể cùng chàng hợp tấu”

Bạch Tố Ly mỉm cười hắng giọng: “ Cũng tốt, học tiêu là đủ rồi, Hoàng Đồ sẽ đi chuẩn bị thoả đáng cho nàng.”

Hứa Ngự Tiên cầm lấy một cây tiêu bằng ngọc cùng một quyển tiêu phổ, dự định không quấy rầy Bạch Tố Ly, dựa vào năng lực của mình để học. Là người mới tập tành học thổi tiêu, Hứa Ngự Tiên thối ra điệu thật khó có thể lọt vào tai. Hai tay Tiêu Huyền bưng kín lỗ tai, thống khổ chạy tới.

“ Ngươi, xú nữ nhân ở đây thổi cái gì, cả hai tai đại gia đều sắp điếc tới nơi rồi!”

Hứa Ngự Tiên liếc mắt, một bên chạy đi thật nhanh, một bên không chút kiêng kỵ thổi mạnh. Tiêu Huyền giận không kềm được, giương nanh múa vuốt truy đuổi. Hai người một chạy một đuổi chạy tới trong vườn hoa, đột nhiên ngoài tường truyền đến một tiếng kêu sợ hãi. Tiêu Huyền tung người một cái, đứng ở đầu tường cắn răng nghiêng lợi nói.

“Thế nào lại là người? Người a, đem hán bắt lại đánh cho một trận.”

Chỉ trong chốc lát, phía sau tường vang vọng truyền đến một trận quyền cước đấm đá. Hứa Ngự Tiên kinh ngạc nghĩ, tường này phía bên ngoài chắc là gia đình hàng xóm bên cạnh, sao lại có trộm được. Tay Hứa Ngự Tiên vịn xuốngnham thạch nhảy lên đầu tường, phát hiện người phía dưới chân đám gia đình dĩ thường quen mắt, tập trung nhìn vào không phải đó là ca ca Hứa Thiệu Nhung sao.

“Dừng tay, đó là ca ca ta..” Hứa Ngự Tiên thật nhanh nhảy xuống dưới tường ngăn lại, ngồi xổm người xuống lau bụi bẩn trên người ca ca.

“Ca ca, có bị thương chỗ nào không?”

Hứa Thiệu Nhung vội vã đứng dậy, bùm mặt nói “Không có việc gì, không bị thương..”

“Ca ca, thế nào ca lại đến nhà cách vách?”

Hứa Thiệu Nhung có chút ấp úng: “Ta... Ta đã mua lại nhà bên cạnh...”

Tiêu Huyền cười ha ha “Nguyên lai nhà bên cạnh là do thằng ngu người mua, hai vạn lượng bạc trắng nha.”

Mặc dù Hứa Ngự Tiên không hiểu giá cả ở cô đại, nhưng nàng biết hai vạn lượng bạc cũng không phải là con số nhỏ, ca ca luôn luôn tiết kiệm tiền, tại sao lại đột nhiên bỏ ra một số tiền lớn như vậy?

“Ta đi về trước, Tiểu Tiên nghỉ ngơi sớm một chút, tiêu thôi nghe rất khá...” Hứa Thiệu Nhung cúi thấp đầu, hướng về phía con đường hẹp quanh co đi đến.

Hứa Ngự Tiên đột nhiên ý thức được, ca ca sẽ không bởi vì nghe được nàng thổi tiêu, mới sợ đến mức ngã sấp xuống chân tường đi, nàng không khỏi nắm chặt tiêu ngọc, nhìn mặt trời chiều đem bóng dáng hán kéo dài trên mặt đất, đáy lòng phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bát Lộng Ngọc Tiêu Đi Vào Trong Động (H)

Sau khi Hứa Ngự Tiên trở về phòng liền ngồi ngay ngắn trên ghế băng, vỗ về ngọc tiêu như có điều suy nghĩ, cửa phòng lúc này đột ngột bị đẩy ra.

Hai bà vai của nàng được một vòng tay ấm áp ôm lấy, bên tai truyền đến giọng nói ôn nhu "Nương tử, học thổi tiêu đến đâu rồi?"

Hứa Ngự Tiên ừ ừ cúi đầu nói "Học thì học được một chút, nhưng lại đem tiểu miêu tiểu cầu dọa chạy. . ."

"Ai mới học đều sẽ như vậy, nương tử không cần nóng lòng." Bạch Tố Ly cầm lấy ngọc tiêu trong tay nàng cười như không cười nói: "Vi phu còn có một biện pháp để học thổi tiêu, nương tử chỉ cần một đêm là có thể học được."

"Thật sao, đó là biện pháp gì?" Hứa Ngự Tiên vừa lộ ra biểu tình mừng rỡ, lập tức bị Bạch Tố Ly ôm lấy, ném lên trên chiếc giường mềm mại.

"A. .Sao lại lên trên giường để học tiêu."

Bạch Tố Ly giống như cạo vẩy cá, thoát đi từng lớp quần áo trên người nàng "Học ở trên giường sẽ cảm thấy thoải mái hơn, nương tử nhìn vi phu làm mẫu."

Hứa Ngự Tiên ngã người xuống giường, hai chân nhanh chóng bị tách ra, nàng mơ hồ có thể cảm giác được một cây gậy lạnh lẽo đang tách hai búi thịt chui vào bên trong huyết đạo, lạnh đến khiến hạ thể nàng hơi co quắt một trận, luống cuống hỏi.

"Tướng công, chàng đang làm gì?"

"Dạy cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của nàng thổi tiêu a." Bạch Tố Ly thẳng tắp ngồi ở giữa hai chân nàng, xung quanh thân lộ ra hơi thở tinh thuần cảm dục, trong tay lại nắm một cây ngọc tiêu xanh biếc, thật sâu lún vào trong khe huyết, miệng huyết phần hồng chát vật phun ra nuốt vào cây tiêu, mang theo chất lỏng màu trắng trong suốt.

"A a. .Tướng công. .Thật lạnh. .Rất khó chịu." Hạ thể của Hứa Ngự Tiên bị vật cứng đâm vào, khiến cho hoa huyết có cảm giác khó chịu.

"Có phải quá nhỏ hay không, muốn một cây gậy to hơn?" Bạch Tố Ly chế nhạo cười khê.

"Ừm. .Không. .Lấy ra." Hứa Ngự Tiên ghen ngào quay đầu sang hướng khác, động tác ra vào phía dưới hạ thể nhanh chóng dừng lại, một cây còn

thịt to dài chống đỡ ở bên miệng của nàng, hơi thở tràn ngập mùi xạ hương mê người.

"Miệng nhỏ phía dưới đã học xong, phía trên cũng phải học một ít."

Hứa Ngự Tiên kinh ngạc mở to hai mắt, hẳn sẽ không muốn nàng dùng miệng thổi cái này đi. Quả nhiên là như vậy, còn thịt kẻ sát tới bờ môi, muốn cắn mở khớp hàm chui vào bên trong.

"Tướng công không muốn." Hứa Ngự Tiên hơi hé miệng, quy đầu đột nhiên cắn khớp hàm xông vào, cường ngạnh đi sâu tận xuống cổ họng.

"Ngô ngô ngô. . ." Trong miệng Hứa Ngự Tiên hàm chứa còn thịt nóng bỏng vừa thô vừa lớn, rất khó chịu.

"Nương tử thả lỏng, đem cái miệng nhỏ nhắn mở rộng thêm một chút." Thanh âm của Bạch Tố Ly trở lên khàn khàn trầm thấp, ần dẫu vô hạn mãnh liệt ham muốn.

Hứa Ngự Tiên chỉ có thể nghe lời há to miệng, còn thịt lại một lần nữa đi vào, lấp đầy trong khoang miệng đang bị thu hẹp dần, nhưng vẫn còn một nửa cây còn thịt còn đang ở bên ngoài.

Hứa Ngự Tiên nhất thời cảm thấy ngay cả thở dốc cũng có chút khó khăn, chỉ có thể hô hấp bằng mũi. Bạch Tố Ly chờ cho thân thể nàng buông lỏng, hô hấp ổn định mới nắm lấy đầu nàng bắt đầu trừu đưa, một tay kia nắm lấy phần cuối của ngọc tiêu, ở trong thân thể nàng hoạt động.

Hai cái miệng đều bị đùa bỡn, Hứa Ngự Tiên bị làm tới ngây ngốc, nàng thật khát nước khi nhìn thấy dịch thể theo ống tiêu đi ra, muốn cái lớn hơn nhét đầy hạ thể của mình.

Sau một hồi lâu, còn thịt ở trong khoang miệng của Hứa Ngự Tiên cũng phồng lớn, phun ra chất dịch màu trắng đục, Bạch Tố Ly liền ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, khiến cho nàng phải nuốt xuống toàn bộ, sau đó rút ngọc tiêu dưới hạ thể ra, dùng còn thịt cứng rắn nhét đi vào.

"Cái này có thư thái không?" Bạch Tố Ly nằm ở trên người nàng, dịu dàng hôn xuống đôi môi phẩn nộn.

"Ừm. . ." Hứa Ngự Tiên vô ý thức đáp lại.

"Nương tử học không tốt, lần sau sẽ dạy lại cho nàng lần nữa." Bạch Tố Ly ôm chặt lấy eo của Hứa Ngự Tiên, nặng nề đụng phải hạ thể của nàng, hai cánh hoa bây giờ đã trở lên sưng đỏ.

"Không muốn. . ." Hai mắt Hứa Ngự Tiên mông lung đầy mệt mỏi, nhưng đối với Bạch Tố Ly đêm nay còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Kể từ sau đêm hôm đó, cả ngày Hứa Ngự Tiên đều rầu rĩ không vui. Trở về Bạch phủ một thời gian, đối với Hứa Ngự Tiên mà nói, nàng phảng phất biến thành con chim hoàng yến được nuôi nhốt trong lồng son, bị chủ nhân đùa dâm loạn, một chút tự do cũng không có.

Bạch Tố Ly nhìn ra ý đồ của nàng, mỗi ngày đều mang nàng đi dạo ở nơi phồn hoa nhất. Hai người ở ven đường thì thoảng lại lật xem hay mua vật phẩm trang sức, Hứa Ngự Tiên phát hiện ánh mắt mọi người chung quanh đều không ngoại lệ liếc về phía bông tuyết trắng bên người nàng tựa như đó chính là nhân vật nổi tiếng, mà nhìn về phía nàng thì lại nhộn nhịp nhứ đầu lông mày. Một khắc kia Hứa Ngự Tiên buồn bực không thôi, tuy rằng tướng mạo của nàng cũng không kém, nhưng tướng công lại quá mức Thiên Tiên, ngược lại sẽ thấy mình không xứng.

Bạch Tố Ly cầm lấy một cây trầm, cài lên búi tóc nàng, trong đáy mắt lộ ra sắc màu ám áp "Trâm này cũng không tệ lắm"

Người bán hàng rong cười mở nói "Công tử đáng đáp rất đẹp, ánh mắt cũng tốt, cây trầm này chỉ cần hai mươi hai tiền, vậy là quá tiện nghi rồi."

Hứa Ngự Tiên tức giận nói "Thứ này mà cũng giá trị hai mươi hai? Hai lượng còn tạm được. Ta tuyệt không mua."

Người bán hàng rong không vui thẳng lưng nói "Ta nói cô nương, hai lượng người mua đồ giả à, đây chính cây trầm đánh trần châu thứ thiệt."

Bạch Tố Ly ôm lấy Hứa Ngự Tiên còn đang tức giận rồi đi "Quên đi, trần châu là đồ thật, nương tử có thể thử nó bằng cách để gần ngọn lửa, thế nhưng bởi vì chuyện học thổi tiêu?"

Hai gò má Hứa Ngự Tiên bắt gặp đỏ ửng, đối với lần này im lặng không nói. Phía trước truyền đến một trận náo động, đoàn người dần dần tản đi lộ ra một mảng đất trống. Chỉ thấy một lão phụ khoảng tám mươi tuổi nằm co quắp té trên mặt đất, miệng không ngừng nôn khan, bên người là một hán tử

không ngừng lay động thân thể nàng, khẩn trương hô.

"Mẫu thân, tỉnh lại đi a..."

Hứa Ngự Tiên vừa nhìn liền biết lão phụ kia trúng gió cấp tính, trước khi xuyên qua đây nàng từng tốt nghiệp đại học trung y, ở bệnh viện thực tập quá nửa năm, đối với loại này tình huống khẩn cấp này nàng đã quen.

"Không được lay, trước hết để cho nàng hô hấp thông thuận đã."

Hứa Ngự Tiên ngồi xổm xuống trước mặt lão phụ, đặt đầu của nàng hơi nghiêng sang một bên, nói cổ áo cho dễ dàng hô hấp, nâng cầm tách đôi môi ra, kiểm tra xem xét có dị vật mắc trong miệng hay không.

Hứa Ngự Tiên thở một hơi "May là không có nôn khiến khí quản bị bế tắc, nhanh lên mang mẹ ngươi đi đại phu đi."

Hán tử rơi lệ nói "Ta không có tiền đi đại phu, đại phu gặp người có loại bệnh này, nhất định sẽ tăng giá lên cao..."

Hứa Ngự Tiên sờ sờ túi tiền, ở Bạch phủ tiêu dùng hầu như là số không, cho nên cũng còn kha khá. Nàng đem ngân lượng đặt vào trong tay hán tử.

"Cái này cầm lấy dùng đi..."

Hán tử ngượng ngùng tiếp nhận "A...Vậy còn cô nương thì sao..."

"Không sao, ta có một phương thuốc, ngươi dùng tiền này mua chút thuốc, sắc cho mẹ ngươi uống đi." Hứa Ngự Tiên hướng thư sinh vẽ tranh cách đó xin một tờ giấy, viết ra đơn thuốc Đông y.

"Uống thuốc này xong sẽ đỡ."

Khuôn mặt đại hán thoáng qua sự kinh ngạc "Cô nương là đại phu?"

"Không phải..." Mặc dù Hứa Ngự Tiên đã có giấy chứng nhận tư cách bác sĩ, bắt quá còn mới thực tập, không thể xưng là bác sĩ. Nàng lại không phải đại phu, phòng chừng đại hán sẽ không tin nàng đi.

"Được rồi, tạ ơn cô nương." Đại hán cầm lấy tờ giấy, tràn đầy lòng cảm kích.

Hứa Ngự Tiên sợ Bạch Tổ Ly chán ghét bản, đi tới đầu cầu bên hồ ngồi xổm xuống, rửa vết bẩn dính trên tay, sau đó mới trở lại bên cạnh hán. Bạch Tổ Ly cầm lấy bàn tay ướt nhep của nàng, dùng khăn tay tỉ mỉ lau khô.

"Nương tử biết xem bệnh?"

"Hừ, biết, ta đã từng có lý tưởng hành y làm đại phu, bắt quá bây giờ xem ra không thể nào..."

Bạch Tổ Ly đối với lần này im lặng không nói. Hứa Ngự Tiên thầm nghĩ có lẽ là cả đời nàng cũng chỉ có thể tầm thường bị nuôi. Sáng sớm hôm sau, Hứa Ngự Tiên được thị nữ gọi tỉnh, Bạch Tổ Ly lại không ở bên người. Nàng bị nhét vào cổ kiệu, đối với người khênh kiệu nghi vấn hỏi.

"Đây là đi nơi nào?"

"Đi Du Lâm Hạng, phu nhân chó vôi, chủ tử đang ở đó chờ ngài."

Sau khi cổ kiệu dừng lại, Hứa Ngự Tiên xúc màn che lên đi ra ngoài. Trời mới hơi sáng, trên đường phố lại chật ních bách tính, phía trước một cửa hàng treo biển "Bảo cùng đường" bằng hiệu mang phong cách cổ xưa, chữ viết cứng cáp hữu lực, tự nhiên mà thành.

Mà khi Hứa Ngự Tiên nghi hoặc đi tới, đoàn người lại rời đi giống như thủy triều rút lui. Một đạo bóng trắng trong đám người đông nghịt thông thả mà đến, đôi mắt đen sâu thẳm dừng ở trên người nàng.

"Hứa thầy thuốc, ngươi cuối cùng cũng tới..."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Một Phòng Trần Ngập Mùi Thuốc

Editor: Dâu Tây Nhỏ

Thấy Hứa Ngự Tiên ngây ngốc tại chỗ, Bạch Tổ Ly mân môi khẽ cười " Hứa đại phu, lên đài khai trương cất băng "

Hứa Ngự Tiên giật mình, vô số ánh mắt nhìn chăm chăm về phía nàng, giống như đang trong mơ nàng tiến về phía bậc thang của cửa tiệm, cầm chiếc kéo đặt trên khay gỗ lim, cắt xuống dây vải nhiều màu sắc đại biểu cho cửa hàng khai trương.

" Hứa đại phu? Mới mở một tiệm thuốc rất lớn, lại là nữ tử?" Mọi người nhón nhíp lên thảo luận, lời đàm tiếu dưới bậc thang nàng nghe rất rõ, trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

" Hứa đại phu thực sự là thần y, nương ta uống phương thuốc của nàng, bệnh trúng gió đã hoàn toàn được chữa khỏi, bước đi đều có tinh thần."

Một người hán tử từ trong đám người chen ra ngoài, đối với Hứa Ngự Tiên chắc chắn tán thưởng. Ngay cả Hứa Ngự Tiên cũng hoài nghi hẳn là được mời tới, tuy rằng theo lý mà nói bệnh của mẫu thân hẳn hẳn đã khá hơn nhiều, nhưng có thể hoàn toàn chữa khỏi là không có khả năng. Ở cổ đại chứng trúng gió là chứng bệnh nan y, ánh mắt mọi người nhìn Hứa Ngự Tiên đa số không tin.

Bạch Tổ Ly nắm tay Hứa Ngự Tiên đi vào tiệm thuốc, vừa bước vào trong mùi thuốc đã lan tràn khắp mũi, cửa hàng này rất rộng bốn phía đều chiếm diện tích cực đại, tứ diện bày các loại thuốc Đông y, phía trên mỗi ngăn thuốc treo tấm bảng gỗ nhỏ đề tên loại thuốc. Hơn mười tên Dược Đồng cúi đầu khom lưng.

" Hứa đại phu, khai trương đại cát, làm ăn phát đạt."

Hứa Ngự Tiên chưa từng gặp qua trận thế này, tay chân luống cuống liên tục cảm ơn. Ngoại trừ những Dược Đồng đó, còn có ba lão trung y. Ba người đều khí cốt bất phàm, thấy Hứa Ngự Tiên là nữ tử, đáy mắt khó nén vẻ khinh thường. Hứa Ngự Tiên đối với lần này ngược lại rất bình tĩnh, dù sao kinh nghiệm của nàng so với những người từng trải là ngang nhau.

Ngày đầu tiên mở cửa khách hàng đông như trẩy hội, bất quá nhìn qua rất náo nhiệt nhưng hầu như chỉ tìm ba lão trung y xem bệnh. Hứa Ngự Tiên lại hết sức thanh nhàn, buồn chán đứng ở một bên nhìn lão trung y, nhìn hẳn viết phương thuốc, lúc này Hứa Ngự Tiên mới chú ý tới bên trong phương thuốc có nhân sâm. Người này căn bản không cần thiết phải bổ sung thêm Calais, có công hiệu hay không còn chưa kể tới nhưng lại khiến cho người bệnh khó tiêu.

Hứa Ngự Tiên nhỏ giọng nói với Dược Đồng, nàng không muốn cho người khác chú ý tới. Chờ bệnh nhân đến lấy thuốc thì nói cho hẳn biết dùng lá cây son trà đun nước uống, có công hiệu trị tiêu đờm khỏi ho rất hiệu quả. Thiếu niên có vóc dáng thon gầy ở một bên xếp hàng nghe nàng nói đạo lý liền hỏi Hứa Ngự Tiên nàng cũng là đại phu sao. Hứa Ngự Tiên có chút ngượng ngùng gật đầu. Khuôn mặt thiếu niên liền lộ ra vui mừng.

" Kia đại phu có thể giúp đỡ điều trị không?"

" Đương nhiên có thể, đến kia chỗ ngồi xuống đi."

Hứa Ngự Tiên kiểm tra xem xét bệnh tình của thiếu niên, thấy sắc mặt hẳn vàng trắng, người gầy vô lực, đài trắng mạch chìm, theo phân tích cho thấy sức khỏe hẳn suy yếu, liền viết cho hẳn phương thuốc, cũng dặn dò cần phải bổ sung thêm các loại hoa quả, ăn ít đồ cay dầu mỡ.

Không ít bệnh nhân đi ngang qua thấy phương thuốc của Hứa Ngự Tiên, nghe nàng nói tới lợi ích rất có lý, giảng giải lại thập phần kiên trì, không giống như lão trung y xem một lần là xong, thấy vậy mọi người đều nhón nhíp chạy tới cầu nàng xem bệnh. Lão trung y một hồi lâu mới phát hiện số lượng khách giảm đi, ngẩng đầu thấy bên người Hứa Ngự Tiên chất đầy bệnh nhân, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Hứa Ngự Tiên nửa ngày sau liền bận rộn, tới lúc mặt trời lặn nàng mới nhàn rỗi.

" Hứa đại phu đóng cửa về nhà."

Một bàn tay cầm lấy thanh gỗ lim trên bàn nhón nhíp, Hứa Ngự Tiên liền tỉnh ngủ.

Hứa Ngự Tiên nâng mí mắt nặng nề lên, nhìn một đạo bóng trắng trước mặt, mệt mỏi gật đầu, hôm nay nàng thực sự rất đói lại mệt. Hai người đi kiệu trở về Bạch phủ, cỗ kiệu đi ngang qua khu chợ ven đường, Hứa Ngự Tiên liền ngửi thấy hương vị bánh rán cối, nấn ni xe ngựa dừng lại để mua. Hứa Ngự Tiên gặm một phần bánh rán cối, ở trên cây cầu Bạch Nham nhìn xuống dòng suối róc rách chảy.

Bạch Tổ Ly đứng ở một bên nhìn nàng, ôn nhu nói " Nàng nha, cùng quý đôi đầu thai không khác biệt, coi chừng nghẹn. Ăn xong trở lại nghỉ ngơi sớm một chút, nhìn đáng đáng nàng mệt mỏi cả ngày rồi."

" Hôm nay mặc dù thật mệt, bất quá rất phong phú." Hứa Ngự Tiên nhai bánh rán, nói có chút không rõ ràng " Vì sao phải thuê lão trung y, ta xem bọn họ kê toa thuốc, đều hướng tới những phương thuốc đắt tiền, rõ ràng là đang hãm hại túi tiền của bệnh nhân mà."

" Ta sợ một mình nàng quá mệt mỏi, lần sau phân phó bọn họ chú ý một chút là được."

" Bất quá bọn họ lớn tuổi, cần phải tôn trọng người già, nói với bọn họ uyển chuyển một chút." Hứa Ngự Tiên gặm hết miếng bánh rán cuối cùng, một chiếc khăn mềm tiến đến bên miệng nàng nhẹ nhàng lau, động tác dịu dàng thập phần ái muội. Đối diện với cặp mắt kia, gương mặt Hứa Ngự Tiên thoáng cái đỏ ửng, do dự nói.

" Chẳng... Chẳng vì sao đối với ta tốt như vậy..."

Bạch Tổ Ly không rõ nói " Nàng là nương tử của ta, ta phải đối tốt với nương tử, hơn nữa này làm sao được tính là tốt đây?"

"Phu quân có lý tưởng của riêng mình, bắt quá tùy tiện nói một câu, chàng lại nhớ." Hứa Ngự Tiên then thùng nghiêng mặt sang bên, đôi mắt long lánh chớp chớp "Ta còn không có vì chàng làm bất cứ chuyện gì, chàng có cái gì muốn làm có thể nói cho ta, ta nhất định sẽ thay chàng làm."

Bạch Tố Ly nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay nàng "Vì phu không có ý nguyện gì, chỉ cầu nương tử an tâm ở bên người là tốt rồi."

Hứa Ngự Tiên ôn nhu nói "Ta đã gả cho chàng, không bên chàng thì bên ai đây. Chàng không đưa ra một cái yêu cầu, ta sẽ ngượng ngùng, nói nghe một chút được không..."

Khóe miệng Bạch Tố Ly hơi vênh lên "Cô nương học thối tiêu tới đâu rồi?"

Hứa Ngự Tiên lại không thích đối ý, áp ứng nói "A... Cái này... Ta không học được..."

"Đêm nay trở về phòng cần nỗ lực học tập, vì phu sẽ hảo hảo dạy nàng."

"Có thể đổi lại cái khác không?"

"Ngay cả yêu cầu nhỏ nhỏ này cũng không được à?"

"Ngô... Được rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tố Ly Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tiếng Mưa Rả Rích Cùng Người thối Tiêu An Ủi. (H)

Editor: TrangQA830810

Hứa Ngự Tiên hít một hơi thật sâu, thu hết dũng khí đưa tay về phía thất lưng bạch ngọc của Bạch Tố Ly.

Bạch Tố Ly mỉm cười, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, hỏi "Nương tử định làm gì?"

Khuôn mặt Hứa Ngự Tiên vô cùng kinh ngạc, nói "Không phải chàng muốn 'thối tiêu' sao?"

"Thối tiêu?" Bạch Tố Ly cười đến xán lạn "Vì phu vốn chỉ vui đùa. Nàng đã không thích, vì phu sao dám cưỡng ép "

"Cũng không hẳn là rất ghét, có thể chịu được..." Hứa Ngự Tiên thấp giọng trả lời. Dù gì chàng đã làm nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ một yêu cầu nhỏ nhỏ, nàng lại từ chối.

Hứa Ngự Tiên nhanh nhẹn cởi bỏ đai lưng của Bạch Tố Ly, ngay cả tiết khố bên trong cũng thoát ra, hai mắt nhìn chăm chăm cự long mềm nhũn, có phần bối rối, không biết bước kế tiếp nên làm gì.

Bạch Tố Ly thoải mái tựa nửa thân trên vào đầu giường, nhẹ giọng nhắc nhở "Nương tử cứ xem nó là mút quả, liếm liếm một hồi tự cứng rắn "

Hứa Ngự Tiên ngoan ngoãn lè lưỡi liếm dọc theo chiều dài cự long đang ngủ say, nếm được mùi xạ hương thoang thoang, kèm theo chút tanh nồng đặc trưng, đôi môi nàng mở lớn, cố gắng nuốt trọn cự long vào trong khoang miệng ẩm áp. Trong nháy mắt cự long trở nên căng phồng, cứng rắn, lấp đầy cái miệng nhỏ nhắn, dọa Hứa Ngự Tiên sợ hãi nhảy dựng.

"Ừm...nương tử học thật nhanh..." Bạch Tố Ly ngâm lên một tiếng, chỉ vài động tác nhẹ nhàng đã đem xiêm y Hứa Ngự Tiên cởi sạch, neho mắt nhắm nhìn cảnh xuân động lòng người trước mặt.

Một thiếu nữ ngây ngô, toàn thân xích lõa, khom người quỳ gối trên giường, há miệng phun ra nuốt vào cự long sẫm màu, động tác giống như đang đóng cọc, liên tục từng chày đâm vào trong, nàng chỉ có thể dùng mũi hô hấp, khiến việc hít thở có chút khó khăn, thiếu dưỡng khí dẫn tới khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phồng hồng, hai chân trắng nõn không tự chủ trương rộng, vùng nữ tính ở giữa bắt đầu chảy ra chất lỏng sền sệt.

"Nương tử ướt..." Bạch Tố Ly vói tay ma sát lên cửa huyệt, tiếp đó lấy một ngón tay chọc vào, khuấy động tường thịt xuất ra thật nhiều mật dịch.

"A... Ngô..." Một cổ lửa nóng từ bụng dưới truyền ra chạy khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể, ngón chân nàng bị kích thích tới cuộn lại, ham muốn thể xác bị đẩy cao tới đỉnh điểm, khiến nàng thở hổn hển từng chập.

Bạch Tố Ly thấy vẻ mặt Hứa Ngự Tiên vô cùng khó chịu, liền đỡ lấy thân thể nàng ngồi lên người mình, âm thanh khàn khàn cực điểm.

"Nương tử, đây hai búi thịt rồi ngồi xuống"

Hứa Ngự Tiên ngưng ngừng, ngoại trừ lúc tắm rửa, nàng rất ít khi tiếp xúc hay sờ mó vùng kín của mình. Hứa Ngự Tiên đỏ mặt dùng hai ngón tay tách mở hai cánh hoa, khe huyết đỏ sẫm rỉ nước liên lộ ra, nàng nhắm ngay cự long dựng đứng ngồi lên.

"Bảo bối, phía dưới của nương tử, kẹp vì phu thật chặt" Bạch Tổ Ly ôn nhu nói.

"A...căng muốn chết" Mới vào phân nửa, Hứa Ngự Tiên đã ngưng lại.

Bạch Tổ Ly không để nàng lâm trận rút lui, bàn tay chàng nắm lấy hông Hứa Ngự Tiên ép xuống, để cự long hoàn toàn nhét vào bên trong, loại tư thế kết hợp nào cực kỳ sâu, chỗ giao hợp kín chặt không một khe hở, nhét tới nỗi Hứa Ngự Tiên tưởng mình bị xuyên thủng.

"Tướng công...căng quá...rất sướng" Hứa Ngự Tiên ủy khuất lắm bầm.

"Hôm nay nương tử mệt mỏi cả ngày, phần sau cứ để vì phu đến vậy" Dứt lời Bạch Tổ Ly nâng hông nàng lên, rồi mạnh mẽ ấn xuống, cường ép tiểu huyết phun ra nuốt vào cự long.

Động tác trầm ổn điều đặn, cự long theo luật đâm vào rút ra, cửa huyết mở thật lớn, thịt non xung quanh căng hết mức có thể, mật dịch trong suốt bởi quá trình va chạm liên tục trào ra, thấm đẫm lông nhung của hai người, bụng nhỏ phẳng lý của Hứa Ngự Tiên bị thúc vào từng chập, âm thanh ba ba vang dội khắp phòng.

"Tướng công...a...xin chàng...nhẹ chút...muốn phá hủy..." Lực đạo thô bạo mười phần không ngừng xò xuyên, Hứa Ngự Tiên há miệng thật to rên rỉ cầu xin, tốc độ của Bạch Tổ Ly ngược lại không giảm chút nào, có chiều hướng tăng thêm, Hứa Ngự Tiên bất lực quẩy đạp hai chân kháng cự, khiến mật dịch càng tuôn ra xối xả, vương vãi tứ tung.

Bạch Tổ Ly bất ngờ ôm lấy nàng lật người, nhẹ nhàng đặt Hứa Ngự Tiên xuống đệm, bày ra tư thế sẵn sàng tấn công kịch liệt hơn.

"Cái miệng trên hay dưới đều ngọt như vậy" Bạch Tổ Ly cúi đầu cắn mút đôi môi anh đào của Hứa Ngự Tiên, hai tay cũng không rảnh rỗi xoa nắn hai quả đào đầy đặn.

"Tướng công thật xấu..." Hứa Ngự Tiên ghen ngào nói.

"Phu quân không xấu, nương tử sao có thể thoải mái đây" Bạch Tổ Ly cắn cắn vành tai tinh xảo của nàng, ái muội thì thầm.

"Ừm...hừ..." Hứa Ngự Tiên giả bộ khinh thường hừ một cái, rồi nghiêng đầu né tránh, kỳ thực đáy lòng rất thích bị đối đãi như thế, chẳng qua mắc cỡ không dám nói ra.

Bạch Tổ Ly ở trong cơ thể nàng rong ruổi khoảng hai canh giờ mới dừng lại, phóng thích một lượng lớn tinh dịch vào chỗ sâu nhất bên trong người Hứa Ngự Tiên, đưa nàng lên đỉnh khoái cảm, bụng bị rót tới tràn đầy, hai mắt mệt mỏi khép lại, con buồn ngủ nhanh chóng ập đến.

Bạch Tổ Ly nằm xuống, nâng nửa người Hứa Ngự Tiên dựa sát vào lòng mình, dịu dàng hôn lên khoé mắt đóng chặt.

"Ngoan ngoan ngủ một giấc..."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Một Nước Chi Ân Dũng Tuyên Báo

Bảo Cùng Đường khai trương nửa tháng, mỗi ngày đều đông như trẩy hội. Hứa Ngự Tiên bận tới mảy tới mảy, trong lúc làm việc vất vả đã chữa nhiều loại bệnh, đã có chút danh tiếng lan sang vùng phụ cận. Bạch Tổ Ly không muốn nàng phải suy nghĩ nhiều, phân phó nàng chỉ có thể ở hiệu thuốc bắc đợi cho tới trưa, đến buổi trưa phải về nhà ăn cơm, buổi chiều lại do lão trung y trị hết.

Hứa Thiệu Nhung cũng đã đến Bảo Cùng Đường, nhưng chỉ là lén lén lút lút, mang khăn che mặt chuồn êm vào hiệu thuốc bắc. Vốn là muốn làm giảm cảm giác tồn tại của hắn, biến khéo thành vụng làm người khác hiểu nhầm hắn là bệnh nhân bị hủi, hù chạy một đám người xem bệnh.

Hứa Ngự Tiên nhận ra khuôn mặt ca ca, vừa định gọi hắn lại thì hắn đã lao đảo chạy đi. Thoảng một cái bệnh nhân đã chạy hơn phân nửa, Hứa Ngự Tiên đành phải trở về nhà sớm một chút. Nàng không thích đi xe ngựa, một thân một mình đi đường lớn, ở ngã rẽ cuối đường, vô ý đạp phải một cái bấp đùi, thiếu chút nữa ngã nhào.

Hứa Ngự Tiên lão đảo ngồi dậy nhìn lại, thấy góc tường âm u đen tối, một gương mặt hòa thượng lơ đãng, trên mặt loang lổ bùn, mặc dù không thấy rõ khuôn mặt nhưng cũng biết tuổi tác không lớn. Hối đầu có hai điểm màu trắng giới ba, quần áo vải bố vá ghép áo ca sa, ngã vào trong bùn dơ, nước bẩn. Kiếp trước, bà của Hứa Ngự Tiên tin phật, giảng giải phật pháp, đối với các hòa thượng thập phần kính nể.

Thấy hân không khí trầm lặng mặt của, Hứa Ngự Tiên không khỏi thập phần lo lắng, cúi người đụng vào hơi thở của hân, phát hiện còn có khí sau thở phào nhẹ nhõm:

“Đại sư, người không sao chứ?” Hòa thượng hốt hoảng khởi động mí mắt, híp con ngươi nhìn về phía Hứa Ngự Tiên, một bộ lung lay sắp đổ đáng đáp. Hứa Ngự Tiên hỏi:

“Đại sư, thân thể chỗ nào khó chịu, ta là đại phu có thể giúp người.” Hòa thượng giơ cánh tay lên chỉ chỉ bên cạnh thân khoảng không bát, hư mềm thổ lộ lên tiếng:

“Đói...” Nguyên lai hân chỉ là đói bất tỉnh, Hứa Ngự Tiên chạy đến đối diện bên cạnh, mua mấy món ăn bánh bao trở về, để vào khoảng không bát trong: “Bánh bao là món ăn hãm, đại sư yên tâm ăn đi.” Hòa thượng nghe thấy được bánh bao mùi thơm thức ăn, hồi quang phản chiếu đường như ngồi dậy, khuôn mặt cọ đến bát trong ăn ngấu nghiến, phát ra ừng ực nuốt tiếng.

Chờ hân gặm ăn hết bánh bao sau, hòa thượng sắc mặt trở nên khá hơn không ít, lau khô khóe miệng đối với Hứa Ngự Tiên trang nghiêm làm ắp:

“Cảm tạ nữ thí chủ.”

Hứa Ngự Tiên từ hông bao móc ra ngân lượng:

“Đại sư không đủ, ta chỗ này còn có tiền, người cầm mua một ít thức ăn.” Hòa thượng lắc đầu liên tục, một khuôn mặt nghiêm túc: “Người xuất gia không mang theo ngân lượng, chỉ dựa vào hoá duyên lấp đầy bụng bụng.”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Ba Ngày Không Thấy Ưu Sâu Biệt Ly (H)

Hứa Ngự Tiên trở về phòng đường lui qua đình viện, vô tình ý nghe được cuộc nói chuyện của Bạch Tố ly với Tiêu Huyền.

"Người muốn đi một chuyến đến núi Thanh Thành?"

"Sau khi làm tốt việc này, ba ngày sẽ về."

"Hừ, nếu lấy hết Tinh Nguyên, không trở lại cũng được."

Hứa Ngự Tiên không hiểu lời bọn họ, Tinh Nguyên là vật gì? Đến núi Thanh Thành với Hứa Ngự Tiên là một con ác mộng. Làm cho nàng lo lắng là Bạch Tố ly phải rời đi ba ngày, Tiêu Huyền vẫn khuyên hân không cần về nữa. Nếu Bạch Tố ly thật sự vĩnh viễn không trở về, nàng nên làm cái gì bây giờ...

Toàn thân Hứa Ngự Tiên rét run, sợ hãi lui lại mấy bước, tiếng chân người đi lại bị hai người nghe được.

"Nương tử..." Con mắt Bạch Tố Ly sợ hãi, đi đến trước mặt nàng ôm lấy "Sắc mặt làm sao lại trắng bệch như vậy?"

Hứa Ngự Tiên bĩu môi một chút: "Có phải chàng phải rời đi đúng không?"

Bạch Tố Ly trở mặt một lát, giọng nói cũng dịu xuống: "Ba ngày sau ta sẽ trở về, nương tử ở nhà chờ ta, Tiêu Huyền sẽ thay ta chăm sóc nàng một chút."

"Cái gì, muốn ta chiều cổ nàng?" Tiêu Huyền bất mãn nói nhỏ, lại thoáng nhìn Bạch Tố Ly nhìn mình bằng ánh mắt lạnh, rùng mình nói một tiếng "Được rồi, được rồi..."

Hứa Ngự Tiên bị Bạch Tố Ly ôm trở về phòng, cúi thấp đầu ngơ ngác sững sờ xuất thần. Bạch Tố Ly phút chốc cúi người, hôn hật sâu lên môi nàng, đem nàng hôn đến thở hên hên liên tục, mặt ửng hồng, mới buông đối môi anh đào ướt át ra.

Đầu Hứa Ngự Tiên tựa ở lồng ngực hân nhẹ nhàng thờ dốc, ảo não, tưởng công chỉ rời đi ba ngày mà thôi, nàng lại sĩ diện cãi láo đến cảm thấy hân lại cũng không về được, đều do câu nói kia của Tiêu Huyền ảnh hưởng.

Trên đình đầu truyền đến tiếng cười dễ nghe: "sớm biết sẽ có ngày hôm nay, lúc đầu nương tử không nên bỏ ta."

Trái tim Hứa Ngự Tiên chậm nửa nhịp, mặt vui sâu vào người hân mềm mại như tơ lụa, hết sức thẹn thùng.

Bạch Tố Ly xuống giường cởi đồ, đẩy Hứa Ngự Tiên nằm lên giường, nhẹ nhàng cởi quần áo rườm rà ra, tay ấm áp vuốt ve thân thể mềm mại của nàng,

những nụ hôn đầy đặc rơi trên cổ trắng mảnh khảnh, bầu vú đầy đà, lại chậm rãi hôn một đường dọc theo đường cong trượt xuống dưới.

Trên giường, Hứa Ngự Tiên luôn là người bị động, lần này nàng chủ động tách ra hai chân, đem tư mật trong bắp đùi ở trước mắt nam nhân, mở ra toàn bộ.

Khuôn mặt tuấn tú của Bạch Tố Ly sát hạ thể của nàng, hơi thở nóng bỏng phả vào chỗ tư mật mẫn cảm, đem đầu lưỡi chạm âm đế. Đầu lưỡi ẩm ướt ngậm toàn bộ khe hở, lại liếm láp ở ngoài cửa huyết.

"Không nên... Không nên thè lưỡi ra liếm chỗ đó..." Hứa Ngự Tiên mềm nhũn giấy dựa, cổ họng tràn ra tiếng rên rỉ yếu ớt.

Bạch Tố Ly chế nhạo khẽ cười một tiếng, lưỡi xâm nhập trong khe hở, bắt chước côn thịt nhẹ nhàng đút vào huyết đạo, hút ra không ít mật dịch.

"Ừ... A... Tướng công... Muốn..." Đại não Hứa Ngự Tiên một mảnh trống rỗng, phía dưới bị liếm đến tê dại, càng khát vọng thêm nữa càng muốn tiến vào sâu hơn.

Bạch Tố Ly nâng người dậy bao phủ trên thân thể nàng, thân hình như sát nhập hai thành một, cảm giác quen thuộc bao vây lấy nàng, Hứa Ngự Tiên bắt giác ôm lấy người hắn.

Bạch Tố Ly nâng mông một cái, nhục hành cắm vào mật huyết, quán chặt xương hông nàng, ở tiểu huyết ẩm ướt dịu dàng trượt động.

"Tướng công... Nhanh lên... A a..." Hứa Ngự Tiên vứt bỏ tất cả rụt rè, thâm nghi từ dưới người hắn muốn dục tiên dục.

Nhục hành vừa thô vừa to càng dùng sức đâm vào, đem tiểu huyết siết chặt từng trận co rút lại, bị thao làm cho bộ vị rất nhanh cao trào từng đợt.

Bạch Tố Ly đội nàng hô hấp ổn định lại, ở bên tai nàng chắc chắn nói: "Sáng mai ta rời đi, làm xong chuyện sẽ sớm trở lại."

Hứa Ngự Tiên hôn vài cái ở khóe miệng hắn: "Ừ, ta chờ người..."

Ngày kế tiếp giờ Thìn Hứa Ngự Tiên thanh tỉnh, thấy Bạch Tố Ly đã sớm không còn ở đây, từ từ gọi lên một cổ buồn vô có như mất thứ gì đó quan trọng. Nàng khó nhịn chui về trong chăn, vuốt ve hơi ấm còn sót lại bên cạnh, cứ như người nợ vẫn còn bên cạnh...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Không có tiền nhìn văn muội giấy không cần lo lắng, sẽ không thường xuyên thả khen thưởng, có thể hiểu được đệ tử đáng không có tiền trả bảo tâm tình QAQ

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Nửa Đêm Người Sống Đột Nhiên Biến

Được đồng lên thảo luận tinh thần bà chủ gần đây không được tốt, ngay cả lão trung y quan tâm cũng muốn kê cho nàng thuốc nàng an thần. Nếu nói một ngày không gặp như cách ba năm, Hứa Ngự Tiên lại cảm thấy một ngày so với một năm còn khó trôi qua hơn, ban đêm ngủ một mình toàn thân đều bị lạnh cứng. Thật vất vả mới đến ngày thứ ba, Hứa Ngự Tiên vẫn uest oải không phấn chấn, ánh mắt lại lấp lánh như đang chờ đợi.

(Để xuôi hơn, ta đổi Bảo Cùng Đường thành Bảo An Đường nhé)

Buổi sáng Ở Bảo An Đường là bận rộn nhất, một già một trẻ lỗ mãng xông vào, làm bệnh nhân trong tiệm đều kinh sợ.

Ông lão búi tóc bạc trắng khuôn mặt già nua, tay đẩy xe mà trên xe có một cô gái. Mặt cô thiếu nữ trắng bệch, tinh thần đờ đẫn, hai tay hai chân bị buộc chặt.

"Đại phu, mau cứu con gái của ta..." ông lão gào khóc thảm thiết dường như kêu gào. Ba lão trung y thấy chân tay đều bị trói, đều chỉ dám đứng xem chứ không dám xem bệnh, Hứa Ngự Tiên không thể làm gì khác hơn là tự mình đến xem bệnh.

Con mắt thiếu trắng dã, con mắt đã không có chút tiêu cự nào, trong miệng lắp bắp một chút. Hứa Ngự Tiên chẩn đoán bệnh là mắc bệnh tim, chuẩn bị mở ra một tờ thông điều trị khí huyết gỗ vuông.

Ông lão đột nhiên nói rằng: "Đại phu, con gái của ta là bị yêu ma mê hoặc, không phải là bị điên."

Hứa Ngự Tiên nhớ tới người cổ đại phong kiến mê tín, bị trúng gió nói thành trúng tà khí, nghe ông lão nói ra lời này không cho là đúng.

Ông lão kéo Hứa Ngự Tiên đến chỗ không người, một khuôn mặt xấu hổ nói: "Nữ nhi của ta vốn thông minh, vài ngày trước theo mẫu thân nàng đi cúng tổ tiên, sau khi trở về thần chí bắt đầu không rõ, mỗi ngày đều nói Lang Quân. Đêm hôm khuya khoác bước ra khỏi nhà, khi trở về đầy quần dính vết máu..."

Giọng nói ông lão nhỏ dần, như sợ người khác nghe thấy: “Mẫu thân nàng kiểm tra xem xét vết thương con gái, phát hiện là bị người cường hiếp. Đại phu tuyệt đối đừng nói với người khác việc này, sau này đứa con gái đáng thương của ta còn phải lập gia đình.”

Hứa Ngự Tiên vội vàng gật đầu, để hấn nói tiếp.

“Ngày ấy sau khi ta đem nàng buộc chặt ở đầu giường, mẫu thân nàng nửa đêm rời giường xem con gái, lại phát hiện nàng không cánh mà bay, dây thừng buộc chặt nàng vẫn tốt, không chút tổn hại. Cho dù chúng ta có dùng tất cả biện pháp trói nàng, đem tất cả cửa chính cùng cửa sổ bỏ đi, đến buổi tối nàng đều đã biến mất, nhất định là yêu ma bắt nàng đi cường hiếp. Mời mấy người pháp sư cũng không có tác dụng, sau lại nghe người ta nói Bảo An Đường có thể trị bách bệnh, còn có thể thông quý thần, nên ta đi xin đại phu giúp đỡ.”

Hứa Ngự Tiên đỏ mặt hời hợt, người xung quanh đem Bảo An Đường đồn xa vô cùng kì diệu, nhưng việc có phép trừ ma quỷ này thật là quá mức, đối với ông lão lẩm cẩm nói: “Bảo An Đường chỉ có thể chữa bệnh, không thể trừ ma quỷ, ông hãy mời người khác đi.”

Ông lão lộ ra vẻ thất vọng, thờ dãi nói: “Nếu đại phu không chịu giúp đỡ, vậy quấy rầy đại phu rồi...”

Ông lão bắt đầu đi thúc thiếu nữ điên, một khuôn mặt ủ rũ cúi đầu rời đi. Hứa Ngự Tiên thấy thế khó tránh mềm lòng thương hại, sau lưng hấn kêu: “Ông lão, có thể ở nhà ông tá túc một đêm được không?”

Buổi tối hôm đó, Hứa Ngự Tiên cường bức dụ dỗ Tiêu Huyền đi cùng nhau, cùng cô gái điên ở cùng một phòng. Cô gái điên bị buộc chặt ở một chỗ trên giường, Hứa Ngự Tiên cùng Tiêu Huyền ngồi trên cái ghế ở góc phòng.

Tiêu Huyền thực sự rất buồn bực, nữ nhân ngu xuẩn lại dám nói nếu như hấn không đi, liền nói cho Bạch Tố Ly mình khi dễ nàng, chờ lấy hết Tinh Nguyên nhất định phải cho nàng thành bị chồng ruộng bỏ mới được.

Người gõ mõ cảm canh gõ canh ba, Hứa Ngự Tiên dựa vào ghế buồn ngủ, đột nhiên ột bị chọt vỗ một chưởng, giật mình tỉnh giấc cảm tức nhìn người trước mặt đánh mình.

Tiêu Huyền ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn đầu giường, bĩu môi nói: “Nữ nhân ngu xuẩn, nhìn kia!”

Chỉ thấy thiếu nữ điên vốn là cô gái yếu đuối, đột nhiên mọc ra lông đen, co quắp toàn thân thu nhỏ lại, rốt cuộc hóa thành một con chuột cõi dây thừng ra, từ khe hở cửa phòng chui ra ngoài.

Hứa Ngự Tiên bị một màn trước mắt dọa cho kinh trợn mắt hốc mồm: “Người sống sờ sờ như thế lại biến thành con chuột...”

“Ngây ngốc làm chi, còn không mau đuổi theo.” Tiêu Huyền lúi cúi áo của nàng, lúi lúi kéo kéo đẩy cửa đi ra ngoài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cùng thân thích chơi tiền lì xì chơi được thật là muộn ORZ

Cảm tạ không cách nào đưa vào ba trai ngọc xác hai thâm tình một nộ hôn

Cạn lạc nhiên hai ly tốt chuyện xưa cà phê

Đêm ngô vũ Hoa Chi hoàn xuyên

Mộ khanh than nướng đại vu ngư

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tường Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đạo Sĩ Dâm Tà Ngọc Diện Phật

Hứa Ngự Tiên giống như búp bê vải, bị Tiêu Huyền lôi trong gió xóc nảy, đi theo con chuột tới một chỗ bỏ hoang. Hai người trốn ở chỗ đổ nát thê lương, thấy con chuột nhảy vào giữa tay một gã nam tử, tướng mạo người kia Hứa Ngự Tiên quen thuộc, gặp ở hội hoa đăng lúc tết Nguyên Tiêu – Hoàng Bào đạo sĩ.

Đạo sĩ Hoàng Bào với thối một hơi con chuột, trong nháy mắt con chuột biến trở về thiếu nữ điên trần trụi. Thiếu nữ điên chủ động nằm trên thềm đá, tách hai chân lộ ra âm hộ lông mọc đen dài, (eo... edit tới đây thấy miêu tả ghê woah.. help me!) mặt không thay đổi nhắm ngay đạo sĩ Hoàng Bào.

Đạo sĩ Hoàng Bào cười tà, giờ còn thịt tím hồng dử tợn, lấy côn thịt đâm mạnh vào miệng huyết non nớt, ở trong cơ thể nàng chạy nước rút: “Làm chết người cái tiện nhân, hút sạch tinh khí của ngươi, kỹ nữ thiếu thao.”

Thiếu nữ điên bị thao rất nhanh, tự nhiên sắc mặt dần dần tái nhợt, không khí trầm xuống, tựa như có thể chết bất cứ lúc nào.

Hứa Ngự Tiên kéo tay áo Tiêu Huyền thúc giục: “Mau mau cứu nàng...”

“Việc này với ta có quan hệ gì đâu, vốn nàng ta sống không được bao lâu.”

“Ngươi lại dám không chỗ mớm vào, vì sao lại hào hứng chạy tới?”

Lông mày Tiêu Huyền khẽ nhíu, một khuôn mặt ngạo mạn bất cần: “Rảnh rồi đến phát chán nên mới hiếu kỳ thôi, nhưng nếu so bản lĩnh, căn bản đạo sĩ kia không đấu lại một sợi lông của ta.”

Hứa Ngự Tiên cắn răng nghiêng lợi nói: “Cái tên nhà ngươi...”

Lúc hai người tranh chấp, một tiếng leng keng hữu lực vang lên, từ trên ngói nhà rách truyền đến: “Nghiệt súc, dám hại tính mạng người!”

Trên cao huyền dưới ánh trăng treo lên lạnh thấu xương trận gió, một bộ áo cà sa vàng bay trong gió, gương mặt trắng giống như một pho tượng Phật ngọc. Dung mạo của hắn tuấn tú ôn hòa, ánh mắt lại sắc như đao, lạnh như băng, nhìn phía đạo sĩ Hoàng Bào ở dưới.

Đạo sĩ Hoàng Bào trên mặt lộ vẻ sợ hãi, chợt rút gậy lớn ra, bỏ thiếu nữ xích lửa ra: “Xú hòa thượng, ngươi tu Phật của ngươi, ta luyện đạo của ta, Phật đạo không thể chung đường.”

Ngọc diện hòa thượng quát lớn: “Súc sinh này còn dám tự xưng tu đạo, hút tinh khí nữ tử tu luyện, cũng không xứng xưng người tu đạo chính thống, hôm nay bản tăng không thể không thu phục súc sinh ngươi.”

Đạo sĩ Hoàng Bào từ vạt áo rút ra huyết phù, ném về hướng ngọc diện hòa thượng, mạnh mẽ nói: “Xem ngươi có bản lĩnh đó không?”

Huyết phù phân tán tựa như khói đen mờ mờ, cười gằn đánh về phía Ngọc Diện hòa thượng. Ngọc diện hòa thượng nắm Phật châu, bắn ra một đạo kim sắc Phật quang, đem bóng đen đánh cho hồn phi phách tán. Hắn nhẹ nhàng bay xuống, bắt đầu cùng Hoàng Bào đạo sĩ đấu pháp.

Bào đạo sĩ hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn, bị Ấn Phật của Ngọc Diện hòa thượng đánh đến miệng phun ra máu.

“Ghê tởm” thân thể Hoàng Bào đạo sĩ co rút lại, rốt cuộc hóa thành một con chồn đen, muốn độn thổ chạy thoát, bị Ngọc Diện hòa thượng một thanh bắt đuôi dài.

“Thu!” Ngọc diện hòa thượng nâng bát vàng lên, một vết kim quang chợt nổi lên, đem chồn thu nhập vào bên trong bát. Hứa Ngự Tiên ngạc nhiên cứng họng, đang muốn vỗ vỗ Tiêu Huyền bên cạnh, phát hiện hắn đã biến mất không thấy đâu. Nàng không khỏi nhìn lại, liền thấy một bóng đen chạy trốn vào trong rừng rậm.

“Còn có một con súc sinh...” Ngọc diện hòa thượng thu hồi vàng bát, bay về phía Hứa Ngự Tiên, hai người vừa chạm mặt liền không thể tin được.

Ngọc diện hòa thượng lui nửa bước, kinh ngạc nói: “Nữ thí chủ lại là ngươi, mới vừa rồi tại sao ta cảm nhận được yêu khí?”

Hứa Ngự Tiên quan sát ngọc diện hòa thượng: “Chỗ nào có yêu khí? Ngươi là Tĩnh Hải đại sư?”

Thực sự là người muốn ăn mặc, Phật muốn kim trang. Tĩnh Hải thay đổi cái trang phục, rốt cuộc tuấn tú phải không nhận ra.

“A Di Đà Phật, bản tăng chính là Tĩnh Hải. Nơi này yêu khí mọc lan tràn, nữ thí chủ thể nào ở đây?”

Hứa Ngự Tiên nhún nhún vai nói: “Nói chung một lời khó nói hết.”

Hứa Ngự Tiên cho diên thiếu nữ khoác cái bên ngoài sam, cùng Tĩnh Hải cùng nhau đưa nàng trở về nhà, cũng nói cho nàng biết cha mẹ thiếu nữ cũng sẽ không bao giờ nửa đêm mất tích, bị hỏi ngọn nguồn cũng chỉ có thể có lệ đi qua. Hai lão già tuy có hoang mang, nhưng đối với bọn họ cảm động đến rơi nước mắt.

Tĩnh Hải thần tình nghiêm nghị: “Nữ thí chủ, bản tăng cũng đưa ngươi về nhà đi, hơn phân nửa Dạ Nữ người ta thật là không an toàn.”

Hứa Ngự Tiên nhớ tới kia không đáng tin cậy Tiêu Huyền, nói không chừng về sớm Bạch phủ, liền đáp ứng rồi Tĩnh Hải là được ý.

Tĩnh Hải đưa Hứa Ngự Tiên trở về nhà trên đường, thuận tiện truyền Phật hiệu lý lẽ. Hứa Ngự Tiên dọc theo đường đi ngáp, liên tục đáp lời của hắn.

Thật vất vả đến rồi trăng cửa phủ, Tĩnh Hải thần tình đột mà kinh biến, chỉ vào Bạch phủ cửa chính nói: “Hứa thí chủ, viện này...”

“Nuơng tử...” Trên đường phố to khắp nồng đậm trong sương mù, một đạo kiều diễm bóng trắng chậm rãi ra.

Phảng phất thiên cây vạn hoa pháo hoa nở rộ, Hứa Ngự Tiên bên tai ông ông tác hừng, nhào vào Bạch y nhân kia trong ngực: “Ngươi rốt cuộc đã trở về...”

“Vi phu không phải đã nói sao, sẽ tận mau trở lại.” Bạch Tố Ly ôm lấy Hứa Ngự Tiên, ôn nhu nói.

Hai người như keo như sơn địa nhiệt cắt một lúc lâu, Hứa Ngự Tiên mới nhớ tới phía sau có cái hòa thượng, ngượng ngùng đẩy hẳn ra, đối với Tĩnh Hải giới thiệu: “Đại sư, này là tướng công của ta.”

Mà Tĩnh Hải khuôn mặt tuần tú âm trầm, nhìn chăm chăm Bạch Tổ Ly hồi như khó lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Lòng Nghi Ngờ Gang Tắc Sinh Gợn Sóng

Hứa Ngự Tiên buông ra, ngượng ngùng giới thiệu: “Hắn là tướng công của ta, tối nay làm phiền ngài, cảm ơn đại sư.”

Tĩnh Hải chỉ là trầm mặc không nói, cùng Bạch Tổ Ly đối diện, trong nháy mắt như Băng Hỏa chạm vào nhau. Hứa Ngự Tiên mơ hồ có loại cảm giác không ổn, lại nói không ra nguyên nhân, vội vàng kéo Bạch Tổ Ly đi: “Vợ chồng chúng ta về phòng trước, đại sư trên đường cẩn thận.”

“Nữ thí chủ, ngài cũng nên cẩn thận.” Tĩnh Hải lạnh mặt gật đầu, sửa lại ống tay áo rồi rời đi.

Bạch Tổ Ly hỏi vì sao nửa đêm nàng lại cùng hòa thượng cùng chỗ, Hứa Ngự Tiên liền đem chuyện vô tình gặp gỡ, rồi mọi sự việc đã xảy ra kể lại.

“Sau này ta không muốn nàng có bất kỳ tiếp xúc gì với hắn.” Trong lời nói của Bạch Tổ Ly chứa đầy hàn ý, Hứa Ngự Tiên không khỏi sợ run cả người, tướng công là đang ghen sao, đến cả một hòa thượng mà cũng ghen à...

Ngày hôm sau Hứa Ngự Tiên chạy tới Bảo An Đường, một bàn tay lớn đột nhiên cản đường nàng, bên tai truyền đến tiếng hỏi thăm “Nữ thí chủ, gần đây có khỏe không?”

Hứa Ngự Tiên trừng mắt nhìn Tĩnh Hải đầu trọc, hỏi: “Rất tốt, đại sư đến đây có việc gì?”

Tĩnh Hải kích thích lần tràng hạt, thờ dài nói: “Bần tăng tới là khuyên nữ thí chủ rời xa tướng công của ngài.”

Hứa Ngự Tiên vô cùng kinh ngạc, sau đó lại giận dữ: “Khuyên người bất hòa ly tán, n không phải chuyện người xuất gia làm?”

“Đêm qua bần tăng đứng ở ngoài cửa Bạch phủ thì phát hiện rất nặng yêu khí ở trong phủ. Mà tướng công của ngài mặc dù không có một tia yêu khí, nhưng cũng không phải người bình thường, ta hoài nghi là yêu pháp cao thâm nên có khả năng ẩn dấu được yêu khí.”

Sau khi Hứa Ngự Tiên nghe xong, tức giận trừng mắt lạnh lẽo: “Hồ ngôn loạn ngữ, sao tướng công nhà ta lại là yêu quái được.”

“A Di Đà Phật, người xuất gia không nói dối, bần tăng nguyện thề trước Phật tổ, nếu có một câu nói dối, nguyện chịu ngũ tội đánh xuống. Còn nhớ lúc bần tăng bắt chôn? Hắn lấy tinh khí nữ tử để tu luyện yêu pháp, yêu quái sẽ không cùng người phạm có tình cảm, nữ thí chủ nhất định phải nghe bần tăng một câu, tướng công của ngài tiếp cận ngài tuyệt không đơn giản.”

Hứa Ngự Tiên nhớ tới Bạch Tổ Ly trước đây đột nhiên cưới nàng, hôm nay hồi tưởng lại cũng hiểu được mạc danh kỳ diệu, nhất thời cũng không biết làm sao nói đúng.

Tĩnh Hải lấy ra một mặt có khắc kim phật gương đồng, đưa tới Hứa Ngự Tiên trong tay: “Cô nương hay là không tin, có thể cầm cái gương chiếu chiếu ngài trong phủ người, nếu là yêu quái ở cái gương sẽ hiện ra nguyên hình.”

Hứa Ngự Tiên nâng gương đồng, vẫn còn do dự bất quyết: “Ý của ngài là, tướng công của ta cũng sẽ ở trong gương hiện ra nguyên hình.”

Tĩnh Hải lắc đầu nói: “Hắn pháp lực cao thâm, cũng không hiệu quả. Nữ thí chủ muốn cho hắn hiện ra nguyên hình, bần tăng có cái biện pháp...”

Hứa Ngự Tiên sớm trở về Bạch phủ, trong lòng cất gương đồng hoạt động bước chân. Thật muốn dùng cái gương chiếu chiếu những người hầu kia sao, hòa thượng kia rất có thể là lừa gạt mình, có thể vạn nhất hắn nói là sự thật đây, chỉ là chiếu chiếu một cái sẽ không có cái gì thương tổn.

Hoàng đường đi bùng cầm cây mẫu đơn chậu hoa, nhiệt tình cùng Hứa Ngự Tiên chào hỏi: “Phu nhân khỏe.”

Hứa Ngự Tiên bài trừ vui vẻ gật đầu, thừa dịp hắn cống quá thân thì lấy ra gương đồng chiếu một cái. Thấy mặt kiếng chiếu bóng người thì, nàng cả người nói da gà chợt dựng thẳng lên, cái gương thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Trong gương dựa theo hoàng đường đi mặt cửa, rồi cuộc biến thành một con hoàng mao thỏ...

“Nương tử, ngài ở đây nhìn cái gì?” Bạch Tổ Ly bước chân nhẹ nhàng bước đi mà đến, mực đồng chảy ra ẩm áp nhu sắc.

Hứa Ngự Tiên vội vàng đem gương đồng giấu ở sau lưng, ấp úng nói: “Không có... Không có cái gì...”

Bạch Tố Ly cánh tay duỗi một cái, đưa nàng gương đồng cướp được trong tay, cái gương chiếu hắt tuyết tràn khuôn mặt.

Bạch Tố Ly ngón tay nắm mặt kiếng, lại đem gương đồng bóp nát, một té ném vào vườn hoa trong, khòe miệng tràn ra mịm vui vẻ: “Chỉ là mặt thông thường cái gương...”

Mà Hứa Ngự Tiên nhìn tờ này rất quen khuôn mặt, lần đầu tiên cảm thấy mảnh thể phát lạnh, như rơi vào hầm băng...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sự ngược xuôi giấy tờ lo lắng, không có một chút mưa gió nào có thái hồng

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Một Chiếc Rõ Ràng Rượu Hiện Chân Thân

Màn đêm buông xuống, ánh sao âm đạm. Lòa xòa bóng cây in xuống, Hứa Ngự Tiên bụng bầu rượu ngọc bích, bước chân chần chừ đi vào phòng ngủ.

Bạch Tố Ly ngồi ở một bên bàn gỗ tử đàn, thấy nàng xách bầu rượu cười nói: “Nương tử, tối nay rất vui vẻ, muốn cùng vi phu uống một chén?” Read more...

Hứa Ngự Tiên cứng ngắt gật đầu, lắc bầu rượu trong tay, gục đầu xuống nhìn chăm chăm chén rượu, xác nhận trong rượu không có màu sắc khác nổi lên, khe khẽ thở một hơi.

Tĩnh Hải dạy nàng biện pháp khác, là bỏ chút bột lưu huỳnh vào trong rượu. Hứa Ngự Tiên hỏi liệu có thương tổn thân thể tướng công hay không. Tĩnh Hải lắc đầu cười nói, nếu như người phạm uống sẽ không phản ứng. Nhưng nếu thật sự là yêu quái, uống một chút sẽ hiện ra nguyên hình, đối với hân cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Tĩnh Hải lại dám nói người không thấy yêu khí trên người tướng công, Hứa Ngự Tiên đánh cuộc, nàng luôn tự an ủi mình, tin tưởng tướng công chỉ là người phạm thông thường thôi.

“Rượu tràn ra rồi...” Bạch Tố Ly nhàn nhạt nói, lại hình như sấm sét gõ tĩnh Hứa Ngự Tiên đang chìm đắm trong suy nghĩ.

Hứa Ngự Tiên cố gắng tỏ ra giống như thường ngày, cầm lên một ly rượu, bụng đến trước mặt Bạch Tố Ly: “Tướng công cùng uống một chén.”

Bạch Tố Ly con mắt sâu thẳm, nhìn chăm chăm đầu ngón tay nàng đang xiết chặt ly, đang hơi sợ run. Hân chỉ là mỉm cười cười, hướng về phía miệng chén uống một hơi cạn sạch sau, đem Hứa Ngự Tiên kéo vào trong ngực, cầm lấy miệng bình đem rượu rót vào trong miệng nàng.

“Ngô ngô...” Hứa Ngự Tiên từ lượng không cao, uống vào mấy ngụm liền mơ mơ màng màng, như con mèo nhỏ ở trong ngực Bạch Tố Ly.

Bạch Tố Ly nâng cằm nhỏ của nàng lên, hôn lên hai cánh môi anh đào, mứt rượu còn sót lại trong miệng nàng.

Ngón tay thon dài chui vào vạt áo nàng, trước ngực lạnh lạnh, làm lý trí Hứa Ngự Tiên đã tỉnh hơn phân nửa, vốn mặt phỉm hồng lại trong nháy mắt trắng bệch, rồi khỏi lồng ngực Bạch Tố Ly.

Nhưng không thoát được cánh tay hữu lực của Bạch Tố Ly, ôm Hứa Ngự Tiên đang buồn ngủ thật chặt, sờ sờ trán hơi ướt của nàng, phát ra một tiếng thở dài: “Nương tử ra chút mồ hôi lạnh.”

Bắt đầu từ đầu

“Ta chỉ là hơi nóng, nghĩ muốn tắm lần nữa...” Hứa Ngự Tiên phun ra từng từ nói.

Bạch Tố Ly chậm rãi buông ra cánh tay, mặc nàng lao đảo đẩy cửa đi ra ngoài.

Hứa Ngự Tiên ngâm mình ở trong nước ấm, hồi ức gả cho hân từng tí từng tí, nam nhân kia từng là người thân mật nhất của nàng, mà hôm nay tâm lại sợ hãi hân. Không chỉ là bị Tĩnh Hải nói mà ảnh hưởng, còn nghĩ tới Tiêu Huyền cùng Bạch Tố Ly nói qua về Tĩnh Nguyên. Có đúng là trong thân thể nàng có cái gì, Bạch Tố Ly muốn có được, trước đây mới mạnh mẽ đoạt cưới nàng.

Kỳ thực nàng đang sợ hãi, cũng không phải sợ tướng công là yêu quái, mà sợ hân vì mục đích khác mà tiếp cận mình.

Hứa Ngự Tiên tắm rửa xong, đã tỉnh táo hoàn toàn, do dự trở về phòng ngủ. Tướng công uống không ít rượu nước, nói chuyện cùng nàng cũng khá lâu, chắc không phải là yêu quái.

Nàng đẩy cửa phòng ra thấy trong phòng không người, thầm nghĩ tướng công đã ra ngoài sao, đang muốn bước ra khỏi cửa, đột nhiên thấy lụa trắng trên

giường tỏa ra mùi thơm, một bóng trắng thật dài đang di động.

“Tướng công, người ở bên trong?” Hứa Ngự Tiên đi tới bên giường, vén màn giường lên nhìn vào trong, nhất thời hô hấp đình trệ, huyết nữa té xỉu trên đất.

Chỉ thấy một đuôi rắn bạch ngọc sáng, thật dài tới cuối giường, mà đuôi rắn này liền với thân trên hoàn mỹ không một tí vết của nam nhân.

Tóc đen dài rối tung, áo xốc xé rách che lồng ngực hô hấp phập phồng, mắt phượng hẹp dài khẽ nhắm lại, lông mày khẽ nhăn, gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân hoàn toàn trắng bệch, hình như trong người rất thống khổ.

“Tướng công...” Hứa Ngự Tiên vừa sợ lại lo lắng, sợ là tướng công đúng là xà yêu, lo lắng hắn hình như đang khổ sở chịu đựng.

Không biết sao nàng lại nghĩ tìm Tiêu Huyền hỗ trợ, theo lý mà nói Tiêu Huyền cũng là yêu quái, nên biết làm sao để cứu tướng công.

Hứa Ngự Tiên vội vã chạy ra khỏi phòng, hai chân đột nhiên bị ôm lấy, đuôi rắn to dài kéo nàng vào bên trong giường...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta là mẹ ruột, ta là mẹ ruột, ta là mẹ ruột, quan trọng là ... Nói ba lần.

Kỳ thực bản này vẫn ta thích nhất là kiếp trước thiên, kiếp này thiên sẽ chịu nguyên một chút ảnh hưởng, nhưng kiếp trước là hoàn toàn độc lập, ta đã không thể chờ đợi? (?????????????)

Có muội giấy hỏi vì sao nữ chủ là chuyển kiếp, sao không biết nguyên nội dung vở kịch, chỉ là người trong cuộc không tỏ sao...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hai Thịt Thông U Kính (Thân Rắn Play)

Hứa Ngự Tiên bị đuôi rắn dài quấn lấy, mặc dù tứ chi của cô không nhúc nhích được, lại có một chút khe hở, để nàng có thể hô hấp.

Phía sau còn có lồng ngực ấm áp, mà đuôi dài thì lại lạnh lẽo, hình như do bị nóng lạnh đan xen, khiến nàng ớn lạnh.

"Nương tử..." Một giọng khàn khàn than thở vang lên bên tai, hai mắt Hứa Ngự Tiên tối sầm lại, âm thầm cuộn trào mãnh liệt, phảng phất như có thể một ngụm cắn nuốt nàng vào bụng.

Ngón tay thon dài nhẹ an ủi thân thể mềm mại của nàng, xiêm y bị tiến vào từ trên cao đi xuống, trong nháy mắt từng miếng vải bị xé rách, lộ rõ da thịt trắng nõn.

Đối mặt thân thể nửa rắn của Bạch Tố Ly, Hứa Ngự Tiên chưa bao giờ sợ hãi như bây giờ. Cảm giác đuôi rắn quen thuộc như thế, cùng với bạch xà gặp ở núi Thanh Thành giống nhau như đúc, lẽ nào tướng công chính là bạch xà kia biến thành...

Đuôi rắn chậm rãi buông Hứa Ngự Tiên ra, nâng mông kiều kiều xoay một vòng, để nàng đối diện lồng ngực Bạch Tố Ly.

Bạch Tố Ly cúi người cắn cổ nàng, một khắc kia, Hứa Ngự Tiên cho là hắn sẽ cắn nát yết hầu nàng. Nhưng hắn chỉ tinh tế gặm cắn dày đặc từng tác từng tác, đầu răng đâm vào da thịt mềm mại, hơi hơi đau, nhưng lại kích thích nàng run rẩy từng đợt.

Bạch Tố Ly rất thích lỗ tai nàng, đầu lưỡi ở sâu đó liếm một hồi, liếm xuống phía dưới một đường đến bộ ngực sữa, ngậm phẫn hồng nụ hoa mút vào.

Hứa Ngự Tiên hai chân bị mở rộng, lúc đuôi rắn chen vào chân của nàng, bị chen vào không một chút khe hở, ở chỗ tư mật xao động cọ xát, nhin dục mấy ngày thực đáng sợ.

Nửa dưới lạnh lẽo chạm vào hai mảnh bồi thịt mềm mại, đuôi rắn đông đưa càng lúc càng nhanh, cực kỳ giống máy móc ra vào kịch liệt. Kích thích Hứa Ngự Tiên thờ đốc liên tục, hạ thể chảy ra mật ngọt dính ướt cả quần áo.

Bạch Tố Ly kéo cái mông của nàng, nhích về phía trước một chút, cho đến khi một cây côn thịt thô to cứng rắn, đâm ở trong hai chân của nàng.

Cảm giác so với thường ngày lớn hơn không ít, Hứa Ngự Tiên cúi đầu vừa nhìn, thấy dưới bụng rắn đúng là có hai cái thịt hành. Hồi tưởng lại lúc ở núi Thanh Thành cảm giác không hề tốt, nàng liên tục cầu xin tha thứ: "Tướng công, không muốn..."

Bạch Tố Ly ngoảnh mặt làm ngơ, nâng eo của nàng lên, để cái mông nhắm ngay thịt hành hơi hơi nâng lên, đuôi rắn hướng về phía trước hơi dựng ngược lên, trong đó một cây cự vật đụng vào miệng huyết đang đóng chặt, mở ra ướt át huyết đạo mà tiến vào.

Cổ họng Hứa Ngự Tiên tràn ra rên rỉ vỡ tan, sau khi bị nhồi vào dần cảm thấy vui thích, như cắn nát nàng, xé rách nàng, nước mắt từ viền mắt không

ngừng chảy xuống.

"Vì sao phải khóc..." Bạch Tố Ly đôi mắt trầm xuống, hôn viền mắt ướt át của nàng, hạ thể lại tàn nhẫn chen vào triệt để, ở huyết đạo yếu ớt nặng nề trứu cảm.

Thân thể Hứa Ngự Tiên theo hoạt động ra vào của đuôi rắn qua lại đông đưa, bầu ngực kịch liệt lắc lư, nàng có thể thấy rõ ràng cái dương vật rắn to dài kia, đâm thật sâu vào trong cơ thể nàng, lại như đóng cọc gỗ rồi rút ra.

Một ... dương vật xà khác cắm ở hậu đình động khẩu chưa bị khai phá bao giờ, cột sát phảng phát nóng lòng muốn vào.

"A... Không..." Hứa Ngự Tiên tiếng khóc nức nở kinh hô, đánh không lại Bạch Tố Ly cường ngạnh, quy đầu đã mở ra hậu huyết căng mịn, đi vào trong nhét vào mây tóc.

"Đau..." Hậu đình truyền đến cơn đau bị xé rách thống khổ, Hứa Ngự Tiên đau đến khóc ra thành tiếng.

Bạch Tố Ly ổn định thân thể của nàng, sờ soạng chút mật ngọt vẽ loạn ở cấm ở hậu đình thịt hành, ôn nhu hôn một cái lên đôi môi nàng nhấp máy: "Nương tử ngoan, rất nhanh sẽ không đau."

Đuôi rắn hướng về phía trước rung động, toàn bộ cây ra vào thao làm, sau khi thao mấy trăm, Hứa Ngự Tiên đã thích ứng một chút, mềm nhũn dựa trên người Bạch Tố Ly.

Hai cái thịt hành to dài, đưa nàng hai huyết đạo nhét tràn đầy, bụng căng phồng giống như phụ nữ có thai. Vui thích càng ngày càng nhiều, như nghìn vạn con kiến gãi nàng, đau xót lại tê dại.

Cùng nửa người nửa xà Bạch Tố Ly, giao cấu đến lúc hết canh tư, thịt hành căng phồng, ở trong chỗ sâu nhất cơ thể nàng phun ra tinh dịch.

Bạch Tố Ly thương tiếc chà cái trán đầy mồ hôi của nàng, đuôi rắn quấn vòng quanh hai chân nhỏ, ôm lấy nàng rồi ngủ say.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Hứa Ngự Tiên từ đuôi rắn quấn quanh xiềng xiếc rút ra, sắc mặt tái nhợt mặc quần áo.

Bạch Tố Ly nâng lên đôi mắt, liếc nhìn nàng bóng lưng cô đơn: "Người còn đang sợ ta?"

Hứa Ngự Tiên lưng run lên, cũng không quay đầu lại chạy ra cửa, ngẫu nhiên đụng trúng Tiêu Huyền đi ngang qua.

"Nữ nhân ngu xuẩn, hình như có gì kỳ lạ?" Tiêu Huyền đáng ghét thối miệng, đi nhanh bước vào cánh cửa, thấy Bạch Tố Ly khoác bạch sam đứng bên cửa sổ, đuôi rắn thật dài ở đá cấm thạch trên mặt đất.

Tóc vẫn còn rối tung một mảng, che khuôn mặt vẫn không thay đổi, Bạch Tố Ly xiết chặt cửa sổ, xương ngón tay trắng bệch không có chút máu.

Tiêu Huyền ngửi ngửi bầu rượu, kinh ngạc nói: "Biết bên trong có lưu hoàng, vì sao còn muốn uống ly rượu này? Người đã sớm thu hồi Tinh Nguyên phải không?"

"Không liên quan tới người..." Bạch Tố Ly cánh tay vừa nhấc, sức mạnh vô hình đem Tiêu Huyền đẩy ra ngoài cửa, cửa rầm một tiếng đóng cửa.

Nghiêng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn yếu ớt biến mất, phảng phất nhớ lại mấy ngàn năm trước, khi bị vây bắt ở núi Thanh Thành, như vậy cũng đã lâu lắm rồi, lâu đến nỗi hẳn cho rằng hẳn đã sớm quên mất. Bạch Tố Ly khép lại mí mắt, nặng nề thở hắt ra.

Tình chẳng biết khi nào đã bắt đầu, mối tình thâm thiết...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tố Ly Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hoảng Hồn Mưa Đạn Kiều Lại Tương Phùng

Ta biết các nàng lập acc phụ giả danh ủng hộ ta, nên ta không thể không cố gắng vì mọi người

Hứa Thiệu Nhung ở góc phố gặp được muối muối, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, hai tay ôm ngực đi lung tung không có mục đích.

Hứa Thiệu Nhung mặt giận dữ nói: "Cái họ Bạch kia bắt nạt người?"

"A Di Đà Phật, cũng không phải hoàn toàn là như vậy, có vài lời xin Hứa thí chủ tránh đi chỗ khác nói chuyện." chẳng biết lúc nào Tĩnh Hải đã vọt đến trước mặt hai người, giọng điệu nghiêm túc dị thường.

"Đại sư, xin mời đi theo ta." Hứa Thiệu Nhung mặc dù không hiểu ý Tĩnh Hải, xuất phát từ lòng kính trọng với người xuất gia, hoàn toàn nghe theo Tĩnh Hải, nhìn về mặt hốt hoảng muội muội, trở về toàn nhà ở bên cạnh Bạch.

Tĩnh Hải đứng ở bên ngoài nhà mới Hứa phủ, cảnh giác nhìn chằm chằm cửa chính Bạch phủ: "Tòa nhà này mua ở cạnh phủ yêu tinh?"

"Đại sư vì sao xưng đó là phủ yêu tinh? Ta mua tòa nhà ở đây, cũng là vì muốn chăm sóc muội muội."

Tĩnh Hải thở dài: "Cũng được, ta ở nhà người bày trận pháp để hai yêu nghiệt kia không có cách nào có thể tùy ý xông vào."

Hứa Thiệu Nhung tràn đầy tò mò hỏi yêu nghiệt là ai, sau khi Tĩnh Hải tiến vào phòng khách Hứa phủ, liền đem chuyện hai công tử Bạch phủ là xà yêu biến thành kẻ toàn bộ cho Hứa Thiệu Nhung.

Hứa Thiệu Nhung cắn hàm răng khanh khách rung động, chợt vỗ bàn gỗ dưới người: "Thế nào lại như vậy, nếu ta sớm biết hẳn là xà yêu, cho dù có chết cũng sẽ không đem muội muội gả cho hắn."

Hứa Ngự Tiên giống như bị sét đánh tinh ngộ, tức giận trừng mắt Tĩnh Hải: "Người nói tướng công ta ăn lưu hoàng sẽ chỉ hiện nguyên hình mà không có ảnh hưởng gì, vì sao sau khi hắn ăn lại khó chịu?"

Mặt Tĩnh Hải hơi biến sắc, nói với Hứa Thiệu Nhung: "Xem ra muội muội người bị đầu độc nặng, toàn tâm toàn ý hướng về xà yêu kia, bản tăng khuyên thí chủ sớm mang nàng rời đi nơi này, miễn cho nàng lại bị xà yêu bắt làm tù binh."

Hứa Thiệu Nhung liên tục nói chí phải, Hứa Ngự Tiên nhú đôi mi thanh tú: "Ta chưa từng bị đầu độc, cái con lừa ngốc nhà người nói vậy."

Hứa Thiệu Nhung ôn nhu khuyên giải an ủi muội muội, mang nàng vào khuê phòng nghỉ ngơi thật tốt. Tĩnh Hải ở cạnh phòng nàng, bày ra trận pháp cực mạnh.

Trong phòng, sáng sủa sạch sẽ, Hứa Ngự Tiên ngồi trên xích đu đầy, nhìn khung cảnh rộng lớn, khe khẽ nhỏ giọng nói: "Sao ta có thể sợ người, tướng công..."

Một luồng tiếng đàn vang lên rõ ràng, xuyên qua mái ngói, len vào cửa sổ, văng lên bên tai Hứa Ngự Tiên. Khi thì giòn giã như rỗng găm, thể hiện tâm tình cấp thiết, khi thì ôn nhu uyển chuyển, tỏ tương tư tình thâm, khi thì thê lương bi thiết, nói lên nỗi khổ giai nhân khó cầu.

Đó là tiếng đàn tướng công thường ngày hay đàn (phượng cầu hoàng), Hứa Ngự Tiên sao có thể quên, nàng chạy thật nhanh ra cửa phòng, thất thần ở hoa viên đi lại. Nàng vỗ nhẹ tường dày, rõ ràng chỉ cách nhau một bức tường, lại như cách muôn sông nghìn núi.

"A, nữ nhân ngu xuẩn..." Đầu tường truyền đến tiếng chế nhạo của Tiêu Huyền, Hứa Ngự Tiên trở mắt ngẩng đầu nhìn hẳn.

"Hòa thượng kia bày pháp trận, ta không thể ở lâu, nói chuyện chính trước. Đêm đó, ở núi Thanh Thành người hái tiên thảo, hại cả ta không có cách nào phi thăng. Sau đó có mục đích tiếp cận người, để thu hồi Tĩnh Nguyên ở trong cơ thể người. Cái ngu ngốc nhà người sao không nghĩ chúng ta có ngàn biện pháp có thể bắt người đi, vì sao lại lấy người về nhà hảo hảo nuôi? Nếu như ta là cả ta, người đã sớm bị giết chết..."

"Nghiệt súc, người dám chạy tới!" Tĩnh Hải nghe được hai chữ "giết chết", cho rằng Tiêu Huyền nghĩ muốn hại Hứa Ngự Tiên, tung phạt châu đánh tới.

Tiêu Huyền đầu không lại Tĩnh Hải, lại lướt nhanh qua hắn, hóa thành một trận khói đen biến mất không còn tăm tích.

Tĩnh Hải trầm giọng nói: "Nữ thí chủ đừng đợi ở bên ngoài, anh trai người đã thu dọn đồ đạc, lập tức xuất phát rời khỏi đây."

Khuôn mặt Hứa Ngự Tiên vô cùng kinh ngạc: "Chúng ta phải đi nơi nào?"

"Trở về Hứa phủ cũ, nơi này không phải là nơi có thể đợi."

Một lúc lâu sau, Hứa Thiệu Nhung đem đồ đạc thu dọn thỏa đáng, Hứa Ngự Tiên bị ép lên xe ngựa, nhìn chằm chằm tòa nhà Bạch phủ, thầm nghĩ có lẽ là đây là lần cuối cùng.

Xe ngựa đi trên con đường lầy lội, lắc lư kêu. Hứa Ngự Tiên vén rèm xe, phát hiện đi qua Tây hồ lần lần sóng, đó là nơi lần đầu gặp tướng công, hôm nay nghĩ lại chỉ thấy cảnh còn người mất.

"Xe ngựa có thể dừng một chút sao, một lát thôi rồi đi cũng được, muốn nhìn cảnh đẹp Tây hồ một phen."

Hứa Thiệu Nhung thấy muội muội có hăng hái, cao hứng cho nàng đi.

Đoạn kiều của Tây hồ cũng không phải đoạn kiều thực sự, có người nói mỗi khi gặp tuyết vào đông, mặt cầu lưu lại một mảng tuyết đọng, từ xa nhìn cầu tựa như chưa đứt đoạn, cổ nhân từng nói "Tuyết đọng đoạn kiều".

Mà lúc này Hứa Ngự Tiên đứng im trên đoạn cầu, ghé vào thành cầu nhìn chằm chằm làn sóng lần lần trên mặt hồ. Một giọt nước mưa rơi xuống ở cái trán của nàng, Hứa Ngự Tiên nghĩ là trời muốn mưa, nhận ra xung quanh chỉ còn một mình nàng.

Càng nhiều giọt mưa rơi xuống, kỳ dị là trên người nàng không có một giọt nào rơi trúng. Hứa Ngự Tiên quay đầu nhìn về phía phía sau, sau khi nhìn

thấy một màn trước mắt, hai mắt cũng không thể nào dời đi.

Giọt mưa chảy trên một chuỗi xuyên thủy tinh, tựa như ngăn cách nàng cùng vạn vật xung quanh. Chỉ có một bóng dáng yếu đuối, nắm một cây dù trắng thêu mai và trúc, cùng Hứa Ngự Tiên lặng lẽ nhìn nhau...

Vài chỗ ta không hiểu cho lắm. Lại không có bản Raw tiếng Trung nên mọi người đọc hơi khó hiểu thì thông cảm nhé! Sẽ nhanh edit chương 35 thôi

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tường Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nắm Tay Người - Kéo Người Đi

Hứa Ngự Tiên khẽ hé đôi môi đỏ mọng, bao nhiêu lời muốn nói ra nhưng không nói ra khỏi miệng được, chỉ có thể ngưng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú mình luôn nhớ mong, trong nháy mắt yên lặng như tờ, chỉ còn lại tiếng giọt mưa rớt xuống xào xạc. (Chỗ này ta chém)

"Nương tử, về nhà đi." Bạch Tố Ly nắm lấy tay Hứa Ngự Tiên, không nói lời nào đã lôi kéo rồi đi, giống như chỉ coi nàng là đé trè trốn nhà đi. (Bạch tiểu xà ak, nhà người... quả là bá cmn đạo kkk)

Mà ở dưới bóng cây bên cạnh cầu, Tĩnh Hải cùng Hứa Thiệu Nhung hai người đều bị ướt sũng, không nhúc nhích nhìn Bạch Tố Ly kéo Hứa Ngự Tiên đi rồi.

"Vì sao ta không nhúc nhích được? Đại sư phải làm sao mới ổn đây, muội muội của ta lại bị họ Bạch bắt đi rồi..."

"Nghĩ không ra xà yêu kia tính toán cao thâm, lấy mưa trận giam giữ bản tăng, Hứa thí chủ không nên hoảng sợ, đợi bản tăng phá trận pháp này, lập tức cứu muội muội của người về."

Một lúc lâu sau...

"Đại sư, còn chưa được sao, làm sao còn chưa hết mưa nữa?"

"Hứa thí chủ chờ vội, rất nhanh sẽ được rồi."

Sau hai canh giờ...

"Hắt... xì..., đại sư, dường như ta bị Phong Hàn, người phá giải xong chưa?"

"..."

"Đại sư, đại sư, ta không chịu nổi nữa muốn xỉu rồi..."

Sau ba canh giờ, vài người qua đường tốt bụng đem hai kẻ đáng thương ướt sũng, mang tới Bảo An đường điều trị.

Kết quả là Hứa Ngự Tiên lại trở về Bạch phủ, nàng ngồi ở đầu giường chán muốn chết, cửa phòng cửa sổ bị pháp lực vô hình khóa kín, khiến nàng không ra cửa chính được dù chỉ một bước.

Lúc tới gần giờ cơm, cửa bị đẩy ra kêu một tiếng, không thấy bóng người nào nhưng liền ngửi thấy một cỗ mùi thơm của thức ăn.

"Không đói bụng sao?" Giọng nói êm tai vang lại, thấm vào lòng người. Nguyệt sắc tay áo phất một cái, mấy món ăn sáng đã đặt ở trên bàn gỗ.

Hứa Ngự Tiên ngửa đầu nhìn món ăn trên bàn, không có chút khẩu vị nào, lắc đầu.

"Ta đến dứt người xem sao, ăn nhiều một chút." Bạch Tố Ly gấp com tẻ với chút món ăn, bung đến trước mặt Hứa Ngự Tiên, nhất định phải dứt cho nàng ăn.

"Như vậy lần này muốn cho ta ngủ?" Hứa Ngự Tiên gáng nhai món ăn rồi nói.

"Người là nương tử của ta, lại dám can đảm tự ý bỏ nhà đi, làm trượng phu tự nhiên phải quản giáo cho tốt." Bạch Tố Ly buông bát ăn com, nghiêng người ôm eo nàng, khẽ cắn vành tai của nàng nói, "Đời này người đừng nghĩ muốn rời đi, phải ở bên cạnh vì phu cả đời."

"Kỳ thực không cần thiết." Hứa Ngự Tiên buồn bã nói nhỏ.

"Vì sao lại nói thế, lẽ nào người không thể không rời bỏ ta, ta đối với người không tốt sao?" Bạch Tố Ly ái muội bên cạnh Hứa Ngự Tiên, bờ môi hai người chỉ cách nửa tấc.

Hứa Ngự Tiên lo lắng nhìn khuôn mặt Bạch Tố Ly, phút chốc lại hôn lên môi hân một cái: "Ngươi có thật là không hạ chú thuật với ta sao, vì sao ta thích ngươi, một khắc không gặp ngươi liền kia khó chịu, ngươi dùng chữ tình để nhốt ta, cho dù nghĩ đuổi ta, ta cũng không muốn đi nữa rồi."

Tâm tình Bạch Tố Ly dường như được buông lỏng, con ngươi đen láy nhìn nàng, bộ dạng khó có thể tin được: "Không phải ngươi sợ ta à?"

Hứa Ngự Tiên mỉm cười: "Ta có bao giờ sợ ngươi, ta sợ nhất là, ngươi nửa đường thăng về cõi tiên, đem ta bỏ lại..."

Bạch Tố Ly đem Hứa Ngự Tiên ôm vào trong lòng, xem nàng như bảo vật mất mà tìm lại được, hôn thật sâu hai cánh môi anh đào màu hồng phấn một lúc lâu mới buông ra, sau đó thở dài nói: "Ta sao có khả năng bỏ lại ngươi được, đứa ngốc..."

Mặt Hứa Ngự Tiên ở lồng ngực của hân ngủ thiếp đi, đột nhiên nghĩ tới một chuyện hời: "Cái bạch xà ở Núi Thanh Thành kia là ngươi đi, dùng thân rắn đổi với ta làm loại chuyện đó, thực sự rất quá đáng. Còn có đêm hôm đó cũng làm ta đau chết."

Hứa Ngự Tiên thờ phỉ phò nắm ngón tay hân, hung tợn cắn một cái, sau khi cắn lại sợ cắn mạnh, lật xem ngón tay hân mới phát hiện một chút vết tích cũng không có.

Nghĩ đến về sau bị khi dễ, còn không thể làm gì được tên yêu nghiệt này, nàng vừa tức giận lại ngọt ngào, lại có chút chua xót, môi hơi dẩu lên nói: "Yêu nghiệt."

"Đêm đó rất đau sao, ta xem của ngươi xem bị thương nơi nào." Một tay Bạch Tố Ly đẩy ngã Hứa Ngự Tiên trên giường, vén đáy quần của nàng lên xem phong cảnh bên trong, "Hình như thực sự sưng lên chút, vì phụ giúp nương tử thôi một chút."

"A a a a... Thật là nhột... Tướng công không muốn a..."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Nhẹ Bắt Mạch Biết Chuyện Mang Thai

Sau cơn mưa rào tạnh, Hứa Ngự Tiên ngồi ở trong lòng Bạch Tố Ly, nắm tay như yếu ớt như hạt mưa đánh vào lồng ngực hân, không nặng không nhẹ, không đến nơi đến chốn: "Xấu lắm, xấu lắm..."

Bạch Tố Ly bắt bàn tay nhỏ bé của nàng, ngấm ngón tay trắng nõn khê cắn, cực kỳ giống giao hợp động tác, lại chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của Hứa Ngự Tiên phỉếm hồng.

Hứa Ngự Tiên then thùng máng: "Sắc xà, đại sắc ma..."

Bạch Tố Ly hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của nàng: "Rắn vốn dâm, dính vào nàng tất nhiên là tẩu hỏa nhập ma."

Hứa Ngự Tiên nhớ tới hân là xà yêu, đã sống hơn một nghìn năm, nâng mặt lên hỏi: "Ngươi sống có đúng là thật lâu không? Nói mau, trừ ta ra, còn có người khác hay không..."

"Vẫn luôn là ngươi." Bạch Tố Ly cướp câu nói của nàng, lại nặng nề thờ dài, "Ta chờ ngươi cực kỳ lâu, lâu đến nỗi khiến ta từng hận thấu ngươi..."

Hứa Ngự Tiên thấy con ngươi hân nhuộm đen thâm trầm, dường như đang chìm vào quá khứ xa xôi tựa như mây khói, mặc dù không biết tướng công nói thế có ý gì, trong khoảng thời gian ngắn rốt cuộc không mở miệng hỏi hân được.

Hứa Ngự Tiên liếc mắt ngoài cửa sổ, trời đã sáng, chợt nhớ tới Bảo An Đường đã mấy ngày không có xử lý, liền đứng nhanh dậy mặc quần áo vào.

"Nương tử muốn đi nơi nào?" Bạch Tố Ly lười biếng dựa ở đầu giường, đuôi rắn như cỏ lau màu trắng tha duệ, thấy Hứa Ngự Tiên nhìn hân từ trên xuống dưới, nhìn nét mặt của nàng hỏi, "Ngươi sợ bộ dáng này của ta sao?"

"Làm sao lại sợ, tướng công của ta là người đẹp nhất thế gian." Hứa Ngự Tiên ôm đuôi dài của hân, khuôn mặt áp vào vẩy rắn lạnh lẽo "Tướng công, ta phải đi Bảo An đường một chuyến, còn nhiều chuyện ta phải tự mình xử lý."

Bạch Tố Ly cười yếu ớt một cái, đẹp đến nỗi khi nhìn thấy cũng phải giật mình: "Vậy ta cùng ngươi đi chung..."

Hiếm khi tướng công muốn đến Bảo An đường, một ngày này bệnh nhân nữ đến khám đặc biệt nhiều, ánh mắt lửa nóng thi nhau liếc về phía Bạch Tố Ly, Hứa Ngự Tiên cảm thấy áp lực khá lớn.

Hứa Ngự Tiên bốc thuốc theo đơn thuốc cho bệnh nhân, Bạch Tố Ly lại ở một bên giúp nàng nhặt thuốc, bất cứ loại thuốc gì hân cũng đều biết, căn bản không cần Dược Đồng dạy cho. Nhất thời Hứa Ngự Tiên cảm thấy, tướng công không những có vẻ bên ngoài đẹp, còn hiền lương thực đức, mình thật

quá hời...

"Tiểu Tiên, tiểu Tiên..." Một bệnh nhân truyền đến tiếng hô hoán quen thuộc, chỉ thấy Hứa Thiệu Nhung từ trong đám người chen chúc đi tới, kéo tay Hứa Ngự Tiên vội la lên "Mau theo ta rồi đi."

"Ca ca, Bạch phủ là nhà của ta, Bảo An đường là hiệu thuốc bắc ta dựng, nói cái gì ta cũng sẽ không đi."

"Lê nào muội giống như lời nói của đại sư, người bị xà yêu kia bỏ yêu thuật?" Hứa Thiệu Nhung sờ sờ cái trán Hứa Ngự Tiên, gương mặt mới phát hiện Bạch Tố Ly đang ở một bên, kinh ngạc chỉ vào hắn gọi, "A... Xà..."

Hứa Ngự Tiên nhanh tay che miệng ca ca: "Ca ca không cần nói mò, ta kê thuốc an thần cho người đi, buổi tối sẽ bớt gặp ác mộng."

"Ngô ngô ngô..." Hứa Thiệu Nhung bị chặn miệng, hoàn toàn không thể nói nên lời, thấy Bạch Tố Ly mỉm cười với hắn, sợ đến nỗi hai chân hắn như nhũn ra.

Trong hiệu thuốc bắc có một làn gió phảng phất thổi qua, đem mùi thuốc ở phòng nhỏ sắc thuốc thổi sang đây, Hứa Ngự Tiên ngửi thấy mùi thuốc Đông y nẫu, trong dạ dày chợt co thắt, vội vã tìm cái chậu nhỏ nôn mửa một trận.

Bạch Tố Ly vỗ nhẹ lưng của nàng, ôn nhu hỏi: "Nương tử, chỗ nào khó chịu?"

Hứa Ngự Tiên khoát tay một cái nói: "Không có chuyện gì, kỳ quái, bình thường ngửi thấy cũng không như vậy."

Lão trung y thấy thế, đi tới sờ ra tay: "Phu nhân, có thể để lão thân bắt mạch thay người được không?"

"Được..." Hứa Ngự Tiên siết chặt tay áo, đưa cánh tay đến trước mặt hắn.

Lão trung y dùng hai ngón tay bóp ở mạch đập của nàng, mí mắt trầm tư một chút nghĩ kỹ chỉ chốc lát, ban đầu hơi nghiêm mặt, sau đó khuôn mặt lại hiện lên vui vẻ: "Chúc mừng phu nhân, người có tin vui!"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tường Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tay Trong Tay Tình Ý Dày Đặc

Người ở tại đó có phản ứng không giống nhau, Hứa Ngự Tiên chưa từng chuẩn bị làm mẹ, nhất thời ngạc nhiên trở mặt, không phản ứng chút nào.

Bàn tay của nàng đột nhiên bị nắm thật chặt, gương mặt thấy má lúm đồng tiền của Bạch Tố Ly mà lưu luyến, ánh mắt hạnh phúc nhìn mình. Hứa Ngự Tiên bị ánh mắt của hắn hấp dẫn, ngực cũng dâng lên một cảm giác ấm áp.

Mà Hứa Thiệu Nhung giống như gặp phải sấm sét giữa trời quang, trong đầu miên man suy nghĩ một cái hình ảnh, muội muội sinh ra một tổ trứng rắn, trứng rắn ấp ra mấy con rắn nhỏ, nhìn về phía hắn giọng the the gọi cứu cứu.

"Không được, người không thể sinh hạ rắn... Ngô ngô ngô..." Hứa Thiệu Nhung miệng lại ngăn chặn, bị muội muội lôi ra khỏi hiệu thuốc bắc.

Hứa Ngự Tiên nói cho Hứa Thiệu Nhung biết nàng chẳng bao giờ bị trứng yêu thuật, tình yêu đối với Bạch Tố Ly chỉ tăng thêm chứ không giảm.

Hứa Thiệu Nhung ghen ngào nói: "Nhưng hắn là xà yêu, đại sư nói người không thể ở cùng yêu tinh, người đi với hắn sẽ không hạnh phúc."

"Hiện tại ta rất hạnh phúc, như vậy đủ rồi. Ca ca cảm ơn người, không có người chiếu cố, ta đã sớm chết đói." Hứa Ngự Tiên hướng Hứa Thiệu Nhung quỳ xuống, ngôn ngữ thành khẩn "Huynh trưởng như cha, người đối với ta ân như núi, trọn đời ta không quên."

Hứa Thiệu Nhung cuống quýt đỡ muội muội lên, ôm chặt nàng vào trong ngực, hai người nước mắt đan vào nhau.

Hứa Thiệu Nhung vừa khóc vừa cười, lại hình như đã hiểu rõ, sau khi tách muội muội ra thở phào nhẹ nhõm: "Muội muội ngốc, ta thực sự mặc kệ người, người tốt nhất cùng xà yêu kia sống cho tốt, nếu không tốt ta sẽ tìm người tính sổ, đưa người về nhà cảm chửi đánh cái mông của người."

Hứa Ngự Tiên nặng nề gật đầu, rũ nước mắt nói lời từ biệt ca ca, cách đó không xa một bóng trắng lẳng lặng chờ nàng.

Từ sau khi biết Hứa Ngự Tiên mang thai, Bạch Tố Ly không cho phép nàng làm ở Bảo An đường, cả ngày đợi ở Bạch phủ dưỡng thai, liền học nha hoàn học thuê thừa.

Bạch Tố Ly lật xem bán thành phẩm của nàng, bóc lên một cái cong vẹo hỏi: "Nương tử làm là túi?"

Hứa Ngự Tiên kinh ngạc nói: "Đây là quần lót cho tiểu bảo bảo mặc, như này cũng không nhìn ra được à?"

"... Vì sao phía dưới và cùng một chỗ, hài tử làm sao ăn mặc vào được, còn có tay áo ở đâu?"

Về mặt Hứa Ngự Tiên xấu hổ: "A, ta đem tay áo và xuống dưới rồi..."

"Lần đầu tiên may khó tránh khỏi hỏng việc, sau này và nhiều sẽ quen." Bạch Tổ Ly thoáng nhìn trên bàn có nhiều thứ, ôn nhu khen ngợi "Hai con heo nhỏ ngày và ngược nhưng thật ra rất khả ái."

"Ta thêu là một đôi uyên ương, nghĩ muốn làm bao gỏi."

"Nương tử hay là trước nghỉ tạm đi..."

Hứa Ngự Tiên thường ngủ là không dậy nổi, mỗi bữa đều không nuốt nổi thức ăn, đều được Bạch Tổ Ly nhất quyết dứt đến khi nàng ăn mới thôi.

Lão trung y nói đây là thời gian phản ứng mang thai, hơn ba tháng sẽ từ từ cải thiện. Có thể do bụng của nàng dần dần lớn lên, thân thể một ngày sau so với ngày trước suy yếu hơn, cũng không kì lạ khi nàng hồ đồ mới có thể đem uyên ương thêu thành hình thù kỳ quái.

Bạch Tổ Ly lo lắng tình trạng của nàng, vào nhà trước trong viện gỗ nhẹ cây đào, triệu hồi ra Đào Tiên.

Đào Tiên lấy kinh nghiệm ở nhân gian nhiều năm phán đoán, nghi ngờ việc Hứa Ngự Tiên là do người cùng yêu tình kết hợp, mẫu thân là người phạm rất khó chịu nổi yêu lực của thai nhi này. Nếu trực tiếp sinh con ra, có khả năng Hứa Ngự Tiên khó sinh mà chết. Nếu muốn giữ được cả hai, Bạch Tổ Ly cần phải có được một loại thần vật, lại hỏi hần là muốn giữ lại người lớn hay đứa nhỏ.

Bạch Tổ Ly không chút nghĩ ngợi nói: "Đương nhiên là bảo toàn lớn, tiên nhân nói thần vật ở nơi nào?"

Đào Tiên thờ dài: "Muốn lấy được thần vật kia, cần phải vi phạm thiên mệnh. Lão thân xin khuyên Bạch công tử, hay là hỏi ý phu nhân trước đi."

Lúc này Bạch Tổ Ly thấy Hứa Ngự Tiên và quần lót, trong mắt đều tràn đầy hạnh phúc vui vẻ, nên không biết mở miệng hỏi thế nào về chuyện đứa con.

Bạch Tổ Ly đỡ Hứa Ngự Tiên nằm lại trên giường, đắp kín chăn dày cho nàng: "Nương tử, vi phu phải đi ra ngoài một chuyến, người ở nhà tĩnh dưỡng nhiều hơn."

"Người lại muốn đi à?" khuôn mặt Hứa Ngự Tiên ở trong chăn, chỉ lộ ra hai mắt chớp động không thôi.

Bạch Tổ Ly nhẹ nhàng hôn một cái ở cái trán nàng: "Ta không ở đây người cũng muốn ăn nhiều một chút, ngoan ngoãn chờ ta trở lại."

Hứa Ngự Tiên vượt bụng, nhếch miệng cười nói: "Ta cùng cục cưng sẽ chờ cha nó trở về."

Bạch Tổ Ly khẽ vuốt gương mặt của Hứa Ngự Tiên, nhìn nàng thật sâu nhìn nàng, mới bước rời đi phòng ngủ, nói với Đào Tiên chờ ở sân: "Tiên nhân, có thể nói cho Bạch mỗ thần vật kia ở chỗ nào được không?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bạch Xà Đi Ngược Chiều Vỡ Côn Luân

Lúc ra ngoài cách dãy núi Côn Luân ngàn dặm, được bao phủ trong làn sương mù trắng như tuyết, ẩn giấu Long mạch liên quan đến vận mệnh quốc gia. Nếu nói thần vật chính là Long mạch trong long tủy, Bạch Tổ Ly muốn tìm được vật ấy, cần phải phá hư Long mạch Côn Luân, nói ngắn gọn chính là làm nghịch ý trời.

Bạch xà to lớn bay trên dãy núi non nói, lấy thân rắn lượn quanh từng ngọn ngọn núi, tuyết bay đầy Thiên Sơn thạch đồ nát.

Trong khoảnh khắc chiến đấu, Tinh Hải ở Kim Sơn tự xa, cảm thụ được mặt đất rung chuyển, bấm ngón tay tính toán tức giận nói: "Xà yêu dám vi phạm thiên đạo!"

Tinh Hải bay lên trên lầu cao nhất Kim Sơn tự, đẩy một gian chứa đầy kinh Phật đường, thành kính quỳ sát xuống: "Ngã Phật từ bi, mời ban thương độ tôn vô lượng kim thân, để tiêu diệt yêu nghiệt này, thay trời hành đạo..."

Bạch xà ở khắp nơi trên đất đá vụn rơi là tả, tìm được long tủy sáng trong suốt, lưới rắn cuốn quanh nhấc lên khối long tủy bay về phía thành Hàng Châu, dự định sau khi chữa cho Hứa Ngự Tiên, sẽ trở về trùng tu Côn Luân Long mạch.

Bạch xà chưa kịp vào giao giới Hàng Châu, bầu trời trong khoảng thời gian ngắn Phong Quyển Vân nuốt, vạn trượng kim quang chiếu nghiêng xuống,

đem lõi ra bạch xà toàn bộ vảy lại.

“Xà yêu, phá hư Côn Luân Long mạch, cũng biết phạm vào trọng tội.” Tĩnh Hải da thịt biến thành màu đồng, kim quang vây quanh người hắn. Bạch Tổ Ly biết hôm nay Tĩnh Hải có kim phật phụ thân, cho dù hấn pháp lực cao thâm đến đâu, thân là yêu tinh cũng chạy không thoát bị trời phạt.

Bạch Tổ Ly lấy nghìn năm pháp lực phá tan kim sắc vảy khỏn, thân hình lung lay sắp đổ bay về hướng Bạch phủ, biến thành thân người sau khi tìm được Hoàng Đường, đem long tủy giao cho hắn rồi căn dặn nói: “Mãi thành phần rồi dứt cho phu nhân uống”.

Hoàng Đường nhìn vết máu ở khoe miệng hắn, quan tâm hỏi: “Chủ tử, đã phát sinh chuyện gì?”

Bạch Tổ Ly nhắc tay áo phát một cái, lau khô khoe miệng, khinh đạm phong vân cười: “Chờ phu nhân sinh hạ hài tử, nói cho nàng biết tướng công thắng về cõi tiên, không cần đợi ta nữa, gọi Hứa Thiệu Nhung tới chiếu cố nàng.”

“Chủ tử, không muốn...” Hoàng đường đi mất mở trùng trùng nhìn Bạch Tổ Ly, hóa thành bạch xà bay trở về phía chân trời kim quang.

Hứa Ngự Tiên đợi đến ngày sắp sinh, chưa từng thấy Bạch Tổ Ly về nhà, ngay cả Tiêu Huyền mất tích. Sau khi uống chén thuốc Hoàng Đường đưa đến, thân thể nàng chuyển biến tốt đẹp không ít, mà tâm tình lại nặng nề, hỏi Hoàng Đường tướng công của nàng đi đâu, cũng chỉ là muốn biết sự thật từ hắn.

Hứa Ngự Tiên vẫn luôn tin tướng công sẽ không rời bỏ nàng đi, lúc buồn chán thì xoa xoa bụng tròn, đi đến Bảo An đường vẫn an lão trung y.

Không thì cũng trò chuyện cùng bệnh nhân đang xếp hàng giết thời gian: “Nghe nói một tin khó có thể tin được, có một tiểu phu đồn cùi, tận mắt thấy một bạch xà, bị một kim thân Phật tổ, trấn áp tại tháp trên ngọn núi vào buổi chiều.”

Hứa Ngự Tiên nghe được đối thoại của bọn họ, bắt tay áo một người trong hỏi: “Chuyện các người nói là thật?”

“Chuyện lớn này là thật, đại phu cũng không biết a, có thật nhiều người đã thấy con rắn kia đây, ước chừng trăm trượng, nhất định là yêu quái biến thành.”

Hứa Ngự Tiên chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, thiếu chút nữa té xỉu trên đất, được mọi người đỡ ngồi xuống.

“Tháp Lôi trên ngọn núi, ta muốn đi tháp lôi trên ngọn núi đó...” Hứa Ngự Tiên khôi phục chút thần trí, chột đầy bệnh nhân ra chạy ra khỏi Bảo An đường.

Tháp Lôi trên ngọn núi cách Bảo An đường có hai km, khoảng cách này nói dài cũng không dài lắm bảo ngắn cũng không ngắn lắm, nhưng đối với một phụ nữ có thai mà nói đi đường này thật quá gian khổ. Hứa Ngự Tiên thở hồng hộc ôm bụng đang mang thai, thật vất vả đến dưới chân tháp lôi trên ngọn núi, nàng vịn hàng rào bước lên từng bậc.

“Nữ nhân ngu xuẩn, làm sao người lại tới?” Thanh âm Tiêu Huyền vẫn cao ngạo như vậy, hắn ngồi chồm hỏm ở mái hiên trên tháp, lạnh lùng liếc nhìn Hứa Ngự Tiên phía dưới.

“Tướng công... Tướng công có đúng hay không bị vây ở phía dưới...” Hứa Ngự Tiên hơi thở mong manh nói.

“Huynh của ta bị như vậy là vì ai. Nếu không phải ta đáp ứng hắn, không thể gây tổn thương cho người dù may mắn một chút, ta đã sớm đem hồn phách của người rút ra, vây trong tháp ở ngọn núi cùng hắn.”

Hứa Ngự Tiên cầu xin nói: “Cầu người, rút hồn phách của ta ra, ta nguyện ý phụng bồi tướng công.”

“Nghĩ thật tốt, đừng quên bụng của người.” Tiêu Huyền khẽ xì một tiếng, hóa thành khói đen biến mất.

Hứa Ngự Tiên thống khổ vỗ về cái bụng, đúng vậy, thế nào nàng lại quên nàng còn có đứa bé.

Hai chân liêu xiêu như sắp đổ, mắt cá chân cũng nặng nề như cùng đeo gông xiềng. Hứa Ngự Tiên từng bước đi qua, rốt cục cũng tới tường của tháp lôi. Khuôn mặt nàng cứ nhìn chăm chăm vào mặt tường lạnh, nước mắt đem gương mặt ướt nhẹp một mảnh: “Tướng công, ta tới...”

Mấy phụ nhân đi ngang qua tháp trên ngọn núi, thấy một người đang mang thai ngồi phịch ở trên thềm đá, đầy quần có nhiều mảnh vết máu, nhanh chạy tới đỡ lấy nàng.

“Vỡ nước ối, nhanh tìm bà đỡ.”

“Không được, không có thời gian, nàng sẽ sinh ngay bây giờ...”

Đầu óc Hứa Ngự Tiên hỗn loạn, ngay cả dưới bụng đau nhức cũng bị mất cảm giác, thời gian trôi qua không lâu, nghe được tiếng trẻ con khóc ni non.

“Sinh, sinh, là một cậu bé, trước tìm bộ quần áo bọc lại.”

“Mẫu thân chảy thật là nhiều máu, nếu không ngừng lại sẽ rong huyết mà chết.”

“Đã không ngừng được...”

Hứa Ngự Tiên phút chốc căng mở rộng tầm mắt, nhìn thấy một đứa bé yếu ớt, được một phụ nhân ôn nhu cuốn trong áo bông. Sau khi nàng khe khẽ thở một hơi, nặng nề khép lại mí mắt, đột nhiên nghe được tiếng nói giác ngộ truyền đến, hình như từ bầu trời xa xôi truyền đến

“Ngự Linh Thần quân, mười đời luân hồi, độ kiếp đã xong, còn không mau mau trở về vị trí cũ.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phía dưới bắt đầu xoay ngược lại, dừng ầu ầu Luru Vân a a ~

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Phiêu Phiêu Dục Tiên Ngự Chư Thần

Lần thứ hai Hứa Ngự Tiên tỉnh dậy thì, đau đớn không ngừng khi sinh nở đã hoàn toàn biến mất, trái lại có cỗ láng láng, tứ chi cảm giác nhẹ nhàng.

Sang sáng tiếng cười vang lên: “Ngự Tiên lão hữu, nghìn năm không gặp a.”

Thiên địa không ngày nào không có trăng, ánh sáng trắng chẳng biết ở đâu mà tới. Lúc tiên khí lượn lờ, hiện ra hai bóng người một cao một thấp, dường như hai bên rất quen thuộc, mỉm cười với Hứa Ngự Tiên.

Dáng người cao có khuôn mặt tuần tú, khoác một kiện áo lam, bên hông buộc một bầu rượu hồ lô, đeo một bảo kiếm Thanh Đồng, như một hiệp sĩ nhàn nhã. Dáng thấp mặc một bộ áo bào trắng đạo sĩ, tóc bạch kim buộc lên cao lộ ra khuôn mặt non nớt, lúm đồng tiền thập phần khả ái.

Hứa Ngự Tiên đầu óc mơ hồ ở bên trái hai bằng hữu cũ hỏi: “Xin hỏi hai vị, nơi này là nơi nào?”

Tiểu đạo đồng dáng thấp cười khúc khích, nói với người nam tử cao rằng: “Tính cách nàng dường như trở nên thật là mềm, hảo hảo chơi, ha ha ha ha...”

Người nam tử cao quan sát Hứa Ngự Tiên nói: “Thật đấy, chân mày đều nhu thuận hơn nhiều.”

Tiểu đạo đồng kéo xuống nam tử vạt áo, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Nếu không liền để như vậy đi, đừng khôi phục trí nhớ của nàng. Trước đây bị nàng kia khi dễ, hiện tại thật vất vả có một cơ hội...”

“Chú ý này rất tốt, nhưng nếu Tây Vương Mẫu biết, sẽ trách phạt chúng ta.” Người nam tử cao bắt đầu dĩ nhún nhún vai, từ trong lòng móc ra một viên to bằng cái bát Minh Châu, đi tới trước mặt Hứa Ngự Tiên, “Ngự Tiên nhắm mắt lại, rất nhanh thì được rồi.”

Hứa Ngự Tiên thầm nghĩ người này biết tên của nàng, vì sao nàng không nhận ra hắn là người phương nào, đang muốn mở miệng hỏi vấn đề, đột nhiên mí mắt bị bàn tay to che một cái, một đạo tinh quang thu hút nàng tuy não, kí ức bí mật như dòng nước ồ ồ chảy về.

Đã trải qua mười đời luân hồi thăng trầm, trước thời gian đó nữa là hồi ức vượt qua vạn năm viễn cổ, mà có một đoạn qua lại vui vẻ nhất...

Ngược dòng thời kỳ thượng cổ, Bồng Lai Tiên đảo của Tây Vương Mẫu, có hai mươi bốn tên đồ tôn, trong đó chỉ có Ngự Linh Thần quân được sủng ái nhất.

Có ban thưởng danh hào, chúng tiên lại gọi nàng là Ngự Tiên, bởi vì nàng từ nhỏ tính cách hết sức háo chiến, thích cùng Thần Ma đấu pháp, thiên giới cực ít tiên nhân có thể vượt trên nàng.

Một ngày Ngự Tiên chào hai vị bằng hữu tình thân, lập được định ước vô cùng ác độc, điều kiện đánh cược là lên núi cắt chòm râu của Ma tôn sẽ thắng, người nào thua phải chịu bất kì xử phạt nào do đối phương đưa ra.

Ngự Tiên không nói hai lời, phi thân chạy tới núi tiêu, đặt chân xuống một chỗ vách núi cheo leo. Nàng đeo cung thần thiên luân bằng vàng, vừa bước lên chỗ đất cháy đen mờ tối, cung thần tức thì như mặt trời chói chang chiếu ánh sáng ra bốn phía, kinh động chung quanh.

Ngự Tiên mí mắt chưa mở, chấp lên cung tiễn bắn về phía phía sau nhô lên đen kịt, kim quang phút chốc một cái chớp động, ngã xuống đất có tiếng đột nhiên truyền đến, nguyên lai là vết lõn Đại Hắc xà. Ngay sau đó, càng nhiều lớn Đại Hắc xà từ hầm ngầm lộ đầu ra đến, Ngự Tiên mếu máo miệng khinh thường nói: “Đến nhâm xà quật sao, đều là một chút nhỏ la la.”

Ngự Tiên biến hóa ra mấy con quang tiễn, một vừa đánh trúng đen xà, động tác hành văn liền mạch lưu loát, thành thạo.

“Này sẽ không có?” Ngự Tiên bắn chết sở hữu đen xà sau, vừa muốn đem cung thần thu hồi, chợt thấy bên chân một cái dài nhỏ bóng trắng, đang muốn chui vào trong động.

Ngự Tiên tò mò kéo kia hoá đơn tạm kéo ra ngoài, phát hiện là vết Tiểu Bạch xà,

Ngự Tiên bóp lấy nó 7 tấc, nắm ở trong tay lật xem. Tiểu Bạch xà chỉ có ngón cái to, nơi cánh tay có thể lượn quanh ba vòng, cả vật thể trong suốt trắng sáng, đường cong hoàn mỹ không một tí vết, giống Quỷ Phủ thần công hạ ngọc khí.

Tiểu Bạch xà ở Ngự Tiên bàn tay giấy dựa, rót cuộc phát ra để nghe tiếng người: “Buông tay...”

Nghĩ không ra này Tiểu Bạch xà còn có chút tu vi, Ngự Tiên cảm thấy có chút ý nghĩa, cố ý lạnh lùng nói: “Người theo chân chúng nó là một phe, ta bằng cái gì thả người?”

Tiểu Bạch xà hỏi ngược lại: “Nếu như ta nói không theo chân chúng nó cùng nhau, tiên nhân người có tin hay không?”

Ngự Tiên nhất thời chẳng biết làm sao hồi phục, xa xa truyền đến cây cối khuynh đảo có tiếng. Tiểu Bạch xà một cái tránh ra khỏi gong cùm xiềng xiếc, dọc theo cánh tay bò lên trên đầu vai của nàng, thấp giọng nói: “Xà vương tới, khuyên người nhanh lên bảo đi.”

“Cái gì xà vương, ta tìm là Ma tôn, người này con rắn nhỏ còn muốn coi khinh ta.” Ngự Tiên thay đổi ra một chi quang tiên, nhắm ngay kia hoạt động có tiếng đầu nguồn.

Chỉ thấy vô biên dưới màn đen, như nhau trụ trời to lớn Đại Hắc xà, hoàn toàn che cản tất cả nguồn sáng. Chỉ có một đôi chiếu sáng lớn đồng, âm lãnh trành sao Ngự Tiên.

Ngự Tiên thấy ngoài trần thế, hơi hơi có chút trở mắt.

“Sợ?” Tiểu Bạch xà học lưỡi rắn, chế nhạo đùa cợt.

“Hừ, cùng ta tàn sát trời qua bắc hải trách kình, còn kém một đoạn dài đây.” Ngự Tiên ngưng tụ một cỗ thần lực, nhón chân lên phi thân mà lên, đột nhiên da thịt mất lạnh, Tiểu Bạch xà rót cuộc chui vào áo của nàng “Này này, đi ra cho ta...”

Ngự Tiên vừa muốn vói vào vật áo, đem cái kia Tiểu Bạch xà móc ra, màu đen cự xà đã hướng nàng nghiền ép mà tới...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tượng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Xà Đồ Xét Tuyết Cơ Tô Nhũ Vá

Cự xà đuôi dài vung, hướng đầu này đánh mạnh mà đến, Ngự Tiên chia chút thần, hiểm hiểm tránh né công kích.

Tiểu Bạch xà lúc đầu vì giữ vững thân thể, mới tiến vào Ngự Tiên xiêm y trong, có thể uất thấp đến mềm mại da thịt, ám áp hương mềm khiến cho hân hưng phấn không thôi, không khỏi dọc theo vai xuống phía dưới leo đi, va chạm vào một chỗ mềm mại nhô lên.

Trong núi sâu Tiểu Bạch xà chẳng bao giờ đi qua thế gian, chẳng biết nữ nhân có chút địa phương là không đụng được, chẳng qua là cảm thấy kia chỗ rất mềm mại rất thoải mái, vòng quanh đây đã nhô lên bò lên, dùng lưỡi rắn liếm liếm viên kia phần hồng thù du.

“A... Người làm cái gì... Không nên đụng kia...” Ngự Tiên cùng cự xà cang đầu túi bụi, bị Tiểu Bạch xà tùy ý liếm nhảy cảm bộ vị, tô tô cảm giác từ bên tai tràn ra ngoài. Không nghĩ qua là bị cự xà được chỗ trống, đuôi dài một quyển đem Ngự Tiên vây khốn, tứ chi bị ghim e rằng pháp nhúc nhích.

Tiểu Bạch xà kịp thời chui ra, mâm ở bả vai nàng hỏi: “Tiên nhân thế nào như thế chẳng tẻ a?”

Ngự Tiên cắn răng nghiêng lợi nói: “Cũng người làm hại...”

“Ta bắt quá là liếm một cái, thế nào hại người?”

“Chỗ đó không thể liếm. Con rắn nhỏ yêu tính, người lại làm cái gì?”

Chỉ thấy Tiểu Bạch xà từ trên người nàng bò đi, thật nhanh vịn đầu rắn, dùng đuôi rắn ngoan dám hạ cự xà con người.

Cự xà thống khổ hí một tiếng, mất thăng bằng buông lỏng ra Ngự Tiên, Ngự Tiên nhân cơ hội bay thẳng mà lên, trong tay ngưng ra một chi quang tiên, chọt đâm về phía cự xà đầu.

Chi kia quang tiên hội tụ Ngự Tiên không ít thần lực, đòn nghiêm trọng này thật là không phải chuyện đùa, đen xà thân thể khổng lồ co quắp một trận, tê liệt ngã xuống hạ sau khiến cho một hồi lâu địa chấn núi động đưa.

Ngự Tiên ngồi lên một khối đôn đá, đem thần lực một lần nữa ngưng trở về đan điền, đột nhiên một mảnh hỗn độn bãi cỏ phát ra tê lạc giọng, nàng cảnh giác mở mắt ra, thấy tối om trong động bò ra ngoài một cái Tiểu Bạch xà.

“Làm ta sợ muốn chết, thiếu chút nữa bị đè chết, tiên nhân hoàn hảo à?”

“Được rồi rất...” Ngự Tiên chưa từng chạm vật như vậy quá, bị một cái con rắn nhỏ nhìn thấy, tức giận đến không đánh một chỗ đến, chụp phui bụi trên người, chuẩn bị nghênh ngang mà đi, đột nhiên nghĩ tới một chuyện hời, “Con rắn nhỏ yêu tinh, ngươi cũng biết tiêu núi Ma tôn ở nơi nào?” “Tiêu núi Ma tôn ở tiêu núi, nơi này là xà quật núi, tiên nhân sao chạy tới nơi này?”

Ngự Tiên sẽ không thừa nhận nàng là đi nhằm phương hướng, lúng túng ho nhẹ một tiếng: “Ngẫu nhiên đi ngang qua nơi này nghe thấy được yêu khí, thuận tiện đến thăm yêu trừ ma mà thôi. Cái kia, tiêu núi là đánh phương hướng nào?”

“Tiêu núi là ở phương bắc.”

“Há, phương bắc a...”

Ngự Tiên đem các phương hướng nhìn biến, mờ mịt hướng trong đó một bên bay đi.

Tiểu Bạch xà nhanh lên hô: “Tiên nhân, ngươi bay sai phương hướng rồi, đó là đông phương.”

Ngự Tiên dường si chúc bại lộ, đỏ cả mặt bắt Tiểu Bạch xà đuôi: “Ngươi theo ta cùng nhau đi.”

Tiểu Bạch xà ở tay nàng hạ té lay động nhoáng lên, đuôi rắn tít lên lực đạo lượn quanh ở cổ tay của nàng, như cực trắng nhợt ngọc thủ vòng tay.

“Không cho phép leo lên tiến vào y phục của ta bên trong” Ngự Tiên vỗ nhẹ cái đầu nhỏ của hắn, hung tợn ra lệnh.

Tiểu Bạch xà bị vỗ thùy lên đầu, ủy khuất cô lỗ: “Chỗ đó rất thoải mái đây.”

Tuy rằng bị Ngự Tiên uy hiếp như vậy, Tiểu Bạch xà làm theo bò lên trên đầu vai, dùng dư quang len lén phiêu nàng mặt bên.

Hứa Ngự Tiên một bộ hồng sam nhung trang, sắc phải cơ như nõn nà, tiên tư ngọc dung, không thi phấn trang điểm mà dung nhan có thể so với thu nguyệt ngai tuyết.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy tiên nhân, cũng là lần đầu thấy vậy đẹp mắt nữ tử, không khỏi dâng lên một cỗ khác thường tâm tình, vọng tưởng đoạn đường này vĩnh viễn không có tới hạn.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tường Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Đa Tình Cuối Cùng Lại Gặp Vô Ý

"Tiểu xà yêu, chúng ta cách Tiêu Sơn còn xa không?" Ngự Tiên xoay người nói với Tiểu Bạch Xà, bờ môi vô ý đụng phải lưỡi rắn, nàng lại chỉ coi đó là bị cái gì quết qua, không hề để ý, mà Tiểu Bạch Xà lại giật cả mình, cả nửa người phía dưới cương cứng lên trong phút chốc, đuôi rắn vênh lên thật cao.

Ngự Tiên nhìn dáng vẻ này của Tiểu Bạch Xà, nhũ mảy hỏi: "Ngươi làm sao thế?"

Tiểu Bạch Xà nhanh chóng thu đuôi xuống, hình như sợ bị nhìn thấu điều gì đó: "Không có... Không có gì, tiếp tục bay về hướng Bắc hai dặm* nữa là đến."

*nguyên văn là 1km, nhưng đây là truyện cổ đại, nên mình đổi thành dặm.

1 dặm = 500m = ½ km

Ngự Tiên nghi ngờ nheo mắt lại: "Ngươi đã không cùng một phe với Xà Vương, vậy tại sao ngươi lại xuất hiện ở Xà quật* son?"

*quật: quanh co, uốn khúc

Tiểu Bạch Xà biết nàng nghi ngờ mình, khô khốc nói: "Xà Vương nhìn trúng tư chất của ta, muốn nhận ta làm đồ đệ. Sau thấy ta không theo, liền nhốt ta ở trong hang động. Thật vất vả ta mới có thể phá được cấm chế để chui ra, vừa vặn gặp được tiên nhân hạ phàm xuống Xà quật son."

"Như vậy..." Ngự Tiên sờ sờ trán hắn một cái, quả thật cảm giác được linh khí của tiểu xà yêu này không nhỏ, không khỏi khen ngợi nói: "Không tồi không tồi, ngươi còn nhỏ như vậy mà đã có linh khí như thế, nếu như sau này chăm chỉ tu luyện, nói không chừng còn có thể phi thăng thành tiên."

"Ta không có hứng thú đối với việc làm thần tiên. Ta cảm thấy cứ như bây giờ cũng rất tốt..."

Ngự Tiên khinh bỉ bĩu môi: "Vậy ngươi có hứng thú đối với cái gì?"

Tiểu Bạch Xà liếc mắt nhìn đôi môi đang vênh cao của nàng, xoay thân rắn sang chỗ khác, không trả lời.

"Đúng rồi, tiểu xà yêu, ngươi có tên tuổi không?"

"Coi như là có đi. Từ khi ta chui ra khỏi trứng rắn vẫn không gặp được phụ mẫu hay huynh đệ nào cả, luôn sống ở sâu trong núi, những yêu tinh khác đều gọi ta là Tiểu Bạch."

Ngự Tiên mỉm cười: "Tiểu Bạch, thật là một cái tên đáng yêu, vậy ta cũng sẽ gọi ngươi Tiểu Bạch là được rồi."

Tiểu Bạch Xà cúi thấp đầu giống như ngưng ngưng, do do dự dự nói rằng: "Vậy ta có thể biết danh hào của tiên nhân hay không?"

"Tên thật của ta là Ngự Linh Thần Quân, những vị thần tiên khác thích gọi ta là Ngự Tiên."

Tiểu Bạch Xà nhẹ giọng đọc kỹ cái tên này, thấy phía dưới mây đen lộ ra một đỉnh núi sừng sững, kích động hô: "Ngự... Tiên nhân, chúng ta đến Tiêu Sơn rồi."

"Tiểu Bạch, nắm chặt." Ngự Tiên lao một cái rơi xuống đỉnh núi, dừng lại trước một hang động thật lớn, phía trên cửa động có một tấm bảng khắc bốn chữ "Yêu ma quỷ quái".

Ngự Tiên mò lên cái đuôi của Tiểu Bạch Xà, chuẩn bị thả lại trên mặt đất, nghiêm túc dị thường nói: "Tiểu Bạch, chỗ đó khá nguy hiểm đối với ngươi, vậy nên ngươi hãy chờ ta ở bên ngoài, chờ ta rút được râu của hắc liên đi ra."

"Không được, ta muốn đi cùng tiên nhân." Tiểu Bạch Xà liều mạng quấn quanh cổ tay nàng, nhất quyết không chịu xuống đất.

Ngự Tiên thấy hắc cổ chấp như thế, liền thu cánh tay về nói: "Cũng được, ta sẽ bảo vệ ngươi."

Tiểu Bạch Xà nặng nề lên tiếng đáp ứng, con ngươi đen như mực nhuộm vô số ánh sao lấp lánh, lúng liếng nhìn về phía bả vai của Ngự Tiên.

Ngự Tiên giải quyết bảy thủ vệ canh giữ bên ngoài cửa động trong nháy mắt, cửa đá đóng chặt bị Nhật Luân Kim Cung một kích bắn thủng, nàng nhanh chóng đánh ngã mấy tên ma binh đang chạy tới, sau đó bắt lấy vạt áo của một người trong số đó hỏi: "Ma tôn của các ngươi đang ở đâu?"

Tên ma binh đó sợ hãi đến mức nhũn cả hai chân: "Đại... Trong đại điện..."

Ngự Tiên ném tên ma binh đó vào vách tường, khiến vách tường lõm lại thành một cái lỗ lớn, nàng khẽ xì một tiếng: "Đây là binh lực yếu nhất từ trước đến giờ mà ta gặp phải, phỏng chừng tên Ma tôn kia cũng không hơn mấy tên này bao nhiêu."

Ngự Tiên bước đến ma điện, thấy trong điện không có một bóng người, thầm nghĩ: Ma tôn Tiêu Sơn bị nàng dọa cho sợ hãi, chạy rồi sao.

Đột nhiên một tiếng "két" lớn vang lên, bảo tọa* trên bậc thang vừa chuyển, phía trên đột nhiên xuất hiện một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu đen, khuôn mặt của hắn âm nhu tuấn mỹ, đôi mắt hung ác nham hiểm liếc nhìn Ngự Tiên: "Bất quá chỉ là một tên thần tiên, lại dám một mình xông vào Tiêu Sơn, khinh thường bản tôn chỉ là một tiểu hài tử lông vàng hay sao?"

*bảo tọa: giống giống ngai vàng ấy

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tượng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Lâm Nhuộm Thần Huyết Biến Hóa Nửa Người

Ngự Tiên trừng mắt nhìn hắc: "Ngươi là Ma tôn trên núi Tiêu Sơn? Ma tôn không phải là ông lão à?"

Ma tôn vuốt bụng nhe răng cười: "Phụ Tôn hai ngày trước đã qua đời, trái tim của hắc bản tôn còn chưa tiêu hóa hết đây."

Ngự Tiên từng nghe qua người tộc Ma là giết cha đoạt vị, nghĩ không ra tin này chỉ là lời đồn hay là sự thật, chỉ cảm thấy sợ nổi da gà.

Nhưng mà nàng luôn coi trời bằng vung, cũng không có đem Ma Tôn làm người ta buồn nôn này để vào mắt, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ta tới Tiêu Sơn để cắt chòm râu của Ma tôn, trên mặt yêu tinh nhà ngươi một cọng lông còn không dài."

Ma tôn Tiêu Sơn kinh ngạc nói: "Ngươi từ xa đến, chỉ vì cắt chòm râu?"

Ngự Tiên không cho là đúng vung tay: "Đây là cùng tiền hữu đánh cuộc, xem ra ta nhất định phải thua." (Tiên hữu: bạn trên tiên giới)

Tiểu Bạch xà trực giác cảm thấy không tốt, thấp giọng nói bên tai nàng: "Tiên nhân, ngươi phải cẩn thận..."

Tay Ma tôn Tiêu Sơn nắm thành quyền, nổi gân xanh, cười đến quỷ dị khó lường: "Con rắn nhỏ trên vai ngươi là cái gì?"

Ngự Tiên chỉ coi mình nhất được Tiểu Bạch xà, sau khi đánh cuộc xong mỗi người liền đi mỗi ngả , nhớ tới các tiên nhân khác đều nuôi không ít tiên thú, không suy nghĩ liền nói: "Đại khái là linh sủng?"

Tiểu Bạch xà nghe được hai chữ linh sủng, cả người cứng ngắc, hai tròng mắt thất vọng nhìn chằm chằm Ngự Tiên.

"Bản tôn thấy ngươi cũng thật xinh đẹp , khi chết có linh sủng theo bồi cũng tốt." Ma tôn Tiêu Sơn nhấn cái nút trong tay xuống, mặt tường bốn bên đung một tiếng lật lại, chuyển gương đồng ra bao trùm cả mặt tường, cái gương chiếu ra mấy đạo ánh sáng trắng chói mắt.

"Đến thế giới bên kia chơi đi, ha ha ha ha..."

Chờ sau khi hai mắt Ngự Tiên khôi phục ánh mắt, luồng cuống mở mắt ra, bên tai truyền đến tiếng kêu khóc thê lương, xung quanh toàn cây khô, đưa ra cảnh giống quỷ ma vậy, ở trong màn đêm đông đưa kêu kêu kệt.

Dù sao ở Tiên giới Ngự Tiên có từng trải chút, đã biết nơi này là địa phương hiểm ác đáng sợ như thế nào. Nghĩ không ra Ma tôn Tiêu Sơn có được Càn Khôn Mật cảnh, bất luận là Thần hay Ma đi lăm vào Mật cảnh, giống như đi té mê cung vô tận, có khả năng không bao giờ ra được nữa.

Nghĩ không ra một trò đùa đánh cuộc, làm hại nàng bị vây ở nơi này. Ngự Tiên buồn bực rũ khuôn mặt, vô ý thoáng nhìn Tiểu Bạch xà mềm oặt nằm phịch ở trong đám lầy lội, cực kỳ giống bộ dáng chết cứng.

Điều này khiến Ngự Tiên sợ hãi, nhanh cúi người nâng Tiểu Bạch xà lên, vuốt đầu của hắn, xác định có còn linh khí hay không, ngón tay đột nhiên bị răng nanh cắn .

Tiểu Bạch xà nếm được mùi máu tươi, gắt gao cắn ngón tay kia, tham lam liếm láp giọt máu chảy ra.

Sau một lúc lâu hắn mới khôi phục thần trí, trở mắt nhìn về khuôn mặt bị đau đến trắng bệch của Ngự Tiên: "Tiên nhân xin lỗi, ta không phải cố ý, vì sao không hát ta ra?"

Ngự Tiên vẫn vui vẻ nói: "Ngươi thật là nhỏ yếu, ta hát nhẹ ngươi một cái, không phải chặt đứt xương rắn?"

Tiểu Bạch xà gật đầu nhỏ, vừa cảm động vừa mắc cỡ, đột nhiên thân rắn co quắp một trận, ở trên bàn tay Ngự Tiên quay cuồng, rồi xuống đất thẳng tắp.

"Tiểu Bạch, ngươi sao vậy ?" Ngự Tiên khăn trương hô lên, đụng vào phiến vảy của hắn, dĩ nhiên đều nóng hổi.

"Đau quá... Thật là nóng.." Tiểu Bạch xà thống khổ hét, khói trắng từ thân thể hắn toát ra, bao phủ quanh người Tiểu Bạch xà.

Ngự Tiên tìm kiếm Tiểu Bạch xà trong khói trắng. Ngoài ý muốn chạm được một da thịt bóng loáng, cùng da người giống nhau như đúc.

Gió lạnh từ rừng cây thổi sang đây, đem khói dày thổi tan, lộ ra một đuôi dài bạch ngọc. Phía trên đuôi dài chính là nửa người hoàn mỹ, da thịt trắng nõn lỗ lỗ vô cùng mịn màng, thác nước đen như mực, mơ hồ hiện ra một mặt thiếu niên suy yếu. Chỉ là dung nhan kia trên thế gian đều khó kiếm được, nghiêng mặt sang bên, ngưng mắt nhìn Ngự Tiên không chớp mắt một cái, con ngươi trong trẻo giống một đóa Tuyết Liên ... không ... nhiễm bụi trần.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cá Nước Thân Mật Thủy Mới Gặp Gỡ

"Tiên nhân..." Xà nhân cực xinh đẹp giọng nói trong trẻo, giống như ngọc trai rơi trên mâm ngọc, giống giọng nói của Tiểu Bạch xà như đúc.

Gương mặt ngạc nhiên của Ngự Tiên: "Ngươi là Tiểu Bạch?"

Hắn mới ý thức việc hắn tự mình biến hóa, khó có thể tin được, lật bàn tay như củ sen trắng: "Sao ta lại biến thành như này?"

Ngự Tiên vuốt cằm, suy nghĩ một chút: "Chắc nguyên nhân là ngươi uống máu ta, trong lúc vô tình đã tăng tu vi của ngươi."

Tiểu Bạch xà uốn cái đuôi dài của hắn, buồn nản cúi thấp đầu: "Người không ra người, xà không ra xà, cực kì kỳ quái, chẳng ra cái gì cả."

"Sao lại thế, tốt xấu gì ta đã sống vạn năm, trong tam giới người là người đẹp mắt nhất ta từng gặp." Ngự Tiên không nói khoa trương chút nào, tiến đến trước mặt Tiểu Bạch xà, nâng cằm tinh tế của hắn quan sát.

Tiểu Bạch xà bị hành động của nàng làm kinh ngạc, ngốc lăng trừng hai mắt trong suốt. Hô hấp của Ngự Tiên ở trên mặt, chọc cho hắn hai gò má đều ửng hồng, luống cuống lui về phía sau.

Ngự Tiên cho là hắn bị dọa sợ, ngượng ngùng cười cười: "Trước đây ta còn không biết máu thần tiên có thể tăng tu vi cho yêu tinh. Người chỉ thay đổi nửa trên, chắc là do uống quá ít, nếu không.. thử cắn lại một cái xem?"

Dứt lời, Ngự Tiên dứt khoát vén tay áo lên, đem cổ tay trắng ngần đưa đến bên miệng hắn.

"Ta không cần máu của người." Tiểu Bạch xà cầm tay Ngự Tiên, đau lòng xoa xoa ngón tay của nàng, theo thói quen dùng đầu lưỡi liếm liếm "Tay còn đau không?"

Đầu lưỡi đỏ thắm ở khe hở khẽ liếm, ướt nhẹp, hơi tê tê, như mấy con trùng nhỏ chui trong da nàng, quá kích thích, Ngự Tiên rút ngón tay về, nàng ho nhẹ một tiếng: "Trước tiên chúng ta nên nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này, tìm khắp nơi xem có lối ra hay không."

Tiểu Bạch xà lao đảo đứng dậy, chưa thích ứng với thân thể này, đuôi rần kéo trên mặt đất lay động.

Ngự Tiên thấy thế, cầm tay hắn nói: "Ta đỡ người đi được rồi, cẩn thận đừng ngã sắp xuống."

Tiểu Bạch xà cười gật đầu, nhìn bóng lưng uyển chuyển của Ngự Tiên, đáy lòng lại ước có hai cánh tay thì thật tốt, có thể dựa vào nàng có thể dắt nàng, thậm chí có thể ôm nàng...

"Tiểu Bạch, nếu như chúng ta vĩnh viễn không ra được thì sao?" Hai người đã đi hết một đoạn lộ trình, đột nhiên Ngự Tiên nói ra một câu. Dù sao bọn họ bị vây trong mê cung của Càn Khôn bí cảnh, tỷ lệ có thể đi ra thật xa vời. Nàng sợ dọa Tiểu Bạch xà, cho nên không có nói rõ tình cảnh của bọn họ.

"Thế nào cũng tốt..." Tiểu Bạch xà không chút nghĩ ngợi nói ra.

Thế nào cũng tốt, chỉ cần đi cùng với nàng, câu phía sau kia hắn nói không nên lời.

Ngự Tiên đi đến, neho mắt lại nhìn hắn: "Cái gì gọi là thế nào cũng tốt, Tiểu Bạch sau khi người biến thành người, đầu óc cũng hồ đồ, nơi này là nơi người có thể đợi à?"

Tiểu Bạch xà ngửa đầu nhìn khắp bốn phía, hít một hơi thật sâu: "Nơi này có áp lực, ta đoán là nơi phong bế, rất khó ra ngoài đi?"

Ngự Tiên tán dương cười nói: "Không sai, người còn không có hồ đồ hoàn toàn."

Hai người đi ngang qua một chỗ bụi gai mọc lan tràn như rừng rậm, một tiếng sầm triền miên từ trong cây cối truyền đến.

"A a a... Dâm lang... Nhẹ một chút... Ừ a... Hừ..."

Đầu tiên, Ngự Tiên cảm thấy bí cảnh lại có những người khác, lẽ nào giống bọn họ đều bị Ma tôn Tiêu Sơn nhốt ở chỗ này. Nhưng mà nữ nhân này như mèo hoang bị chà đạp, bị làm cho thê thảm như vậy, có khi nào đang bị ức hiếp.

Ngự Tiên tách bụi cây ra, thấy một đôi nam nữ chống đỡ ở trên cây khô, hai thân thể trắng bóng đan vào nhau ở một chỗ. Hai chân thẳng tắp của nữ nhân quấn quanh bên hông nam nhân. Một cây dương cụ thô to, dường như hung hăng đi vào trong chốc, huyết khẩu nữ tử bị nhồi vào tạo ra nước mắt.

Ở Tiên giới coi trọng thanh tâm quả dục, Ngự Tiên không thể nào biết chuyện nam nữ, đây là lần đầu nàng thấy cảnh sống, nhu nhu nói: "Đôi trai gái này đang làm cái gì, nhìn nét mặt của nàng, như vừa thống khổ vừa giống như khoái hoạt, rốt cuộc muốn ta cứu nàng hay không?"

Một cánh tay che khuất mi mắt Ngự Tiên, triệt để chặn trước ánh mắt nàng: "Không nên nhìn..."

Tiểu Bạch xà ở trong núi sâu quanh năm, cũng chẳng biết bọn họ làm ra chuyện gì, nhưng trực giác đây là việc xấu, không muốn Ngự Tiên thấy những thứ này.

Trước mắt Ngự Tiên chợt tối sầm lại, nhìn không thấy chuyện làm nàng tò mò, không khỏi dâng lên một cơn lửa giận. Người không để cho ta xem người cũng không thể nhìn, lật tay che khuất hai mắt Tiểu Bạch xà. Hai người lại cùng đi chuyển, thân thể khó tránh khỏi dính chặt vào nhau.

Tiểu Bạch xà trên thân không một mảnh vải, băng lãnh da thịt trong suốt như ngọc, bóng loáng phải khiến cho Ngự Tiên phải dùng một tay còn lại xoa, trong lòng chặc chặc ngợi khen, làn da so với nàng tốt hơn.

Tiểu Bạch xà cứng ngắc vẫn phải không nhúc nhích, mặc cho tay nàng ở lồng ngực chạy, lại trượt tới phía dưới. Cơ bắp dưới bụng vừa đứng, nhiều một chút lại mấp, ít một chút lại gầy. Sau đó lại đi xuống đụng phải đuôi rắn, vẩy ngắn bạch ngọc san sát nối tiếp nhau.

Lúc này Ngự Tiên bị ôm vào trong ngực, ngồi ở trên đuôi Tiểu Bạch xà, như có cây gậy thô to cứng rắn chống đỡ ở mông, đâm nàng rất khó chịu.

Ngự Tiên đẩy tat Tiểu Bạch xà ra, cúi đầu nhìn đó là cái vật gì, một tiếng cười dữ tợn cắt đứt cử động của.

"Xem chúng ta khoái hoạt, hai người cũng không nhận được, trốn ở một bên ăn vụng sao?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cảm tạ một mảnh Diệp Từ trên châu vò sò

Vương Phi Nhi thâm tình một nụ hôn đang ở đưa vào ba trai ngọc xác muốn ăn bánh bao Hoa Chi hoàn xuyên Carol cái ly bánh ga-tô

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tường Công Cùng Hứa Nương Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Đoàn Tụ Yêu Tinh Cây Dâm Xuân Phấn

Một đôi nam nữ lửa thề giao hợp, chẳng biết lúc nào đã đứng ở trước mặt, cây gậy tím đen còn cắm sâu ở trong tiểu huyết nữ nhân, vẫn duy trì vận động pít-tông không ngừng.

Kỳ quái là cả người hai người này cực kỳ giống nhau, đuôi mắt nhỏ dài cong lên, một đôi môi mỏng đỏ mọng, còn dính xuân sắc nồng nặc, mà bọn họ cũng đang kinh diễm ngắm Ngự Tiên cùng Tiểu Bạch xà.

Nữ tử lộ vẻ tà mị: "Một đôi quá đẹp. Hai người không thú vị, có muốn tham gia cùng chúng ta không? bốn người cùng cá nước thân mật thấy sao?"

Ngự Tiên che hai mắt Tiểu Bạch xà, không muốn để hấn nhiễm phải mấy thứ không sạch sẽ, khuôn mặt nàng nhăn lại chán ghét nói: "Có thể mặc quần áo xong rồi hăng nói được không?"

Hai người nghe vậy hai mắt nhìn nhau, nam tử bỗng nhiên cười: "Đúng là giả vờ trong sạch, hai người không phải ở cùng một chỗ sao?"

Dứt lời nam nhân động thân một cái, côn thịt cắm ở chỗ sâu nhất, phun ra một cổ tinh dịch, hai chân nữ nhân kịch liệt co quắp, giữa chân tuyết trắng chảy ra cổ dịch trắng. Hai áo trong mỏng gác ở trên nhánh cây bay tới, tùy tiện khoác lên trên người đôi trai gái này, chỉ che ở bộ vị quan trọng.

Tiểu Bạch xà bên cạnh thấp giọng nói: "Có thể mở mắt chưa?"

Ngự Tiên cuống quýt dời bàn tay, đối diện ánh mắt hấn trong treo như nước, nhớ tới lời nam nhân kia nói chuyện của hai người, chợt cảm thấy mới vừa rồi hành động có điểm mờ ám, trên mặt ửng hồng.

Nữ nhân thấy toàn bộ khuôn mặt Tiểu Bạch xà, môi đỏ mọng nhếch lên một đường: "Chưa từng thấy qua nam nhân xinh đẹp như vậy, dâm lang ta muốn hấn, ta muốn hấn..."

"Cho dù muội muốn cái gì, ta thay muội đoạt lấy cái đó." Một mặt nam nhân dụ dỗ muội muội xinh đẹp, một mặt lại mị mắt nhìn chăm chăm Ngự Tiên, le lưỡi liếm đầu môi.

Ngự Tiên thấy một cảnh như vậy, dạ dày một trận quay cuồng, che mắt Tiểu Bạch xà, trở nên lạnh lùng nói: "Muốn cướp người hỏi trước quá ta."

Một nam một nữ ôm nhau cười ha ha, tứ chi như dây leo quấn vòng quanh, trong nháy mắt màu da biến thành nâu, sau cùng biến thành hai nhánh cây liền nhau. Chỉ là hai thân cây là hình người, tựa như người Khổng Chiêu kỳ biến thành đôi nam nữ.

Thụ yêu môi lưỡi giao hòa một chỗ, thân thể nhúc nhích, cành cây có cảm giác như cánh tay, trên cành mọc ra nhiều đóa hoa hồng kiều diễm. Hoa Nhị tung ra phấn hoa màu vàng, theo gió bắn ra đầy xung quanh.

Tiểu Bạch xà che mũi miệng Ngự Tiên: "Là yêu tinh cây lưỡng tính. Tiên nhân, mau nín thở."

Nếu nói về yêu tinh cây lưỡng tính trong truyền thuyết cây dâm, biến hóa thành một nam một nữ, dụ người qua đường để làm chuyện chăn gối, lấy tinh khí người vì chất dinh dưỡng. Bọn họ sinh ra phấn hoa được xưng là dâm xuân phấn, người hít phải như ăn xuân dược, ba ngày ba đêm đều dục tiên dục tử. Ngự Tiên đối với lần này đặc biệt vô cùng kinh ngạc, nàng sống vạn năm chưa thấy qua cây tinh, Tiểu Bạch xà sao lại biết được.

Có thể Ngự Tiên không hít vào phấn hoa, Tiểu Bạch xà lại hít không ít, vì sao thần sắc hấn còn bình tĩnh như thế.

Tiểu Bạch xà nhìn ra nghi ngờ trong mắt nàng, hé miệng cười nói: "Ta vốn là một con rắn độc, sau lại vì trúng phải độc, ăn mấy năm quả bách độc, dâm xuân phấn đối với ta không có bất cứ tác dụng gì."

Trong khoảng khắc hai người nói chuyện với nhau, cảm giác rễ cây đưa tay vòng lên đuôi dài của Tiểu Bạch xà, kéo hấn về phía yêu tinh cây lưỡng tính. Nữ yêu thụ cười dâm đãng mở rộng song chương, bộ dạng như phải ôm hấn vào trong ngực.

"Ghê tõm..." Ngự Tiên thừa sức đối phó với loại yêu tinh này, thân thủ nhanh nhẹn giờ lên cung thần, nhắm vào lồng ngực nữ yêu thụ bắn thẳng đến.

Nữ yêu thụ bị đâm xuyên tim chỗ chết tại chỗ, nam yêu thụ đang giữ hông nàng ta đang rũ xuống, thống khổ ngửa đầu gào thét, cả người hình như mất đi chất dinh dưỡng, theo nữ yêu thụ cùng nhau hóa thành cây khô cháy đen. Dâm xuân phần trở thành phần đen nhỏ rơi xuống mặt đất.

Tay cảm giác co quắp buông Tiểu Bạch xà ra, Ngự Tiên phi thân qua, đỡ Tiểu Bạch xà đang rơi xuống mặt đất, kiểm trên trên người hắn có vết thương không.

"Mới vừa rồi ngươi hít vào dâm xuân phần?" Tiểu Bạch xà lo lắng xoa gò má Ngự Tiên, lại cảm thấy cử chỉ đường đột, lo sợ để tay xuống.

Ngự Tiên trong lòng hơi hơi rung động, chống cự nói rằng: "Ta không sao, thần tiên sao lại trúng dâm độc được."

Kỳ thực Ngự Tiên khẩu khí mềm yếu, nàng cũng không xác định thần tiên hít phần hoa có bị ảnh hưởng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tượng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Đẩy Mạnh Khó Khăn Cẩm Xinh Đẹp Mùi Thịt (Vi H)

Ở trong một nơi tối tăm mà hai người đi qua, từng cỗ xương khô mục nát đáng sợ, nằm rải rác ở trên đá vụn, bò đen trùng đầu trắng bạch hướng Ngự Tiên, như không tiếng động khốc lóc kể lể với nàng.

"Những người này là bị đoàn tụ yêu tinh cây hại chết, có người yêu tinh cũng có... Tiên..." Tiểu Bạch xà liếc mắt nhìn bộ xương khô, quay đầu lại nhìn về phía Ngự Tiên đi ở phía sau, mi tâm nhíu lại "Sắc mặt của ngươi sao lại tái nhợt như vậy."

"Không cần quan tâm ta, mau rời khỏi nơi này." Ngự Tiên cắn môi dưới, ngưng thần một chút rồi nói.

Tiểu Bạch xà đỡ lấy thân thể của nàng, thử hỏi thăm: "Khỏe không? Ta điu ngươi đi?"

Ngự Tiên yếu ớt gật đầu, được điu đi một đoạn, thật vất vả mới đến mặt đường sạch sẽ, không có gấp bộ xương quý dị. Lúc đầu Tiểu Bạch xà cho rằng Ngự Tiên sợ bộ xương khô này, sắc mặt mới kém vậy, không nghĩ tới ánh mắt của nàng càng thêm hoảng hốt.

Một cảm giác nóng tan loạn ở đan điền, Ngự Tiên lấy tinh tâm tiên pháp liều mạng ức chế, lại thành thêm dầu vào lửa, tà hỏa trong nháy mắt phá tan giam cầm, lan tràn toàn thân nàng. Nàng mê muội không còn chút sức lực nào nàng, thiếp đi trên da thịt lạnh như băng của Tiểu Bạch xà, giảm bớt nóng rực đau đớn trong cơ thể.

Tiểu Bạch xà thăm dò cái trán của nàng: "Thật là nóng..."

Ngự Tiên nhìn chằm chằm khuôn mặt mỹ hoặc câu hồn, môi mọng sắc như đạm anh, hô hấp mùi thơm ngào ngạt tựa như rượu, cách nàng gần như vậy, gần gũi mê người dụ dỗ, nàng cũng khó nhận được mỹ sắc như thế, một tay đẩy người trước mặt xuống thăm cổ.

"Nóng quá... Thật là khó chịu..." ánh mắt Ngự Tiên dường như muốn ăn thịt người vậy, nhìn nàng đè ép kia thân hình cao lớn, kề sát ở lồng ngực của hắn, nỗ lực làm giảm nhiệt độ trên người.

Có thể cách vài vốc thật cản trở, Ngự Tiên áo nào xé quần áo trên người, da thịt nồn nà lộ rõ ra, còn có nhũ thịt phần đào. Như chờ đợi khô khào lấp đầy, mê hoặc ngồi ở đuôi dài.

Hô hấp Tiểu Bạch bị kiềm hãm, bụng rắn phía dưới đã chảy một dòng nước nóng, cây ngón tay cái khê nâng, chống đỡ ở khe mông nhỏ của nàng.

Hai thụ yêu làm việc này là không phải, hẳn mơ hồ cảm thấy không đúng cho lắm. Thần trí Ngự Tiên lúc này mơ hồ, chờ nàng tỉnh táo lại, nói không chừng sẽ hận chết mình.

Tiểu Bạch xà giờ tay lên đụng vào Ngự Tiên, vô ý đụng tới vú tuyết trắng, khiến nàng khe khẽ rên rỉ, bị nàng siết chặt tay., lúc vỗ về chơi đùa ở hai đôi nhũ phong. Thân hình của hắn vẫn là hình rắn, liếm láp qua bộ vị mềm mại ngọt ngào, trọn đời đều quên không được.

Ngự Tiên cúi người hôn lấy môi đỏ mơn, chuồn chuồn lướt nhẹ hôn, lại cảm thấy không có đủ, đưa đầu lưỡi ra liếm liếm, hàm răng khe khẽ cắn.

Tiểu Bạch xà cúi đầu thấy vùng tam giác dưới mông tam giác, tuyết trắng non mịn, thịt hồng hào, nơi riêng tư che giấu lông tơ thừa thốt. Mổ cây dũ phát cứng rắn như sắt, phía trên kinh mạch bạo khởi, vừa lúc đâm vào vùng đất bí ẩn.

Ngự Tiên sắc mặt càng hồng, rên rỉ đứt quãng, hai tay vịn trên cổ, cái mông hơi di chuyển cọ đuôi rắn, cứng rắn ngón tay cái đẩy mạnh thịt non, hoa huyết phân bố ra mật ngọt, tưới ướt da rắn bạch ngọc.

Cổ họng Tiểu Bạch xà khô khốc, đầu nghiêng một bên, hai mắt nhắm thật chặt. Dương vật phía dưới bụng rắn, bị ép ma sát khe thịt của Ngự Tiên, đã sớm đói khát khó nhịn. Hắn không tự chủ đột nhiên động một cái, quy đầu để ngay trong khe thịt, tiếp tục đi vào trong có thể thăm dò vào đào viên bí cảnh.

"A..." Ngự Tiên nhắm mắt nhỏ nhắm lại tựa như thống khổ không ngớt, mê mang nhìn chăm chăm nơi hai người giao hợp, một mặt nghĩ rút ra một mặt lại muốn nhét vào...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tượng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Vòng Eo Khoảnh Bày Phó Mưa Vân (H)

Hai người đều cực kỳ khó chịu, đại quy đầu cắm ở miệng huyết, trên không ra trên dưới không ra dưới, hai mảnh bối thịt một tờ một hấp, chặt chẽ mút vào nó.

Tuy hạ thể Ngự Tiên bị xé rách thống khổ, đâm xuyên phần độc cũng cực mạnh, như cây thuốc phiện mê loạn thần trí người, khiến cho hoàn toàn bị đâm đục không chế. Nàng cầm ngón tay cái nóng rực, nhắm ngay nó mà ngồi xuống thân thể bên dưới. Dương vật thô to đẩy ra thịt huyết, bị ép thâm nhập vào trong, có thể nghe được bùm một tiếng, đụng phải chỗ sâu nhất trong tử cung.

Chưa bao giờ có cảm xúc tốt đẹp như thế, cứ như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắm liếm láp thịt hành của hắn. Khuôn mặt Tiểu Bạch xà trắng nõn hoàn mỹ, đã bị nhuộm phớt màu hồng. Hai tay của hắn vô lực rũ ở hai bên, mí mắt hơi hơi nhắm lại, hô hấp trở nên nặng nhọc.

Tay Ngự Tiên để trên đùi rắn của hắn, nâng mông trắng hướng về phía trước, dương vật xà rút ra phân nửa, âm đạo cùng thịt hành khe khẽ ma sát, khơi dậy không ít vui vẻ cho hai người.

Ngự Tiên bị đâm độc điều khiển, rất thích loại cảm giác này, thân thể bắt đầu nhập nhô lên xuống, để dương vật xà ở trong người có khoảng cách ma sát. Lần lượt đánh đều vào nơi sâu nhất, đâm mũi thịt từ miệng tử cung xinh đẹp bên cạnh, run rẩy chảy ra một cổ đàm dịch.

Ba ba ba tiếng thân thể va chạm, hấp dẫn Tiểu Bạch xà nhìn về hướng bộ phận hai người giao hợp.

Chỉ thấy lông tơ dính ướt, bị một cây gậy to dài màu da cắm. Mỗi lần mông Ngự Tiên lên xuống, hắn đều có thể thấy miệng huyết đỏ sẫm. Âm thần sung huyết như hai đóa hoa hồng kiều diễm, chặt vật phun ra nuốt vào dị vật.

Tiểu Bạch xà hô hấp dồn dập nhìn lên phía trên, eo nhỏ đang nhấp nhô mảnh mai như liễu, hai luồng no đủ kịch liệt lay động.

Thể xác và tinh thần Hứa Ngự Tiên cười trên hắn, cộng thêm trận chiến lúc trước tiêu hao, một hồi lâu sẽ không còn khí lực, ngồi phịch ở lòng ngực bóng loáng của hắn, nắm hai điểm đầu đỏ: “Muốn... Còn muốn muốn... Cho ta...”

Tiểu Bạch xà ôm lấy eo nhỏ Ngự Tiên, lật người lại để nàng xuống dưới, dương vật xà còn trong tiểu huyết: “Biết ta là ai à?”

Tiểu Bạch xà muốn nàng nhớ kỹ vào lúc này nơi đây, là hắn ở trong thân thể nàng, cùng nàng giao hòa làm một thể.

Hai mắt Ngự Tiên tan rã nhìn về phía hắn, ngây thơ thấp giọng níu non: “Ta biết... Người là Tiểu Bạch...”

Lời nàng vừa nói ra là lúc, thiếu niên đặt trên người nàng trên mặt tràn đầy ôn nhu, giống một gốc cây thủy tiên tao nhã quanh co khúc khuỷu.

Khỏe miệng vui vẻ nhếch lên, hắn trong tròng hai tròng mắt có thể so với ánh trăng, kiều diễm như nước dừng ở nàng: “Là ta, Ngự Tiên...”

Tiểu Bạch xà vỗ về chơi đùa thân thể là lút của nàng, đối đãi như bảo vật, cầm nhũ trái, dùng đầu lưỡi như ăn trái cây mà liếm láp, mới liếm vài cái vào chỗ đầu ty liền cứng rắn.

Ngự Tiên mềm nhẹ uyển chuyển rên rỉ: “Nhột... Phía dưới thật là nhột... Ta muốn...”

“Ta sẽ cho ngươi ăn no.” Tiểu Bạch xà đưa hai chân của nàng gác trên bờ vai, chỗ kín hoàn toàn mở rộng ở trước mặt hắn, loại tư thế này cắm sâu nhất, chen vào bụng Ngự Tiên đến mức phồng lên.

“Thật chướng... khó chịu...” Ngự Tiên nhú lên chân mày, khó nhịn gãi dũa.

Tiểu Bạch xà vuốt bụng của nàng, có thể cảm giác được đường viền tiểu huyết, nghĩ đến lúc này tiến nhập nàng liền đặc biệt kích động, một mặt ôn nhu an ủi, một mặt hung hăng giữ lấy nàng: “Ngự Tiên nhịn một chút, rất nhanh sẽ thư thái.”

“A a... Tiểu Bạch... Nhẹ một chút... Ừ đây... Cầu ngươi... Tiểu Bạch...”

Được Ngự Tiên gọi tên, Tiểu Bạch xà thao càng thêm mạnh mẽ, đuôi rắn đánh vào múi mông của nàng, phát ra ba ba nhẹ - vang lên, làm nàng cảm giác cơ hồ như hồn phi phách tán.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ba Ngày Cực Lạc Đột Giật Mình (H)

Một chút sương mai còn đọng lại trên cỏ xanh, giống như viên ngọc màu trắng bầu dục, quần lấy thiếu nữ trần trụi không ngừng rung động. Đuôi rắn hoàn mỹ không một tí vết, hần quần thật chặt eo nhỏ của thiếu nữ, dường như muốn khảm nàng vào trong thân thể.

Tiếng va chạm thân thể từ dưới thân bọn họ vang lên, nơi tư mật của hai người hợp thành một thể. Dương vật xà cắn ở lỗ căng mịn, đem miệng huyết căng thành hình dáng chữ "O" đáng sợ, bên trong từ cung bị ép rút đầy tinh dịch.

Bụng vốn nhỏ lại hơi hơi gồ lên, thậm chí có thể nhìn thấy một cây gậy thô to ở cửa mình, ở lần lượt rung động bắt đầu ra và chạm. Một dương vật xà ở trong cơ thể nàng trườn cảm mấy trăm cái, ra vào kịch liệt, lần thứ hai phun ra một cô tinh dịch nồng đậm. Tiểu Bạch xà rút ngón tay cái ở nơi non mềm ra, hỗn hợp tinh dịch cùng âm dịch cùng nhau ồ ồ chảy ra, dính đầy khe thịt tuyết trắng.

Ngự Tiên đang ở dư vị cao trào còn chưa tan hết, một dương vật xà cứng rắn khác đã tiếp tục, tầng tầng lớp lớp thịt mềm vô lực phun ra nuốt vào đi vật. Hai cái dương vật xà thay nhau di chuyển cực nhanh, khiến thân thể nàng chẳng bao giờ rời đi thật hạnh. Hoa huyết bị lật làm tê tê dại dại, chọc ra dịch thể sâu trong tiểu huyết chảy ra, ma sát tạo ra bọt mấp.

Mặt trời lên đêm xuống đã ba lần, mỗi thời mỗi khắc đều giao hợp triền miên, thân thể nóng rực áp sát thân rắn lạnh như băng, không thể dập tắt khô nóng trong cơ thể, lại càng kích thích lửa tình càng mạnh mẽ. Khuôn mặt Ngự Tiên áp sát lên lồng ngực bên dưới, vong tình rên rỉ lên tiếng:

"A a... Muốn phá hủy... Bụng thật phồng..." Tiểu Bạch xà nâng cảm nàng lên, khe khẽ hôn lên môi anh đào, lại cảm thấy còn chưa đủ, liền cạy khớp hàm đóng chặt ra, mút lưỡi thom tho của nàng. Một khắc kia hần cảm thấy chưa bao giờ may mắn như vậy, có thể tình cờ gặp gỡ nàng, biến thành người đụng vào nàng, thậm chí cùng nàng giao hợp thành một thể.

Ba ngày này vui thích cực hạn, Tiểu Bạch xà suy nghĩ ra nhiều loại tư thế, khiến cho Ngự Tiên vui vẻ không ngớt. Có lúc đè Ngự Tiên nằm ở trên cỏ, nâng lên cái mông của nàng, thật hạnh chen vào hoa huyết nàng mân mê, hai tay vuốt ve nhũ mềm phía trước.

Cúi đầu nhìn, vừa còn có thể nhìn thấy thật hạnh cắm trong nơi riêng tư thân thể nàng. Có lúc ôm Ngự Tiên đứng thẳng dựng lên, đem hai chân của nàng vòng qua hông, thật hạnh hung hăng xỏ xuyên qua hoa huyết mở rộng. Độ va chạm mạnh yếu càng lớn, thao Ngự Tiên đến bấp đuôi co quắp.

Có lúc Ngự Tiên cười ở đuôi rắn của Tiểu Bạch xà, nâng cái mông của nàng lên khiến cho hoa huyết ma sát thật hạnh, nắm lấy eo nhỏ, hai bên tuyết nhũ không ngừng đung đưa. Chưa va chạm nhiều Tiểu Bạch xà chẳng biết tình là vật chi, chỉ mưu toan vĩnh viễn ở cùng với nàng, dù cho nỗ lực tất cả cũng sẽ không tiếc. Nhưng hần cũng nghĩ đến nếu Ngự Tiên tỉnh táo lại, nên đối mặt nàng như thế nào.

Ngự Tiên ở từng đợt lên xuống, ngửa mặt nhìn ngày ánh bình minh, hai tròng mắt tan rã dần dần trong suốt, dưới thân thật giống như bị vật to nóng xỏ xuyên qua, ướt nhẹp trườn cảm, lại nhột nhột tê dại rất thoải mái. Nàng kinh ngạc khép đôi mắt lại, rốt cuộc thấy một lồng ngực rộng lớn, trầm trầm áp chế mình. Xuống chút nữa thoáng nhìn có thể thấy được một cây ngón tay cái, cảm ở hạ thể nơi chưa có người đụng vào, lấy tốc độ cực nhanh điều khiển.

Ngự Tiên kinh hô một tiếng đẩy thân thể trên người ra, thật hạnh đúng vào lúc này bắn ra nồng tinh, tưới vào huyết đạo của nàng trong cao trào mãnh liệt. Chờ Ngự Tiên nhìn rõ ràng màu vàng ánh nắng buổi sáng, nhìn tới khuôn mặt tuyệt đẹp, khuôn mặt nàng lúc xanh lúc đỏ, tức giận hỏi:

"Tiểu Bạch nguoi đã làm gì ta..."

"Ngự Tiên..." Tiểu Bạch xà chiếm cứ đuôi rắn, môi mông hơi hơi mấp máy, tựa như có nhiều điều muốn nói, đột nhiên một đám khói trắng từ quanh người hần toát ra, làm ánh mắt Ngự Tiên mơ hồ. Chờ sau khi khói trắng tan biến, Ngự Tiên trừng mắt nhìn con rắn trắng nhỏ trên c, mắt to hướng về phía đôi mắt nhỏ...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Uyên Ương Dục Nước Xen Lẫn Nhau Đối Với

Hai chân non mịn của Ngự Tiên bần rần đứng thẳng, dọc theo bắp đùi dịch trắng ồ ồ chảy ra, trên thâm cỏ xanh dính một chút bọt dịch. Nổi từ mặt một mảnh bọt mép, hoa huyết sưng huyết hồng một mảnh, miệng huyết bị làm không khép lại được.

Ngự Tiên nhìn Tiểu Bạch Xà quỳ rạp trên mặt đất, một con lừa giận nhưng lại không có chỗ phát tiết, khóc không ra nước mắt dùng phép thuật lau hạ thể sạch sẽ, vẫn cảm thấy trên người mùi tinh dịch.

Ngự Tiên tức giận nói: “Đừng tưởng rằng cố ý biến thành nhỏ, có thể trốn tội.”

Tiểu Bạch xà quấn quanh lên đuôi dài, đập lạp đầu nhỏ: “Cũng không phải cố ý, ta cũng chẳng biết tại sao biến trở về nguyên thân...”

Ngự Tiên nhất thời nghẹn họng không nói được gì, nàng có thể lý giải vì tinh lực hao hết mới bị lộ nguyên hình?

Tiểu Bạch xà lắc lư đuôi, cật lực leo đến bên chân nàng, khàn khàn nói rằng: “Ngự Tiên, xin lỗi, nhưng ta không hối hận, ta sẽ phụ trách với ngươi...”

Tiểu Bạch xà không hiểu phụ trách ở thế gian, thầm nghĩ vì nàng mà bồi thường, dù cho Ngự Tiên muốn mạng của mình, hắn cũng cam tâm tình nguyện hết thảy.

Lấy thân thể nhỏ bé, nói trách nhiệm to lớn, Ngự Tiên cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nàng muợn phiến hít và một hơi: “Việc này để tắm rửa xong rồi bàn lại.”

Cách đó trăm bước, trùng hợp có một chỗ ao nước có cây hoa đào, Ngự Tiên kéo đuôi dài Tiểu Bạch xà, cuộn đuôi hắn ở trên nhánh cây một vòng, buộc chặt thành một vòng kết.

Ngự Tiên đi mấy bước, nhớ tới cái gì quay đầu lại nói: “Cột có đau hay không?”

“Không đau...” Tiểu Bạch xà cong chân mày lên, như đang cười sung sướng.

“Vây rất tốt, ngươi ở nơi này đợi, không cho phép đi qua nhìn lên.”

“...”

Ngự Tiên cảm quần áo đầy đất lên, đi tới bên đầm nước, nhìn chăm chăm chỗ quần áo như vải rách tựa hồ nhớ lại cái gì, cắn môi dưới, ảo não không thể tả.

Ngự Tiên mơ hồ nhớ kỹ trúng độc thì một chút kinh nghiệm, là nàng không kiềm chế được đâm độc, cưỡng bức Tiểu Bạch xà trước. Tuy rằng sau ba ngày giải độc, hai cái dương vật xà thay phiên xỏ xuyên qua nàng.

Tâm trí hiện lên một bộ hình ảnh điển tình, Ngự Tiên nhanh chóng nhảy vào đầm nước lạnh giá, làm lạnh bớt nóng rực trên má.

Ngự Tiên ở bên trong nước xoa nắn bầu ngực, phát hiện núm hoa bị cắn xước da một chút, da thịt nổi nà lại loang lổ điểm đỏ, rửa sạch hoa để vẫn còn mùi hương quyến rũ, khe khẽ chạm vào liên ngứa tê tê.

Chuyện Tiểu Bạch xà làm rất ghê tởm, mặc kệ là đúng hay sai, đều phải cẩn thận giáo huấn hắn một trận.

Ở đáy lòng Ngự Tiên nghĩ nên nghiêm phạt như thế nào thì người khởi xướng kia im lặng không tiếng động trượt vào đầm nước, giống như ngon cỏ lau màu trắng nổi trên mặt nước, bơi về hướng Ngự Tiên.

Ngự Tiên chéo tay chà lau cái cỏ, hình như có một vật trắng mịn, leo lên sống lưng nàng. Nàng chợt rung mình một cái, nắm sợi dây kia xem như vật dư thừa, kéo tới trước mắt vừa nhìn, đối diện một đôi mắt nhỏ xanh đen.

Cái Ngự Tiên bắt được là phần đuôi, Tiểu Bạch xà rũ đầu xuống, lúc đầu rắn vô tình đụng lên bầu ngực của nàng, lưỡi rắn vừa vắn liếm đến núm hoa bên phải.

“Ngươi tên hỗn đản này!!!” Ngự Tiên một tay lôi Tiểu Bạch xà, đem vứt hắn ra xa.

Tiểu Bạch xà “Chạm” một tiếng rơi xuống đầm nước, gây dựa tạo nên từng đợt sóng rung động. sau một lúc lâu vòng xoáy nhỏ biến mất, Tiểu Bạch xà còn không có nổi lên mặt nước, gương mặt Ngự Tiên thoáng chốc trách bực, bơi tới đáy nước nơi hắn rơi xuống, tìm kiếm bóng dáng màu trắng.

Thiếu chút nữa Ngự Tiên hoảng loạn rơi nước mắt, gấp rút gào thét: “Tiểu Bạch ngươi ở đâu, tuyệt đối đừng làm ta sợ, mau chạy ra đây cho ta, ta tha thứ cho ngươi...”

Lúc này đột nhiên có một đôi tay mò lên eo nhỏ, nâng mông của nàng nổi lên mặt nước. Trước mắt Ngự Tiên xuất hiện da thịt bóng loáng trắng nõn, lồng ngực đầy rộng chắn ánh nắng buổi sớm từ phía đông chiếu đến, khuôn mặt tinh xảo như bản vẽ phác thảo tinh tế, ánh sáng trời đất như đang lưu chuyển trong ánh mắt.

Như một nhân vật thần tiên trong thần thoại, khẽ vuốt cằm nàng, cười tủm tỉm nói rằng: “Ta có nghe lầm hay không, ngươi tha thứ cho ta...”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tượng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Nước Xanh Phấp Phới Cảnh Xuân (H)

Ngự Tiên thấy khuôn mặt Tiểu Bạch Xà rạn rở, suy nghĩ đầu tiên là thật may là hắn không xảy ra chuyện gì, sau đó bực mình vì bị trêu chọc. Đôi bàn tay trần như phấn đầm nhẹ lên ngực Tiểu Bạch Xà, nàng cắn răng nhỏ, mắng hắn: "Đáng ghét, ngươi lại dám gạt ta!"

"Ta không lừa ngươi." Tiểu Bạch Xà cầm hai tay của nàng, dịu dàng nắm trong lòng bàn tay, "Vừa nãy, ta chết chìm thật mà, vô ý biến thành người nên nổi lên, không ngờ nghe được lời ngươi nói tha thứ cho ta, Ngự Tiên, ta rất vui....."

Hai chữ cuối, Tiểu Bạch Xà nói mãi, nói thật dài, như dòng suối nhỏ dịu dàng mềm hóa trái tim Ngự Tiên. Khuôn mặt trắng thuần của nàng vô thức hiện lên hai rặng mây đỏ, bất ngờ gợn tay đẩy hắn, ngược lại lại bị Tiểu Bạch Xà nắm càng chặt.

"Tiểu Bạch buông ta ra, ngươi muốn bị đánh hả?" Bàn về pháp lực, yêu dù sao cũng kém hơn tiên, hơn nữa Tiểu Bạch Xà còn nhỏ, tu vi của Ngự Tiên qđ so với bình thường còn cao hơn hắn rất nhiều, nhưng làm sao nàng có thể thoát được.

"Không thả....." Tiểu Bạch Xà khẽ chớp hàng mi dài như cánh bướm, đôi mắt trong veo không chút tỳ vết, mở to mắt, trong đồng tử chứa đầy bóng dáng của nàng, sao lại có thể đáng ghét như thế chứ.

Ánh mắt nóng rực do dự nhìn khuôn mặt ngơ ngác của Ngự Tiên, Tiểu Bạch Xà bất ngờ cúi người, hôn sâu lên cánh môi đỏ hồng của nàng đỏ.

Răng môi Tiểu Bạch Xà cắn bó với dòng nước trong veo như nước cam lộ, động tác lại dịu dàng tinh tế, cố gắng đem cảm xúc của nàng kéo ra ngoài, hơn nữa hắn lại còn thành công làm được.

Ngự Tiên ở trong nước, không cách nào nhúc nhích, bị những nụ hôn mát tinh tế khiến người nhuyển ra, mềm nhũn ngồi phịch trong lòng ngực kiên cố của hắn, mặc cho con rắn ghê tởm muốn làm gì thì làm.

Ngọc bích xanh thâm nhìn rõ qua dòng nước trong suốt, ngón tay thon dài thanh tú khẽ xoa nắn, tạo thành hình dáng không đồng đều, một tay khác thăm dò vào giữa hai chân nàng, ngón tay vỗ về chơi đùa cánh hoa. Hai qđ người trước mới làm cách đây không lâu, hoa môi còn hơi hé mở, nhưng miệng huyết thì đã khép chặt không để lại khe hở nữa rồi.

"Kẹp ta thật chặt, có phải muốn rồi đúng không....." Tiểu Bạch Xà phả ra mùi hương nồng nàn bên tai nàng, vừa ảm áp lại hơi ngứa, truyền tới trái tim Ngự Tiên.

Còn sót lại dâm độc khiến Ngự Tiên càng nóng ran khó nhịn, nhưng lý trí vẫn tồn tại, nàng mở miệng cự tuyệt: "Không được..... Không được gặp ta....."

Nhưng lời Ngự Tiên nói mỏng manh như tờ giấy, trong mắt không hề có sức lực phản kích. Tiểu Bạch Xà mạnh mẽ tách hai chân của nàng, đuôi rắn đem cự vật nóng cháy, đâm vào trong hoa huyết đáng thương hoa.

"A....." Ngự Tiên bị đâm mạnh, kêu khẽ một tiếng, theo bản năng ôm chặt người hắn, Tiểu Bạch Xà thuận thế tiến quân thần tốc, đâm cả vào bên trong

Có nước trơn trượt, Ngự Tiên nhanh chóng thích ứng, nhưng bụng vẫn bị nhét vào căng cứng. Đây là lần đầu năpnh cảm nhận được rõ ràng, cự vật qđ của Tiểu Bạch Xà đâm tới chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng, cảm giác kết hợp với nhau rất kỳ diệu, giống như trong ta có người trong người có ta.

Ánh sáng sớm chiếu vào dòng nước ngọc bích dập dềnh, gió lướt theo tia nắng lặn tẩn trên sóng gợn, trước mặt là cặp mắt đen còn dịu dàng hơn so với sóng nước, có thể khiến người ta mê ly đắm chìm trong giấc mộng hòa hợp, cam tâm tình nguyện nằm mơ màng dưới thân thể hắn.

Hạ thân cảm thấy nóng nóng tê tê, nhưng cả người lại cảm thấy man mát lạnh lạnh, hai tầng abwng hòa, Ngự Tiên cầu nhàu oán trách: "Lạnh quá....."

Tiểu Bạch Xà nâng Ngự Tiên lên, cự vật còn phách còn đâm sâu ở trong cơ thể nàng, vững vàng nổi lên mặt nước, ôm nàng nằm trên thảm cỏ xanh lên, đè lên thân thể mềm mại của nàng, cự vật mạnh mẽ va chạm.

Ngự Tiên yếu ớt nằm dưới người hắn, đôi mắt khẽ nhắm lại, hai gò má ửng hồng như say rượu, hơi thở mềm mại, thân hình uyển chuyển. Nhũ phong qđ đung đưa lắc lư theo nhịp đâm chọc, như đôi thỏ trắng hoạt bát nhún nhảy lên xuống, hoa huyết ở phía dưới hút chặt cự vật ở bên trong.

"Muốn bẻ gãy ta hả....." Tiểu Bạch Xà nheo mắt trêu chọc, càng đâm chọc mạnh mẽ, từng cái từng cái đâm sâu vào trong mị thịt.

Ngự Tiên bị đâm chọc càng lúc càng nhanh, cự vật bên trong dị bất ngờ biến mất, xương cốt bỗng nhiên trống rỗng, trên bụng có thêm một vật dư thừa mềm nhũn.

Ngự Tiên ngạc nhiên cúi đầu nhìn, nhìn Tiểu Bạch Xà nhỏ dài mềm nhũn nằm trên bụng nàng, một người một xà lại mất to trùng mất nhỏ.

"Người muốn trêu chọc ta có đúng không!" Ngự Tiên ghen giọng gào lên, nhưng sao nàng thể sẽ nói cho hắn biết, nàng đang dục cầu bất mãn.

"Ngự Tiên, chuyện bất ngờ xảy ra ta cũng không biết nguyên nhân, chẳng qua ta có một cách, có thể tiếp tục....." Dứt lời, Tiểu Bạch Xà xoay người, đuôi dài nhếch lên....

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đuôi Rắn Luồn Lách Theo Dòng Chảy

Editor: Vivi

Ngự Tiên còn chưa có hiểu được ý của Tiểu Bạch Xà, một vẩy thô dài lạnh lẽo thô đã đâm vào hoa phòng hư không.

"A..... Tiểu Bạch..... Đó là cái gì....." Ngự Tiên không nhìn được kêu khẽ, cong người lên nhìn, liền thấy một đoạn đuôi rắn của Tiểu Bạch Xà tùy ý đâm chọc trong hoa phòng của nàng.

"Không cần..... Lấy ra....." Ngự Tiên vừa xấu hổ vừa bức, vừa định muốn kéo đuôi Tiểu Bạch Xà ra ngoài. Đuôi dài bất ngờ chọc vào điểm mẫn cảm của nàng khiến hai chân nàng run rẩy, xương cốt lại mềm nhũn, yếu lợ ớt co quắp ngã trên mặt đất.

Tiểu Bạch Xà cong người, đầu rắn tới gần hoa huyết của nàng. Thở lưỡi liếm hoa dịch trong suốt dính trên cánh hoa đỏ thắm, cười chế nhạo: "Như thế này cũng rất thoải mái, đúng không....."

"A..... Không nên như vậy..... Ừm ừm....." Ngự Tiên xấu hổ, đôi tay che kín mắt, chu miệng nhỏ rên rì, thở hổn hển.

Đuôi rắn không giống như cự vật, nó có thể đâm chọc mẫn cảm vô cùng linh hoạt, còn có thể co có thể duỗi, dùng đưa trái phải. Phần đuôi nhọn giống như bàn chải nhỏ, chọc ngọc mị thịt mềm mại trên vách hoa phòng, nhanh chóng kích thích làn sóng khoái cảm.

"Ấn a..... Quá sâu..... Không cần tiến vào nữa..... Nếu bị đâm thủng....."

Đuôi rắn càng ra nông vào sâu giữa hai đùi nàng, nhiều lần đuôi đâm mạnh tới tận miệng tử cung, cùng với tư thế đâm chọc tử cung giá thể, cường độ mà mức độ đâm chọc cũng càng ngày càng nhanh, mật dịch bị khuấy lên lợ bao nhiêu cũng bị lưỡi rắn hấp thu sạch sẽ.

Ngự Tiên bị khoái cảm bao vây như ngọt thở, mị thịt bên trong co lại thật chặt, hai chân co quắp, hoa phòng run rẩy xoắn chặt đuôi rắn.

"Phía dưới mát thật chặt, nếu bị người kẹp đứt." Tiểu Bạch Xà đi từ giữa hai chân đi lên, leo lên nằm trên bụng nàng, nhìn thấy hình dạng đuôi rắn gồ lên thành bụng nàng, "Ngự Tiên, bây giờ ta đang ở trong người người....."

Ngự Tiên bị lời hắn kích thích, hoa huyết bất ngờ phun ra dòng mật nước, cao trào liên tục khiến hai mắt nàng lờ mờ như người mất hồn, một lần nữa di vật liên tiếp đâm chọc trong cơ thể nàng cũng biến mất, không còn cảm nhận được.

Ánh sáng âm thầm dần, một thân thể với đường cong rõ ràng đè ở trên người nàng, cánh tay bền chắc vòng quanh eo của nàng. Khuôn mặt hoàn mỹ lợ chìm trong bóng tối, khóe miệng cong cong hơi nhếch lên: "Người thỏa mãn, ta còn chưa thỏa mãn đâu."

Tiểu Bạch Xà ôm Ngự Tiên, mặt đối mặt, để cho nàng dạng chân ngồi trên đuôi rắn, làn da bóng loáng dán chặt lên cơ thể nàng, đè ép nhũ thịt mềm mại. Một tay cầm nhũ thịt rất tròn của nàng, nhẹ nhàng nâng người nàng lên, cự mông xâm nhập đúng đạo ngập tràn mật hoa.

"A..... Bụng trướng lắm....." Cự vật của rắn còn to hơn cả đuôi rắn, Ngự Tiên còn chưa kịp thích ứng, Tiểu Bạch Xà đã vênh đuôi rắn, đâm chọc qua lại giữa đùi nàng, đuôi rắn và hành xàng từng cái thay phiên nhau va chạm vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng.

Ngự Tiên như người sắp chết đuối ôm chặt bè gỗ, đầu tựa lên bờ vai rộng của hắn, bị va chạm nghiêng ngả trong nước, hạ thân không ngừng co rút, lợ mát chặt cự vật đang nhồi vào cơ thể nàng.

Tiểu Bạch Xà nâng cằm nàng, hôn lên môi anh đào của nàng, khuấy đảo lưỡi nhau, đuôi rắn vẫn đâm chọc đều đều. Cả hai cái miệng nhỏ ở trên và dưới đồng thời xâm chiếm, nhũ thịt còn bị hắn tùy ý vuốt ve, Ngự Tiên bị đẩy lợ mạnh lên từng tầng khoái cảm, rất nhanh chóng lại bị đẩy lên tầng khoái cảm cao hơn.

Tiểu Bạch Xà đẩy nàng lên cao trào, kéo dài khoái cảm không cho ngừng. Hắn cúi đầu liếc xuống phía dưới, thấy cự phách khâm chặt ở nơi kiều diễm, hoàn toàn chiếm đoạt nàng, miệng huyết chảy ra chất mật bị khuấy đảo không ngừng, nơi giao hợp của hai người nhop nhop không chịu nổi, lại khiến hắn đạt được thỏa mãn chưa bao giờ có.

Tiểu Bạch Xà than thở một tiếng, phóng ra tinh hoa ở nơi sâu nhất trong cơ thể Ngự Tiên, đặt cơ thể mềm nhũn của nàng trên thảm cỏ xanh. Hắn bỗng nhiên nhớ tới nhiều năm trước, ở trên thư án của một ngôi nhà nhỏ nhắn lợ nào đó, hắn vô ý nhìn thấy những bức tranh mô tả nam nữ hoan ái trong sách

vờ.

Khi đó hắn không hiểu sự ảo diệu của nó, hôm nay đưa mắt nhìn dung nhan kiều diễm của người dưới thân, trong lòng hắn dâng trào như sóng.

Tiểu Bạch Xà cầm bàn tay trắng nõn của nàng, liếm láp ngón tay mềm mại: "Thanh Thanh Từ Khâm, du du ta tâm, vậy lòng của người ở đâu....."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hai Người Cùng Tìm Hiểu

Lão Trung Y đã nhắc nhở qua, nghi ngờ động thai khi cảm chuyện phòng the, bốn, năm tháng sau, khi đã ổn định mới thích hợp hành phòng, nhưng tốt nhất không nên làm. Dù sao đang trong lúc vợ chồng son tình nồng mật ý, khó tránh khỏi lúc cạo sát sẽ sinh ra lửa.

"Tướng công, trong bụng chắc là nam hài." Ngự Tiên được cho phép ngồi ngoài hành lang cạnh phòng ngủ hóng mát, cái miệng nhỏ nhắn cắn những quả bồ tử đào chín mọng do Bạch Tổ Ly bóc.

Bạch Tổ Ly nhíu mày cười nói: "Sao nàng lại nghĩ như vậy?"

"Chưa là nam mà, hơn nữa nhìn bụng thiếp tròn như quả dưa hấu, nếu là nam hài, bụng sẽ tròn như quả cầu." Hứa Ngự Tiên ăn mấy quả từ bồ đào, nhớ tới chuyện trọng nam khinh nữ, nàng xoa bụng bự dò hỏi, "Tướng công thích nhi tử không?"

"Nàng sinh con gì ta cũng thích." Bạch Tổ Ly dán sát vào người nàng, cắn vành tai của nàng, đôi tay vỗ về chơi đùa thân thể mềm mại ở dưới người hắn, "Nhưng, ta thích nàng nhất....."

Hứa Ngự Tiên xấu hổ đỏ mặt đẩy hắn: "Người xấu, ta là thai phụ chàng không được động tay động chân."

"Năm tháng không sinh hoạt vợ chồng rồi, đại phu đã nói lúc này có thể làm rồi mà." Bạch Tổ Ly vén quần áo nàng, cách tiết khó vuốt ve đài hoa, "Chẳng lẽ nương tử không muốn?"

"Không muốn....." Miệng nói không muốn nhưng thân thể lại rất thành thực, miệng huyết tiết ra chất mật ẩm ướt, đánh dấu trên vải vóc thật mỏng. Thật ra thì Hứa Ngự Tiên cũng muốn, nhưng nàng nghi ngờ lúc lợd mang thai, nàng đã bị nuôi thành heo mất rồi, trên người không biết đã có thêm bao nhiêu mỡ, quần áo ngày thường nàng cũng k dám thay trước mặt hắn.

"Nương tử, nàng ướt rồi." Bạch Tổ Ly che giấu đôi mắt đen như mực, cởi tiết khổ nàng, mở rộng đôi chân trắng như tuyết, sờ dòng mật ngọt ngào được tiết ra từ lâu, ngón tay ở miệng huyết xỏ xuyên qua lại.

"Tướng công..... A..... Chàng nhẹ thôi....." Hứa Ngự Tiên nói nghẹn ngào, dục hỏa bị ngón tay chà sát càng bùng lên mạnh mẽ, cả người nàng không tự chủ uốn về phía trước.

"Mút thật chặt, thật nhạy cảm, sức ăn nhất định rất lớn." Bạch Tổ Ly rảnh rỗi giữu cột nàng, một cái đuôi dài trắng như bạch ngọc lạng lẽ thò ra ngoài từ áo bào trắng của hắn, trượt đến phủ lên đùi nàng.

Hứa Ngự Tiên thấy thế, càng kháng cự: "Đừng biến thành đuôi rắn, động tác quá kịch liệt, sẽ khiến bảo bảo bị thương."

"Nương tử không cần lo lắng, ta hỏi đại phu rồi, hắn dạy ta mấy tư thế giữ thai, không làm bụng nàng bị thương đâu."

Hứa Ngự Tiên thấy hắn nói bằng giọng điệu bình thản, khuôn mặt càng thêm đỏ bừng, thật là xấu hổ chết người, Lão Trung Y nhất định sẽ giữu cột sau lưng bọn họ.

Bạch Tổ Ly đoán được suy nghĩ của nàng, cười nói: "Hắn không cười mấy câu ta hỏi đâu, không bao lâu sẽ quên thôi."

Hứa Ngự Tiên trầm nghĩ, chẳng lẽ hắn lại sử dụng yêu pháp mê hoặc lòng người?"Nhưng đây là bên ngoài đấy....." Hứa Ngự tiên nhìn xung quanh, về mặt khăn trang.

"Chính ta đã bày kết giới ở xung quanh rồi, vài canh giờ nữa cũng không có ai vào được đâu." Bạch Tổ Ly ôm lấy thân thể nặng nề của Hứa Ngự Tiên, để cho nàng quỳ ở trên bàn, hai chân tách ra với khoảng cách lớn nhất, thân thể khẽ nghiêng về phía trước.

"Thật sự sẽ không có chuyện gì đúng không?" Hứa Ngự Tiên lo lắng hỏi.

"Sẽ không đè lên bụng đâu, nương tử thả lỏng....." Bạch Tổ Ly đứng sau lưng nàng, giữ cho nàng ổn định, động nhân một cái xâm nhập vào trong hoa huyết.

"A..... Nhớ nhẹ một chút....." Dững đạo bị cự vật xâm nhập, căng trướng, mặc dù mới tiến vào được một nửa, nhưng đã lâu không sinh hoạt vợ chồng, thân thể nàng vẫn là khó có thể thích nghi được với dị vật khổng lồ này, hoa huyết kháng cự bằng cách co lại thật chặt.

"Kẹp chặt quá, đừng khấn trương, thả lỏng một chút....." Bạch Tố Ly vuốt ve đường cong hơi gồ lên của nàng, nói từng câu từng câu an ủi nàng.

Sau khi tiếp nhận cự vật, hoa huyết Hứa Ngự Tiên bị cự vật đâm vào phình trướng, nhưng cũng nhạy cảm khác thường, va chạm không lâu đã thích nghi ẩm ướt rồi.

Bạch Tố Ly cảm thấy thân thể căng thẳng của nàng dần dần mềm mại, hần bắt đầu ra vào nửa nông nửa sâu, mỗi một lần va chạm đều vô cùng dịu dàng, bình thường cũng khó lắm hần mới có thể nhận được như vậy.

Hứa Ngự Tiên được hần chăm sóc tỉ mỉ, tình cảm ấm áp tràn ngập đáy lòng, vô thức đồng đưa theo động tác của hần, phía dưới mật ngọt cũng tràn đầy.

Tiếng xương mu va chạm hòa cùng tiếng mật hoa nhỏ từng giọt, hợp tấu thành một bản nhạc xuân khác thường, Hứa Ngự Tiên nhanh chóng lên cao trào, mật dịch trào lên tại gần bó của hai người.

"Nương tử nhanh như vậy đã tiết thân rồi, nhưng ta còn có một cây nữa đây." Bạch Tố Ly đỡ một cự vật khác của bản thân, nhắm ngay hậu huyết, đang chuẩn bị mạnh mẽ đâm vào thì bị Hứa Ngự Tiên kháng cự.

"Tướng công..... Không cần..... Nơi đó không được chạm vào....." Hứa Ngự Tiên không ngừng giãy dụa.

"Chỉ tiến vào một xíu thôi, không làm nàng bị thương một chút nào đâu." Bạch Tố Ly ôm eo của nàng, chậm rãi tiến vào hậu huyết nàng.

Hứa Ngự Tiên sau khi tiếp nhận cự vật thì cảm thấy hơi đau đốn, tay siết chặt bàn đá, mềm mại kêu: "A a..... Thật là đau..... Tướng công xấu nhất rồi..... Chỉ thích bắt nạt ta....."

Hậu huyết chỉ có nửa cây cự vật cắm vào nhưng tiểu huyết lại cất chứa toàn bộ một cây cự vật khác, chỉ là tốc độ không kịch liệt, lúc đầu Hứa Ngự Tiên cảm thấy hơi khó chịu nhưng lúc này đã bị hần làm cho ý loạn tình mê, lqđ theo mỗi lần va chạm của hần, nàng cũng bị đưa lên tầng tầng kích thích.

Nhịp đâm càng ngang càng mãnh liệt nhưng Bạch Tố Ly vẫn kịp thời dừng lại, thừa dịp nàng cao trào, cự vật bỗng căng lớn, tinh hoa nóng bỏng phun tại hoa huyết nàng, suýt nữa bắn vào sâu trong tử cung nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 53

Chương 53: Tìm đường ra bằng ngũ tinh trận

Editor: Vivi

Hai người triển miện tới tận đêm khuya, Tiểu Bạch Xà ôm Ngự Tiên ngồi say, ngắm nhìn màn đêm dày đặc thưa thớt những vì sao. Bỗng nhiên, hần nheo mắt lại, nhặt một cành cây nhỏ, trong một khoảnh khắc vẽ lên một trận pháp.

Nhìn Tinh trận đã được vẽ xong, Tiểu Bạch Xà có cả giác thoải mái, nhưng cũng hoang mang, không biết liệu

bản thân hẳn có cơ hội thoát ra ngoài hay không.

Cánh tay không được yên ổn, Ngự Tiên đang ngủ, tỉnh dậy vì lạnh, nàng nhào vào trong lòng Tiểu Bạch Xà, xoa mắt hỏi: "Lạnh quá, ngươi đang vẽ cái gì đây?"

Cùng Tiểu Bạch Xà làm chuyện thân thiết nhất trên đời, Ngự Tiên vô tri vô giác dần dần thân thiết với hẳn, Tiểu Bạch Xà dịu dàng ôm chặt Ngự Tiên, sắc mặt đầy cân nhắc, có nên nói chuyện này với Ngự Tiên không?

Hẳn có linh cảm, nếu thoát ra khỏi bí cảnh, Ngự Tiên sẽ không còn là của hẳn nữa, bản thân hẳn sẽ không thể nhìn thấy nàng dịu dàng cười nữa, đầu hẳn trống rỗng, một câu cũng không thể nói thành lời.

"Bức vẽ này được gọi là Ngũ Tinh trận, mỗi góc tương ứng với một ngôi sao trên bầu trời, cũng tượng trưng cho gió, lửa, nước, đất." Tiểu Bạch Xà nhẹ nhàng cầm cành cây, chỉ từng góc, từng cạnh cho Ngự Tiên hiểu, nói vị trí trung tâm chính là nơi nàng đang nằm."

"Sao đó thì sao, những ngôi sao này có ý nghĩa gì?" Ngự Tiên nháy mắt mấy cái, khuôn mặt đầy tò mò.

"Nếu ta đoán không sai, trận đồ này thể hiện sự tuần hoàn của bí cảnh, ba năm bên ngoài tương ứng với một ngày trong bí cảnh." Tiểu Bạch Xà chỉ vào trung tâm trận đồ, nó hơi chần chừ. "Mà của Sinh của năm sao liên lạc tiếp nối lại chính là lỗ thủng của tinh trận, cũng có thể đó chính là cửa ra của bí cảnh."

Ngự Tiên lắc lắc cánh tay hất, cười nói: "Tiểu Bạch, ý người là chúng ta có thể ra được đúng không, tốt quá... tốt quá....."

Tiểu Bạch Xà thấy vui sướng, khoa chân múa tay, trong lòng cũng ấm áp lây, nàng vui vẻ hẳn cũng vui vẻ.

Ngự Tiên lăm đốt ngón tay tính toán, nhún mày nói: "Nhưng có chút phiền toái rồi, chúng ta đợi ở trong bí cảnh ba ngày, bên ngoài chẳng phải đã 9 năm rồi à, tổ mẫu không nhìn thấy ta sẽ vô cùng tức giận, trở về nhất định sẽ bị phạt."

"Vậy không ra ngoài là tốt rồi, vĩnh viễn ở đây luôn."

Tiểu Bạch Xà nói rất nhẹ, dường như chỉ cần ngọn gió phát qua, lời nói sẽ bị bay mất.

Ngự Tiên không nghe rõ lời hắn nói, hỏi: "Đúng rồi, Tiểu Bạch, sao người lại biết cách phá giải bí cảnh này?"

"Có một lão nhân ẩn cư tại đỉnh núi nơi ta tu luyện, hắn là một phạm nhân hiểu rõ thuật ngũ hành, ta đánh bậy đánh bạ nên quen biết hắn. Mỗi lúc ngày, ta đều thích đi theo hắn, đọc sách ở thư phòng, học được không ít thứ lý kì cổ quái, không ngờ lúc này cũng có một chút tác dụng."

Ngự Tiên chóng cảm nghĩ lại: "Thảo nào người lại biết, yêu cầu hợp hoan, bây giờ lão nhân kia sao rồi?"

"Hắn chỉ là người phạm, trải qua sinh lão bệnh tử, đi vào luân hồi rồi."

"Vậy à, sau khi luân hồi, chuyện trước kia đều quên, chắc

chấn sau khi chuyển thể, hẳn cũng không nhận ra người đầu."

Tiểu Bạch Xà sờ tay nàng, cười ấm áp: "Nếu có ý định tiếp tục tiền duyên với một người, có khi làm lại từ đầu cũng là một chuyện tốt."

Ngự Tiên giật mình đôi mắt với hắn, đôi mắt đen như mực của hắn sâu thăm thẳm, khiến nàng suýt nữa đắm chìm vào trong đó, nàng vội vàng đứng dậy, khuôn mặt lạnh băng: "Nhanh chóng xuất phát tìm lối ra."

Tiểu Bạch Xà thấy sắc mặt nàng bất ngờ thay đổi, đôi mắt cũng theo đó mà trầm xuống, buồn bã trả lời.

Đọc đường đi, sắc mặt Ngự Tiên vô cùng khó chịu, một con bạch xà nằm sấp trên vai nàng, chui vào trong vạt áo nàng, tùy ý liếp lấp hai viên thù du.

Ngự Tiên tức giận, mắng cái con đang ngao du trong quần áo nàng: "Bạch Xà sắc ma, đồ không biết xấu hổ, người lò ra ngoài ngay cho ta..."

"Bên ngoài lạnh lắm, vẫn nên ở trong này mới ấm áp."
Tiểu Bạch Xà bò trên tận da nhai nhui, nhanh chóng thoát khỏi mả trảo của nàng.

Lúc này Tiểu Bạch xà hóa thân thành rắn, Ngự Tiên cười mây đạp gió chờ hắn, thuận tiện hơn nhiều. Nhưng Ngự Tiên nghi ngờ con Bạch Xà này cố ý, lúc biến thành rắn, lúc lại biến thành người, có cần chiếm tiện nghi đúng lúc thế không?

Chương 55: Chương 54

Chương 54: Tình này sợ nhất ly biệt

Editor: Vivi

□ Tiểu Bạch Xà vừa nói xong đi ra ngoài, vừa đứng lúc cửa ra chính là đỉnh núi tuyết sơn, nơi đây cảnh vật mênh mông trắng như tuyết, tuyết mịn bay bổng trong gió. Ngự Tiên dậm trên lớp tuyết dày, đi ngược chiều gió nhìn lên chỗ cao: "Tiểu Bạch, trên đó có một cái động."

□ Tiểu Bạch Xà chui ra khỏi cổ áo nàng, trầm giọng nói: "Đi vào trong nhìn xem."

□ Vì muốn nhìn rõ cảnh trong động, đầu ngón tay Ngự Tiên biến ra một ngọn lửa nhỏ mà xanh, càng đi vào trong động càng thêm rộng lớn, xuất hiện một tảng băng lớn che phủ vách động, trên tảng băng có một lỗ lớp tuyết thật nhỏ, không nhìn thấy rõ hồng tuyết ở bên trong, chỉ hiện ra đường viền mờ mờ.

□ Ngự Tiên hít bỏ những hạt tuyết đọng, thấy khối băng trong suốt như mặt gương, cuối cùng cũng chiếu sáng toàn bộ cảnh vật Ma Điện ở trên núi. Nó giống như một vài bức tranh liên hoàn, nhanh chóng lóe lên những việc vặt Ma Quân làm mỗi ngày.

□ Điều khiến nàng ngoài ý muốn chính là, khuôn mặt

Ma Tôn vốn trắng nõn âm nhu, trên cằm có thêm một nhúm râu đen. Ngự Tiên bỗng nhớ ra, thế giới bên ngoài đã trải qua chín năm, thay đổi một chút cũng là bình thường.

Ma phi, người được Ma Tôn sủng ái nhất, may mắn sinh hạ được một trưởng tử duy nhất, ngày sinh nhật năm ấy mở tiệc rượu trăm ngày để chúc mừng ấu tử. Mọi người đều nói Ma Tôn thương con như mạng, hẳn lại thích nhất ôm con, hôn môi, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn, miệng đầy râu đâm vào đít nhỏ khiến nó khóc rống không thôi.

Ngự Tiên thấy vậy cười khúc khích, nói với Tiểu Bạch Xà: "Không ngờ người thâm độc như hắn, lại có một cảnh đáng yêu như vậy."

"Hổ dữ không ăn thịt con, thiên hạ không cha mẹ nào không yêu thương đứa nhỏ." Tiểu Bạch Xà dừng một chút, nặng nề thở dài, "Nhưng quy định của tộc bọn họ..."

Giết cha đoạt vị, Ngự Tiên cũng biết, có lẽ vài năm sau, Ma Tôn tự nguyện chết dưới tay nhi tử.

Tiểu Bạch Xà nhắc nhở: "Ngự Tiên, muốn đi ra ngoài, phải phá vỡ tảng băng này."

Ngự Tiên dứt khoát dùng cung bắn vỡ tảng băng, nhảy lên lao ra ngoài lí cảnh Càn Khôn, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng nói: "Cuối cùng cũng ra ngoài, còn phải làm thêm một việc nữa..."

Lúc này đã qua canh tư, Ma điện yên tĩnh không người,

Ngự Tiên lên vào phòng khách, Ma Tôn cùng Ma Phi đang nằm trên giường ngủ say. Nàng giờ tay chém xuống, dùng pháp thuật cắt râu Ma Tôn, để vào một túi bông, yên lặng rời khỏi Ma điện.

□ "Không ngờ ta lại thắng được canh bạc này, hai tên đó chẳng phải không thể không nghe theo lệnh ta hay sao." Ngự Tiên vỗ vào túi gấm, cười dương dương đắc ý.

□ "Canh bạc này thắng rồi, ngươi muốn về Tiên giới luôn?" Tiểu Bạch Xà nói nhỏ bên tai nàng, giọng nói lúc này sơ với lúc trước còn lạnh lẽo hơn vài phần.

□ "Trước kia, ngươi tu luyện ở đỉnh núi nào, ta đưa ngươi trở về rồi nói sau." Ngự Tiên nhất thời không nói lại được câu nào, chỉ có thể qua loa đối chui đề.

□ Tiểu Bạch Xà chỉ phương hướng cho nàng, trên đường đi hai người đêm im lặng, bay đến một vách đá. Đúng chỗ đây mây từ dưới đất bò lên, nhật nguyệt cùng chiếu, ánh nắng ban mai từ phía chân trời nghiêng người chiếu tới, soi sáng cả đồng cỏ xanh um tươi tốt.

□ Ngự Tiên quan sát cảnh dưới núi, chặc chặc thở dài: "Tiểu Bạch, chỗ ngươi ở đẹp quá."

□ "Ngự Tiên, đừng bỏ ta mà đi." Chẳng biết từ lúc nào, Tiểu Bạch Xà rời khỏi bờ vai nàng, hóa thành nửa người nửa xà đứng sau nàng. Ông trời lqd đứng bóng vô cùng nhanh, chẳng mấy chốc, Thiên luân bay lên vô cùng nhanh, trong nháy mắt, một quang sáng màu hồng xuyên thấu tầng mây, nhuộm lên bóng dáng ngọc thụ chi lan một tầng hư ảo. Nhưng đáy mắt lqd hắc vẫn mang thần sắc tái

nhột, khiến đáy lòng nàng thập thoảng đau đớn.

□ "Ta không về sẽ vô cùng rắc rối, người ở nơi này chờ ta, ta nhất định sẽ quay lại tìm người." Lờ Ngự Tiên giống như một câu thề non hẹn biển, mang theo sự quyến luyến khó nói thành lời, nàng cũng không nỡ rời khỏi hắn, sao nàng có thể nhẫn tâm ruồng bỏ hắn cơ chứ.

□ Trong trời đất, mọi âm thanh im lìm, dường như chỉ còn ánh mắt giằng co giữa hai người. Nửa ngày, cánh tay hắn mở rộng, ôm chặt Ngự Tiên, khẽ cắn nát đôi môi cánh hoa của nàng, nói: "Mặc kệ người rời đi lâu bao lâu, ta đều ở nơi này chờ người, không bao giờ thay đổi..."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 55

Chương 55: Dưới Tru Tiên đài mới biết chân tình

Editor: Vivi

□ Ngự Tiên bay về Cửu Trùng Thiên, đúng lúc gặp Đạo Trạch, hai vị lão hữu Tinh Côn, ném túi gấm qua chỗ hai người: "Này, ta thắng rồi."

□ Hai người móc được mấy cọng râu ra từ trong túi, hai mặt nhìn nhau ngỡ ngác, một hồi lâu sau mới nhớ ra bọn họ từng cá cược chuyện gì, đều cười ha hả nói qua loa, ngày ấy lập ván cờ là do say rượu vui đùa, không lạ gì

Ngự Tiên lại cho là thật.

□ Tinh tôn tóc trắng vóc người bé nhỏ, về cười nhạo Ngự Tiên xuống trần thăng hời quần áo của nàng có phải bị trộm không, có bị người ta lừa làm phu nhân hay không.

□ Ngự Tiên tức giận tới mức muốn oánh nhau, vừa định vung tay áo, ném bọn họ vào Lò Luyện Đan, cẩn thận dạy dỗ một phen, bỗng nhiên thấy Đạo Trạch nhắc nhở, Tây Vương Mẫu đang tìm nàng khắp nơi.

□ Người yêu chiều nàng nhất là Vương Mẫu, người nàng sợ nhất cũng phải Vương Mẫu, Ngự Tiên phải kìm nén lửa giận đầy đầu, nhanh chóng chạy tới tiên cảnh Đạo Trì, chờ sau khi trở về, nàng lại dạy dỗ hai tên này.

□ Đạo Trì thuộc tầng thứ nhất của Thiên Giới, ở tận cùng phương Nam. Cách vạn trượng, mây mù nặng nề cũng có thể nghe thấy tiếng nhạc là lqđ lướt thân tiên, tiên nữ nhảy múa trên những đám mây ngũ sắc, nhanh nhẹn như rồng bay phương múa. Trên bàn tọa sen hồng, một phụ nhân hiền lạnh ngồi ngay ngắn, trên người mặc bộ quần áo màu mây tía, trên búi tóc bạc đeo Thái Châu Quan, dáng người cao gầy không giận mà uy lqđ phong, thấy Ngự Tiên lạnh chanh lát tấu xuất hiện, đôi mắt cười dịu dàng: "Tiểu Súc Sinh, cuối cùng con cũng quay về, những ngày này, con chạy tới chỗ nào phát điên hả, nhanh lên, lại đây để cho ta nhìn con nào."

□ Ngự Tiên chậm rãi cất bước đi qua, nói do dự: "Xin lỗi tổ mẫu, Tôn nhi đi một chuyến tới nhân gian, vừa về tới nơi, chuyện đầu tiên là tới đây thăm người."

□

□ Tây Vương Mẫu nhân lòng mây quan sát Ngự Tiên, đồng tì bắt ngờ co lại một chút, sắc mặt thay đổi, phát tay cho các tiên nhân khác lui ra, lqđ chỉ lưu lại một mình Ngự Tiên, hỏi liên tục: "Tại sao người chỉ đi xem nhân gian mà lại mất trình tiết, nói cho ta biết kẻ gây ra chuyện này là người phương nào?"

□ Ngự Tiên thấy Tây Vương Mẫu lửa giận ào ào, sao có thể nói cho nàng đó biết là ai, vội vàng quỳ xuống: "Là do con tự nguyện, không liên quan gì tới hần..."

□ Tây Vương Mẫu trầm giọng nói: "Nam tì kia là người người ngưỡng mộ, người rất yêu hần?"

□ Ngự Tiên bị hỏi vô cùng sững sốt, ấp úng nói: "Con không biết..."

□ Tây Vương Mẫu vừa giận lại vừa thương, tôn nữ của nàng sống mấy vạn năm, một lòng học đấu pháp, hoàn toàn không hiểu tình cảm nam nữ, thế nên mới hồ đồ lờ mờ, bị lừa mất trình tiết.

□ Tây Vương Mẫu ép hỏi mãi, cũng không hỏi ra được nguyên do, rơi vào đường cùng quyết định phạt nàng lịch kiếp hạ phàm, cũng để cho nàng trải nghiệm thêm, để nàng không bị lừa gạt, nhân tiện bắt luôn tên nam nhân bản thủ.

□ Ngự Tiên bị thiên binh áp giải tới Tru Tiên đài, Đạo Trạch Tinh tôn đuổi theo tới thăm nàng, vốn tưởng rằng họ sẽ nói vào câu an ủi, không ngờ bọn họ cười vỗ vai Ngự Tiên: "Vương Mẫu anh minh, bắt người đi Độ Kiếp, cuối cùng Tiên giới cũng được yên tĩnh."

☐ Ngự Tiên có cảm giác hai mắt đã mù, rõ ràng nàng đã kết giao với đám bạn xấu. Tây Vương Mẫu phạt nàng luân hồi mười đời, một đời trăm năm, cũng chính là ngàn năm.

☐ Thật ra với Thần Tiên mà nói, ngàn năm cũng không được coi là bao nhiêu năm, đám Tiên Nhân chỉ nghĩ là Ngự Tiên thay đổi cách, hạ phàm đi chơi. Nhưng đối với thế gian, kẻ còn lại ở trên đỉnh núi kia lại là một thời gian dài vô cùng luôn luôn...

☐ Ngự Tiên quét mắt nhìn hai tên một cao một thấp, cuối cùng cảm thấy Đạo Trạch tương đối đáng tin.

☐ "Đạo Trạch, ta có một chuyện nhờ người giúp đỡ." Ngự Tiên dụng pháp lực cắt đứt dây thừng trời nàng, lạnh lùng nói với Thiên Bình áp giải nàng, "Ta nói với hãn mấy câu, nói xong sẽ nhảy xuống Tru Tiên đài."

☐ "Cách Hào Sơn đi về phía nam ba trăm dặm, có đỉnh núi xanh ngát, chỗ đó có một con bạch xà đã có thể hóa thành người, tìm hãn sau đó lại chuyển lời giúp ta một câu, nếu hãn nguyện ý, hãy đợi ta nghìn năm." Sắc mặt Ngự Tiên trầm lặng, thờ dãi, lại nói, "Thôi, vẫn nên nói cho hãn biết, đừng chờ ta..."

☐ Ngự Tiên đi trên Tru Tiên đài, không chút do dự nhảy xuống mây mù ở dưới, gió nổi lên từng dải màu đỏ, giống như ngọn lửa nhảy nhót bay múa.

☐ Nếu có duyên, có lẽ kiếp sau có thể gặp nhau. Nghĩ đến đây, mí mắt Ngự Tiên nặng nề nhắm lại, thổ lộ câu nói cuối cùng trước khi chuyển thế.

□ "*Tiểu Bạch, hình như ta rất thích người...*"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Tướng Công Cùng Hứa Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.